

μια αστεία επιδημία

Βασίλης Παπαθεοδώρου

εικονογράφηση:
Πέτρος Μπουλούμπας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

8+

ταξίδια με τη φαντασία

νεανική βιβλιοθήκη

μυσ- τασ- ΤΕΐα Επιδημία

Βασίλης Παπαθεοδώρου

εικονογράφηση:
Πέτρος Μπουλούμπας

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

8+

**ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ**

Το μήνυμα, 2001

Οι Εννέα Καίσαρες, 2004

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη;, 2007

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας, 2008
(Βραβείο Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου)

Στη διαπασών, 2009
(Βραβείο περιοδικού ΔΙΑΒΑΖΩ,
Εύφημος Μνεία Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)

Άλφα, 2009
(Βραβείο Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)

Μια αστεία επιδημία, 2010

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΥΛΟΥΜΠΑΣΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Βασίλης Παπαθεοδώρου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2010

Έτος 1ης έκδοσης: 2010

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5216-0

Ex Libris

ΤΟ 1962 ΣΤΗΝ TANZANIA, ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ, ξέσπασε μια επιδημία. Ήταν η πιο ασυνήθιστη επιδημία, παρόμοιο φαινόμενο δεν είχε παρατηρηθεί ποτέ άλλοτε στον κόσμο και ούτε θα ξαναεμφανιζόταν ίσως ποτέ. Δεν ήταν κάποια αρρώστια από αυτές που κυκλοφορούν όλοι με τις μάσκες στο πρόσωπο και που δυστυχώς αφήνουν πίσω τους πολλά θύματα. Ούτε ένας ιός που μεταδόθηκε στον άνθρωπο από τα ζώα, ή ξεπήδησε από κάποιο εργαστήριο πειραμάτων. Ξαφνικά και χωρίς να υπάρχει λόγος, οι άνθρωποι άρχιζαν να γελούν. Έτσι, στα καλά καθούμενα. Αρχικά όλοι νόμιζαν ότι ήταν κάποιο αστείο αυτό που τους έκανε να ξεκαρδίζονται, αλλά όσο περνούσε ο καιρός και το γέλιο δε σταματούσε, πείστηκαν ότι δεν ήταν ένα πολύ πετυχημένο ανέκδοτο η αιτία του γέλιου, αλλά απλώς... μια επιδημία γέλιου. Ο ένας άνθρωπος κολλούσε από τον άλλον και άρχιζε στην αρχή να χαμογελά, μετά να χαχανίζει και στο τέλος να ξεκαρδίζεται.

Τον πρώτο καιρό η επιδημία εμφανίστηκε κυρίως στις γυναίκες και στα μικρά παιδιά. «Είναι επειδή στην Τανζανία αυτοί είναι και οι πιο δυστυχισμένοι. Φαίνεται το είχαν ανάγκη το γέλιο». Έτσι προσπαθούσαν να εξηγήσουν το φαινόμενο. Μετά εξαπλώθηκε και στους άντρες. Οι Αρχές δεν ήξεραν τι να κάνουν, είχαν σηκώσει τα χέρια ψηλά. Το γέλιο δε σταματούσε με τίποτα. Το αποτέλεσμα ήταν να γεμίσουν τα νοσοκομεία με γελαστούς αρρώστους, που κατέφευγαν εκεί για βοήθεια, καθώς δεν μπορούσαν να σταματήσουν με τίποτα να γελάνε κι είχαν αρχίσει πια να υποφέρουν: οι μύες τους είχαν πιαστεί, τα σαγόνια τους κόντευαν να ξεκολλήσουν, πονούσαν οι κοιλιές τους, δάκρυζαν τα μάτια τους και δεν μπορούσαν να δουν, έτρεχαν οι μύτες τους... Ούτε όμως και στα νοσοκομεία μπορούσαν να τους γιατρέψουν, ή έστω να βρουν την αιτία. Έτσι, τους έδιναν υπνωτικά, απλώς για να κοιμούνται και να μη γελάνε. Πολλοί όμως από αυτούς γελούσαν και στον ύπνο τους, με αποτέλεσμα να ακούγονται τα χαχανητά στους διαδρόμους των νοσοκομείων (εκεί όπου

υποτίθεται ότι έπρεπε να επικρατεί απόλυτη ησυχία) και να ξυπνάνε και οι υπόλοιποι ασθενείς γελώντας.

Μπροστά στον κίνδυνο που υπήρχε να γίνει η Τανζανία το πρώτο χαζοχαρούμενο κράτος στον κόσμο, όπου όλοι οι κάτοικοι θα γελούσαν από το πρωί μέχρι το βράδυ ασταμάτητα, οι Αρχές αποφάσισαν να θέσουν σε καραντίνα το χωριό απ' όπου ξεκίνησε η επιδημία. Κανείς δεν μπορούσε πια να το επισκεφτεί, αλλά ούτε και οι κάτοικοί του μπορούσαν να απομακρυνθούν από αυτό. Όλοι είχαν κλειστεί στα σπίτια και στις καλύβες τους για να μη χειροτερέψει η κατάσταση, ενώ οι λίγοι που δεν είχαν ακόμη αρχίσει να γελάνε –άντρες κυρίως– απομακρύνθηκαν βίαια από τις γελαστές τους οικογένειες.

Η αλλόκοτη αυτή επιδημία κράτησε ενάμιση περίπου χρόνο, δεκαοκτώ μαρτυρικούς μήνες ασυγκράτητου γέλιου και βασανιστικού αποχωρισμού. Όσπου κάποια μέρα, το ίδιο ξαφνικά όπως είχε αρχίσει, το γέλιο κόπηκε εντελώς σε μερικά άτομα. Στη συνέχεια και οι γείτονές τους έπαψαν να γελούν, ώσπου στο τέλος όλο το χωριό «γιατρεύτηκε».

Σιγά σιγά η επιδημία ξεχάστηκε – γράφτηκαν κάποια πράγματα σε λίγα ιατρικά περιοδικά, δε βγήκε κανένα συμπέρασμα και κανείς πια δεν ξαναμίλησε γι' αυτήν. Μέχρι που ξαναεμφανίστηκε μετά από δεκάδες χρόνια στο μικρό πριγκιπάτο της Σουρλανδίας...

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΤΙΠΟΤΑ. Απλώς όλοι νόμιζαν πως ήταν χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι, ανεξήγητα γελαστοί κι ευδιάθετοι. Περπατούσαν στον κεντρικό δρόμο της πρωτεύουσας δυο άγνωστοι μεταξύ τους άνθρωποι και ξαφνικά, στα καλά καθούμενα, ξεσπούσαν σε γέλια. Έβλεπε ο ένας τον άλλον και δεν μπορούσαν να κρατηθούν, έπιαναν την κοιλιά τους, ακουμπούσαν στον τοίχο κι έκλαιγαν από τα γέλια. Μιλούσε ο καθηγητής στο αμφιθέατρο του πανεπιστημίου, εξηγώντας και προσπαθώντας να απαντήσει σε φιλοσοφικά ερωτήματα, κι εκεί που οι φοιτητές του παρακολουθούσαν με αμείωτο ενδιαφέρον τη διάλεξή του, ξαφνικά εκείνος τινάζοταν από ένα κύμα χαράς και γέλιου, συμπαρασύροντας μέσα σε ελάχιστα λεπτά όλη την αίθουσα. Έκανε ο παπάς κήρυγμα στην εκκλησία κι ενώ το ποίμνιό του τον άκουγε γεμάτο ευσέβεια και ταπεινότητα, σε λίγη ώρα ο ίδιος αυτός αυστηρός παπάς άρχιζε να δείχνει τις ηλικιωμένες γυναίκες και να γελά μαζί τους. Όλη η πόλη, όλη η χώρα άρχιζε σιγά σιγά να καταλαμβάνεται από... το χάχανο.

Όμως δεν μπορούσε να απαντήσει κανείς για το πότε, το πού, το πώς και το γιατί ξέσπασε αυτή η επιδημία γέλιου. Κανείς άλλωστε δεν είχε ακούσει ποτέ για την Τανζανία – η Σουρλανδία ήταν πάρα πολύ μακριά από το αφρικανικό αυτό κράτος. Να ήταν, άραγε, κάποιο αστείο που είπε ένας μαθητής στον διπλανό του; Να ακούστηκε κάτι στη λαϊκή αγορά της κεντρικής συνοικίας, στο μεγάλο παζάρι που κάθε μέρα έσφυζε από νέα και κουτσομπολιά και όπου κάθε γεγονός εξαπλωνόταν με φοβερή ταχύτητα; Να είδε κάποιος στο δρόμο μια αστεία σκηνή και διηγώντας την εδώ κι εκεί να πρόσθετε και άλλα, πιο αστεία στοιχεία; Άγνωστο. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι σιγά σιγά όλη η χώρα κυριευόταν από μια έντονη επιθυμία για γέλιο. Κι αυτή η επιθυμία πού πρωτοεμφανίστηκε άραγε; Στα χωριά ή στις πόλεις; Στα βουνά ή στους κάμπους; Να την έφερε κάνας

ναυτικός μαζί του, όταν το καράβι του έφτασε στο λιμάνι ερχόμενο από κάποιον μακρινό, εξωτικό τόπο; Ποιος να 'ξερε;

Όπως και κανείς δεν ήξερε ότι επρόκειτο για επιδημία, κανείς δεν το είχε καταλάβει στην αρχή. Όλοι νόμιζαν ότι ήταν κάτι φυσιολογικό, ότι η χαρά οφειλόταν στη νίκη της ένδοξης Σουρλανδίας σε ένα διεθνή ποδοσφαιρικό αγώνα. Τότε που όλοι ξεχύθηκαν στους δρόμους με σημαίες και μπαλόνια κι έτρεχαν στην κεντρική λεωφόρο της πρωτεύουσας της Σουρλανδίας τραγουδώντας τον εθνικό τους ύμνο. Τότε που αγκαλιάζονταν όλοι οι πολίτες, αν και ήταν άγνωστοι μεταξύ τους, ξεχειλίζοντας από εθνική υπερηφάνεια.

Όμως όχι. Το γέλιο δεν ήταν αποτέλεσμα του ποδοσφαιρικού αγώνα, ούτε κανενός άλλου είδους αγώνα. Το γέλιο ήταν απλά... γέλιο. Και όσο περισσότερο γελούσε κανείς, τόσο πιο εύκολα το μετέδιδε στους γύρω του, ώσπου και αυτοί το κολλούσαν στους παραδίπλα τους και στους γείτονες και στις οικογένειές τους. Κι όλοι ήταν ευτυχισμένοι, ή τουλάχιστον έτσι φαίνονταν. Βέβαια, υπήρχαν κι εδώ κάποιες παρενέργειες που ανάγκασαν ορισμένους να νοσηλευτούν σε νοσοκομεία. Αλλά τουλάχιστον γελούσαν – οι περισσότεροι από αυτούς, γιατί ήταν και κάποιοι που παρέμεναν πεισματικά αγέλαστοι...

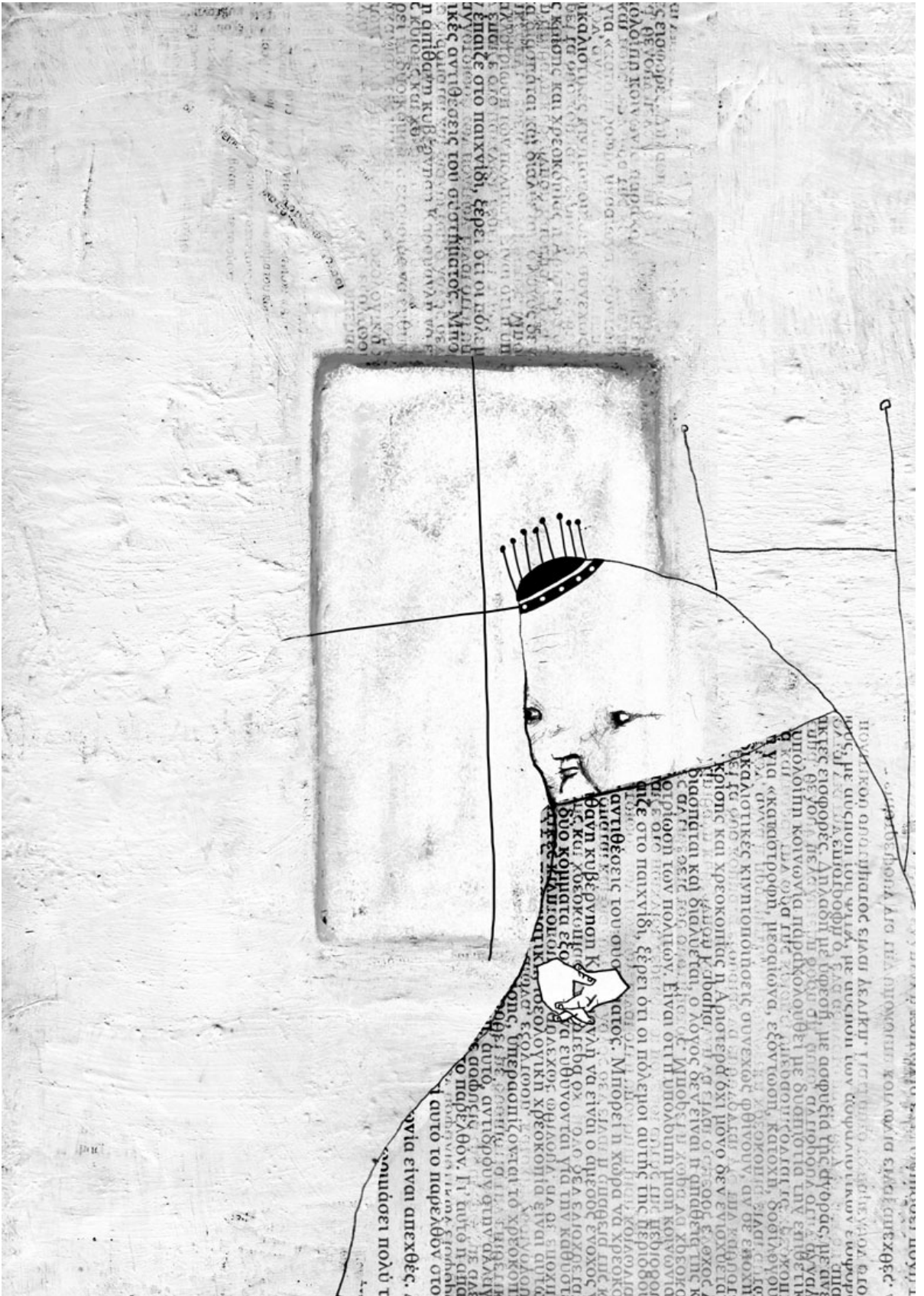

ΟΡΑΤΙΟΣ ΣΟΥΡ, ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΣΟΥΡΛΑΝΔΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΟΥΚΑΣ της πόλης της Σουρλανδίας, αφέντης των κτημάτων και των βουνών και κύρης της θάλασσας, στεκόταν σκεπτικός στο κεντρικό παράθυρο του παλατιού του και ατένιζε τον κόσμο που ερχόταν. Δεν έβλεπε και πολλά πράγματα είναι αλήθεια, καθώς είχε νυχτώσει πια για τα καλά. Στην πραγματικότητα, προσπαθούσε να βρει λίγο κέφι για να κατεβεί σε λίγη ώρα, όταν θα είχαν πια φτάσει όλοι οι προσκεκλημένοι του, στη μεγάλη αίθουσα χορού των ανακτόρων και να αρχίσει η γιορτή.

Έτσι σκεπτικός και δύσθυμος ήταν πάντα, δηλαδή από τότε που ανέβηκε στο θρόνο, εδώ και οκτώ χρόνια. Ο πατέρας του, ο αγαπητός σε όλους τους πολίτες Ιωάννης Σουρ, είχε πεθάνει, και πρίγκιπας είχε αναλάβει ο μεγαλύτερος αδελφός του Οράτιου, ο Ιάκωβος Σουρ, με τη βοήθεια της μητέρας τους. Ο Οράτιος όμως πίστευε από μικρός ότι μόνο ο ίδιος ήταν πλασμένος για ηγέτης, ο ίδιος και κανένας άλλος, και δεν έχανε ευκαιρία να κακολογεί συνέχεια τον αδελφό του και να του βάζει κάθε λογής εμπόδια στο έργο του. Μέχρι που τελικά τα κατάφερε. Δημιούργησε μια ψεύτικη ιστορία, ότι δηλαδή ο Ιάκωβος είχε κλέψει χρήματα και κοσμήματα του παλατιού, και έτσι πέτυχε να τον εκθρονίσει και να αναλάβει αυτός το δύσκολο έργο της διακυβέρνησης της Σουρλανδίας. Τον δε Ιάκωβο τον έκλεισε σε ένα άλλο κτίριο, μακριά από την πρωτεύουσα, χαμένο κάπου στα βουνά, με φρουρούς να τον φυλάνε νύχτα μέρα, έτσι που ο καημένος να είναι στην ουσία φυλακισμένος χωρίς να βρίσκεται σε πραγματική φυλακή.

Το έργο της διακυβέρνησης ήταν πράγματι δύσκολο και ο Οράτιος το κατάλαβε αμέσως. Ενώ δηλαδή στην αρχή νόμιζε ότι ο ίδιος ήταν πλασμένος για μεγάλα πράγματα, τελικά αυτό που τον ενδιέφερε ήταν να κάθεται στο μεγάλο σαλόνι και να παίζει με όποιο παιχνίδι έβρισκε, αφήνοντας τις τύχες του κράτους στους συμβούλους και τους παρατρεχάμενούς του, με πρώτο και καλύτερο το γραμματέα της πολιτείας, ένα φιλόδοξο νεαρό άντρα που τίποτα δεν του ξέφευγε. Ο γραμματέας, με τις ευχές και τη βοήθεια του Οράτιου Σουρ, άρχισε να καταπιέζει όλους τους

κατοίκους της Σουρλανδίας, αλλά ήταν τόσο έξυπνος και τόσο καταφερτζής, που ξεγελούσε τον κόσμο ισχυριζόμενος πως τα πάντα γίνονταν για το γενικότερο καλό της χώρας. Έλεγε, για παράδειγμα, πως «για το καλό της ένδοξης Σουρλανδίας πρέπει να αυξηθούν οι φόροι», και οι φόροι αυξάνονταν δυσανάλογα πολύ για τους φτωχούς, ενώ οι υπόλοιποι ευγενείς του πριγκιπάτου, οι μεγαλέμποροι, οι τραπεζίτες της πρωτεύουσας, ο κλήρος, οι ανώτεροι υπάλληλοι των υπουργείων, πλήρωναν όλο και λιγότερα.

Ο κόσμος αρχικά πίστευε ότι αυτά τα μέτρα ήταν πράγματι για το καλό του και ότι τελικά η Σουρλανδία θα γινόταν ένα σύγχρονο κράτος, όπου όλοι θα ζούσαν με τις ανέσεις της εποχής. Δε μιλούσε λοιπόν κανείς. Σιγά σιγά όμως άρχισαν να γεννιούνται οι πρώτες αμφιβολίες και τα πρώτα ερωτηματικά.

Ο πανούργος γραμματέας, βέβαια, δεν καθόταν με σταυρωμένα τα χέρια. Όλες οι εφημερίδες της πρωτεύουσας, αλλά και τα άλλα μέσα ενημέρωσης, είχαν πάρα πολλά να κερδίσουν με το να υποστηρίζουν τον Οράτιο. Και αυτό έκαναν...

«Υψηλότητα, είναι ώρα να ετοιμάζεστε...» είπε με σεβασμό και χαμηλωμένο το βλέμμα ο γραμματέας στον πρίγκιπα Οράτιο, αποσπώντας του την προσοχή. «Οι καλεσμένοι είναι όλοι κάτω και σας περιμένουν. Σήμερα είναι η μεγάλη σας μέρα».

Και όντως, αυτή η μέρα, ή καλύτερα αυτή η νύχτα, θα έκρινε το μέλλον του τόπου, καθώς ο πρίγκιπας θα είχε την ευκαιρία να γνωρίσει και να χορέψει με όλες τις ευγενείς κοπέλες του πριγκιπάτου και να διαλέξει μία από αυτές για γυναίκα του. Επιπλέον, ήταν και η πρώτη μέρα των τριήμερων εορτασμών για την εθνική επέτειο της Σουρλανδίας. Την επομένη θα γινόταν η μεγάλη παρέλαση.

«Αλήθεια, γραμματέα μου, μήπως έχει πάρει το αυτί σου κάτι για μια... πώς να το πω; Για μια επιδημία; Για ένα ξέσπασμα γέλιου στο βασίλειό μου; Άκουσα τις προάλλες δυο καμαριέρες να συζητούν γι' αυτό και μου έκανε εντύπωση».

Ο γραμματέας πάγωσε που τα νέα είχαν φτάσει στα αυτιά του πρίγκιπα. Μα πώς έγινε πάλι αυτό; Αφού ο ίδιος είχε αναλάβει την ενημέρωσή του, την καθημερινή του ενημέρωση, και του έλεγε ό,τι έπρεπε να ακούσει. Δυο καμαριέρες, έτσι; Για να το έχει υπόψη του να τις ελέγξει όλες.

«Άρχοντά μου, καμαριέρες είναι και κουτσομπολεύουν. Μη δίνεις σημασία. Άκου εκεί επιδημία! Μα, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, δε θα σας το είχα αναφέρει;»

«Αυτό λέω κι εγώ, θα το ήξερα ήδη. Η αλήθεια είναι πως δε μου αρέσει καθόλου όλη αυτή η ιστορία με το γέλιο, δείχνει ασέβεια, δείχνει πως δεν παίρνεις τον άλλον στα σοβαρά. Δεν μπορεί η ένδοξη Σουρλανδία να

χαχανίζει από το πρωί μέχρι το βράδυ κι εγώ να είμαι αρχηγός στους χάχες...»

«Μάλιστα, πρίγκιπά μου!»

Ο γραμματέας έκανε υπόκλιση και ακολούθησε τον Οράτιο Σουρ στην αίθουσα δεξιώσεων. Καθώς κατέβαιναν όμως τα σκαλοπάτια της τεράστιας και πολυτελούς μαρμάρινης σκάλας (που ανά πέντε μέτρα τη φύλαγαν αριστερά και δεξιά δυο λιοντάρια και μετά δυο τίγρεις και κατόπιν δυο λεοπαρδάλεις και στο τέλος δυο ιαγουάροι), το μυαλό του δεν έπαυε να κάνει μαύρες σκέψεις για το πώς θα μπορούσε να περιορίσει και να ελέγξει αυτή τη μυστηριώδη επιδημία γέλιου που είχε ξεσπάσει στη χώρα. Φαίνεται όμως ότι τα πράγματα δεν ήταν και τόσο τραγικά, γιατί ο ίδιος δεν είχε δει κανέναν να πέφτει κάτω από τα γέλια, ούτε και υπήρχε κάποιο κρούσμα στο περιβάλλον του.

«Υψηλότητα... τιμή μας!»

Όλοι έσκυβαν ευλαβικά τα κεφάλια τους καθώς περνούσε ο πρίγκιπας Οράτιος, ενώ δυο βήματα πιο πίσω του ακολουθούσε ο γραμματέας.

Ο Οράτιος διέσχισε όλη την αίθουσα μοιράζοντας χαμόγελα και πήγε να καθίσει στο μεγάλο τραπέζι, όπου ήδη είχε πάρει θέση η βασίλισσα-μητέρα, ντυμένη στα μαύρα.

«Μητέρα, μπορούμε να αρχίσουμε», είπε ο Οράτιος στη μητέρα του, αλλά αυτή γύρισε το κεφάλι της από την άλλη χωρίς να του δώσει σημασία.

«Ευτυχώς και χωρίς να το καταλάβει ο κόσμος», σκέφτηκε ο γραμματέας, ο οποίος ήταν έξαλλος με τη βασίλισσα-μητέρα, γιατί έδειχνε να μην τον συμπαθεί, να μη συμπαθεί κανέναν από το παλάτι, και να αναπολεί τις μέρες βασιλείας του άντρα της και του μεγάλου της γιου. Ο ίδιος ο γραμματέας είχε ακούσει τη βασίλισσα να αποκαλεί τον Οράτιο «παιδοβούβαλο» και «χαλβά» μπροστά στους φρουρούς και στο υπηρετικό προσωπικό, πράγμα ανάρμοστο και ανεπίτρεπτο. «Όχι, βέβαια, ότι κάνει και λάθος», συλλογίστηκε πονηρά ο γραμματέας, που κι αυτός την ίδια γνώμη είχε για τον Οράτιο. (Φυσικά, αν δεν ήταν παιδοβούβαλο και χαλβάς, τότε και ο γραμματέας δε θα είχε αυτή τη θέση.) Επιπλέον, φοβόταν τον Οράτιο και για έναν άλλο λόγο: επειδή εκτός από άχρηστος και ανίκανος ήταν και κακός, άρα έπρεπε να τον προσέχει διπλά, για να μην έχει την τύχη των προηγούμενων συμβούλων.

«Αγαπητοί μου, σας ευχαριστώ που ήρθατε», σηκώθηκε γεμάτος χαρά ο Οράτιος. «Ας αρχίσει η μουσική...»

Με τις πρώτες νότες, όλη η καλή κοινωνία της πόλης έσπευσε να γεμίσει την αίθουσα χορού. Γυναίκες φορτωμένες με διαμάντια, που συνόδευσαν τους επιχειρηματίες και τους πολιτικούς της χώρας, στροβιλίζονταν στο ρυθμό της ορχήστρας, ενώ οι κόρες τους περίμεναν υπομονετικά τον Οράτιο να τις πλησιάσει και να τις ζητήσει σε χορό.

Ο πρίγκιπας, βέβαια, το είχε ρίξει στο φαΐ, δεν είχε καμία όρεξη για χορούς και πανηγύρια. Φαγητό και παιχνίδι, αυτή ήταν η ζωή του, πέρα από το να σκαρφίζεται ένα σωρό βάσανα για τους κατοίκους της Σουρλανδίας.

«Τελείωνε», τον σκούνησε η μητέρα του, «εσένα περιμένουν».

Ο γραμματέας συμφώνησε με τη βασίλισσα-μητέρα – μια από τις σπάνιες φορές που συμφωνούσε μαζί της.

Ο Οράτιος σηκώθηκε ανόρεχτα και κατευθύνθηκε στην πρώτη κοπέλα.

«Θα μου χαρίσετε αυτό το χορό;» της είπε με μελιστάλαχτο ύφος. Ήταν η κόρη του μεγαλύτερου δημοσιογράφου της χώρας κι επομένως ιδιαίτερα χρήσιμη για το πριγκιπάτο. Επιπλέον, ήταν και πολύ όμορφη.

Ο Οράτιος της έδωσε το χέρι του και περίμενε από αυτή να το πιάσει για να πάνε στη μέση της αίθουσας. Και τότε, εντελώς ξαφνικά, η όμορφη κοπέλα βάζει τα γέλια. Κάτι γέλια νευρικά, ανεξήγητα, που δε σταματούσαν με τίποτα. Ο Οράτιος την κοιτούσε αποσβολωμένος, το ίδιο και ο γραμματέας, ενώ ο πατέρας της κόντευε να λιποθυμήσει από την ντροπή του, είχε γίνει κατακόκκινος. Η κοπέλα χτυπιόταν, τα μάτια της είχαν δακρύσει, το γέλιο της όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Έδειχνε τον Οράτιο στις άλλες κοπέλες, που κι αυτές περίμεναν με τη σειρά τους να χορέψουν, τον έδειχνε και συνέχιζε να γελά.

«Χα-χα-χα... δεν μπορώ... δεν... χα-χα-χα!...»

Κι εκεί που είχαν μείνει όλοι αποσβολωμένοι στην αίθουσα, ακούστηκε και μια δεύτερη κοπέλα να γελά, και μετά και μια τρίτη, και μετά η διπλανή της και η παραδιπλανή της, μέχρι που σε δέκα λεπτά μέσα γελούσε όλη η αίθουσα, όλες οι κοπέλες που περίμεναν να χορέψουν με τον Οράτιο τον έδειχναν και γελούσαν. Σκούπιζαν τα μάτια τους με τις πανάκριβες τουαλέτες που φορούσαν, άλλες τις κρατούσαν κι είχαν διπλωθεί στα δύο ή είχαν πέσει η μία πάνω στην άλλη για να στηριχτούν, με αποτέλεσμα τα

φορέματα να σκίζονται, κάποια καπέλα και χρυσαφικά να πέφτουν στο πάτωμα, αλλά το γέλιο να μη σταματά καθόλου.

«Έξω, έξω, φύγετε όλοι, αμέσως! Εξαφανιστείτε από μπροστά μου!» άρχισε να ουρλιάζει ο Οράτιος κατακόκκινος από το θυμό κι την ντροπή, ενώ ο γραμματέας του είχε βρει μια κουρτίνα στην άκρη της αίθουσας και είχε κρυφτεί από πίσω, μέχρι να περάσει το κακό...

Η ΕΝΔΟΞΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΟΥΡΛΑΝΔΙΑ ΕΙΧΕ ΦΤΑΣΕΙ. Εδώ και μέρες οι εργάτες καθάριζαν τους δρόμους και τις προσόψεις των κτιρίων, στόλιζαν με σημαίες και θυρεούς τις κολόνες κι έστηναν τη μεγαλοπρεπή εξέδρα που θα δεχόταν τον πρίγκιπα, το υπουργικό του συμβούλιο και όλους τους άλλους επισήμους. Εδώ και βδομάδες τα σχολεία και ο στρατός έκαναν δοκιμές στο βηματισμό για τη στιγμή που θα παρέλαυναν μπροστά στον Οράτιο Σουρ, αποδίδοντας τιμές με τη σημαία και προχωρώντας με βήμα αγέρωχο και υπερήφανο μέσα από τις ζητωκραυγές και τον ενθουσιασμό του πλήθους. Αυτό τουλάχιστον γινόταν τα τελευταία χρόνια.

Κάτι όμως στην ατμόσφαιρα δεν ταίριαζε με τις προηγούμενες χρονιές, κανείς όμως δεν μπορούσε να προσδιορίσει τι ακριβώς. Υπήρχε πάντως μια αύρα που δεν είχε να κάνει με το παρελθόν. Κι αυτό το ένιωσε πρώτος απ' όλους ο γραμματέας.

Αμέσως έδωσε εντολή στην αστυνομία να τηρήσει οπωσδήποτε την τάξη, ιδίως τη στιγμή που θα εμφανιζόταν ο Οράτιος να πάρει τη θέση του πάνω στην εξέδρα. Και οι αστυνομικοί, γεμάτοι ζήλο, διασκορπίστηκαν στο πλήθος και παραφύλαγαν μην τυχόν και συμβεί κάτι.

«Έχω ένα προαίσθημα για σήμερα», μονολογούσε ο γραμματέας, αλλά προσπαθούσε να διώξει αυτή τη σκέψη από το μυαλό του, για να μην το γρουσουζέψει και να πάνε όλα καλά.

«Έχω ένα προαίσθημα για σήμερα», είπε κι ο Οράτιος μόλις έφτασε, μέσα στη χρυσοποίκιλτη άμαξά του, και συναντήθηκε με το γραμματέα. Από πίσω του, η βασιλομήτωρ στεκόταν σιωπηλή και κακόκεφη.

«Μα τι λέτε, υψηλότατε! Όλα θα πάνε καλά, όπως κάθε χρόνο. Γιατί να αισθάνεστε έτσι;»

«Δεν ξέρω, ίσως χάλασε το κέφι μου από τα χτεσινά», είπε ο Οράτιος παίρνοντας θέση στην εξέδρα.

«Το έχω τακτοποιήσει, άρχοντα. Δε θα ξανασυμβεί τέτοιο περιστατικό. Ήταν κάτι που έγινε μία φορά και τέλειωσε. Έτυχε να γίνει έτσι. Οι κοπέλες έχουν μεταφερθεί σε νοσοκομεία έξω από την πρωτεύουσα, ενώ όσοι από τους πατέρες τους είναι κρατικοί υπάλληλοι απολύθηκαν σήμερα το πρωί».

«Τέλεια, πολύ καλά», απάντησε ευχαριστημένος ο Οράτιος και προσπάθησε να βολέψει το χοντρό του σώμα στην πολυθρόνα, συλλογιζόμενος τη δεξίωση με τα πλούσια φαγητά που θα ακολουθούσε.

Ο σαλπικτής σήμανε την έναρξη της παρέλασης. Ο κόσμος, όσος μαζεύτηκε στους δρόμους, άρχισε να κουνά ανόρεχτα τα σημαιάκια που είχαν μοιραστεί. Η αλήθεια είναι ότι το πλήθος ήταν πολύ λιγότερο από κάθε άλλη χρονιά, ενώ ελάχιστες ζητωκραυγές ακούστηκαν όταν έφτασε ο Οράτιος και κάθισε στο θρόνο.

«Έλα, μεγάλε!...» είχε φωνάξει κάποιος στον πρίγκιπα κι αυτό ήταν όλο. Ήταν όμως αρκετό για τον κόσμο να αρχίσει να χαμογελάει.

Τα πρώτα σχολεία πέρασαν με υποδειγματική τάξη, ο βηματισμός τους ήταν άψογος, τα σώματα στητά σαν λαμπάδες και ο χαιρετισμός προς τον πρίγκιπα, η στροφή δηλαδή του κεφαλιού, έγινε με τέλειο συγχρονισμό.

Ο Οράτιος χαμογελούσε, ο γραμματέας, αν και αρχικά ανήσυχος, είχε αρχίσει να ηρεμεί, ενώ η βασιλομήτωρ είχε φωνάξει δίπλα της από το πλήθος τον παλιό και γέρο σύμβουλο του συζύγου της, του Ιωάννη Σουρ, και μιλούσε μαζί του με μεγάλη χαρά. Είχε να τον δει το γέροντα πάνω από δύο χρόνια. Ήταν ο πολυτιμότερος και πιο σοφός σύμβουλος του παλατιού, όταν όμως ανέλαβε ο Οράτιος, τον έδιωξε αμέσως μετά από προτροπή του γραμματέα.

«Α, ώστε γι' αυτό ήμουν κακόκεφος από το πρωί», σκέφτηκε ο γραμματέας γεμάτος ζήλια, όταν είδε το γέρο σύμβουλο, αλλά σημείωσε στο μυαλό του να ασχοληθεί μαζί του αργότερα. Ίσως έβρισκε κάποιο σκάνδαλο γι' αυτόν, ώστε να τον περάσει από δικαστήριο, ίσως τον εξόριζε κάπου, ακόμα δεν ήξερε, είχε καιρό να το σκεφτεί.

Ενώ ο Οράτιος, μετά από μεγάλη προσπάθεια, είχε καταφέρει να σηκωθεί από το θρόνο του και χαιρετούσε τα σχολεία και τα σώματα στρατού που παρελάυνανε μπροστά του, γεμάτος από ευτυχία και ξενοιασιά, τότε ξανακούστηκε από το πλήθος μια δυνατή φωνή:

«Έλα, δώστου, μεγάλε!...»

Αυτό ήταν αρκετό για να ξεσπάσει ό,τι έγινε στη συνέχεια: ο κόσμος άρχισε σιγά σιγά να κρυφογελά και μετά, ξεθαρρεύοντας, ξέσπασαν όλοι σε ασυγκράτητα γέλια.

Κανείς από την εξέδρα δεν είχε πάρει είδηση τι γινόταν στον κόσμο, ούτε καν ο γραμματέας. Οι μυστικοί αστυνομικοί όμως, που είχαν διασκορπιστεί ανάμεσα στο πλήθος κατά μήκος του δρόμου, άρχισαν να κοιτάζονται μεταξύ τους και να μην ξέρουν τι να κάνουν.

Όταν έφτασε η πριγκιπική φρουρά, το επισημότερο τάγμα του πριγκιπάτου, ήταν πλέον πολύ αργά. Το γέλιο είχε εξαπλωθεί σε όλους τους ανθρώπους, ακριβώς τη στιγμή που ο σημαιοφόρος περνούσε μπροστά από τον Οράτιο, έτοιμος να κατεβάσει τη σημαία, σε ένδειξη υποταγής και σεβασμού προς τον πρίγκιπα.

Ο Οράτιος είχε σηκωθεί όρθιος κι είχε βάλει το χέρι στην καρδιά, το ίδιο και όλοι οι επίσημοι πάνω στην εξέδρα. Ο γραμματέας κοιτούσε ανήσυχος δεξιά κι αριστερά, χωρίς να καταλαβαίνει τι ήταν αυτή η φασαρία στο δρόμο.

Εκείνη την ώρα η φιλαρμονική ορχήστρα ετοιμαζόταν να παίξει τον εθνικό ύμνο. Με τις πρώτες νότες, ο Οράτιος άρχισε να τραγουδά, δίνοντας το σύνθημα στους επισήμους να κάνουν το ίδιο. Και ακριβώς σ' αυτό το σημείο, την πιο ιερή στιγμή της παρέλασης, ο σημαιοφόρος της πριγκιπικής φρουράς άρχισε κι αυτός να χαχανίζει, προκαλώντας νέα ξεσπάσματα γέλιου στο συγκεντρωμένο πλήθος, που τον έβλεπε να προσπαθεί να συγκρατήσει τη σημαία με σπασμωδικές κινήσεις, μέχρι που στο τέλος την έριξε πάνω την εξέδρα, δυο βήματα δίπλα από τον Οράτιο.

«Ααα!...» Όλοι οι επίσημοι σταμάτησαν να ψέλνουν τον εθνικό ύμνο και έβλεπαν από τη μια την πεσμένη σημαία και από την άλλη τον εξοργισμένο Οράτιο.

Το χειρότερο ήταν ότι είχαν αρχίσει να γελάνε και οι μουσικοί της φιλαρμονικής, φυσώντας ταυτόχρονα τα τρομπόνια και τις τρομπέτες τους, με αποτέλεσμα ο εθνικός ύμνος να παραμορφωθεί εντελώς. Ο αρχιμουσικός και διευθυντής της φιλαρμονικής κουνούσε τα χέρια του χωρίς κανένα νόημα, παρασύροντας τους μουσικούς σε ένα εντελώς διαφορετικό κομμάτι, έναν αυτοσχεδιασμό, ένα κομμάτι τζαζ.

Ο γραμματέας τα είχε εντελώς χαμένα, το ίδιο και οι υπουργοί. Ο Οράτιος ήταν κατακόκκινος από την οργή, θα ξέσπαγε από στιγμή σε στιγμή. Ο επίσκοπος, ο δήμαρχος της πρωτεύουσας, οι στρατηγοί, όλοι τα είχαν χαμένα.

Στο δρόμο όμως επικρατούσε μια εντελώς διαφορετική διάθεση. Ο κόσμος (όσοι τουλάχιστον άντεχαν το πολύ γέλιο και δεν είχαν πέσει κάτω κρατώντας την κοιλιά τους), άρχισε να χορεύει στον έξαλλο ρυθμό που έπαιζε η πριγκιπική ορχήστρα, η οποία δεν έλεγε να σταματήσει. Έδειχναν όλοι πολύ ευτυχισμένοι, πολύ ξένοιαστοι, πολύ ελεύθεροι. Ήταν ένα εύθυμο ξέσπασμα του κόσμου το οποίο προήλθε από μια σπίθα γέλιου και είχε γίνει ολόκληρη φωτιά, μια φωτιά χαράς και τρελού κεφιού, μια πυρκαγιά ξεφαντώματος.

«Αυτό είναι εθνική γιορτή! Έτσι πρέπει να γιορτάζεται! Να χαίρεται ο κόσμος», φώναξε ένας πολίτης, λίγο πριν πέσουν πάνω του πέντε μυστικοί αστυνομικοί και τον συλλάβουν.

Το πλήθος είχε ενωθεί με την ορχήστρα και την πριγκιπική φρουρά. Τα παιδιά φορούσαν τα καπέλα των στρατιωτών κι αυτοί στριφογύριζαν και πετούσαν στον αέρα τα πανωφόρια της στολής τους, εκτελώντας χορευτικές φιγούρες. Και όλοι, μα όλοι, γελούσαν.

Οι μόνοι που ήταν εντελώς συνοφρυωμένοι και τα είχαν χάσει βρίσκονταν πάνω στην εξέδρα.

«Διαλύστε τους! Κάντε ό,τι είναι απαραίτητο για να διαλυθούν όλοι τους!» διέταξε ο Οράτιος, ενώ κάποιοι μυστικοί αστυνομικοί τον φυγάδευαν στην άμαξα.

Γύρισε για μια στιγμή προς την εξέδρα κι αντίκρισε έναν κάτωχρο γραμματέα. Κι ενώ δεν είχε προλάβει καλά καλά να ανεβεί στην άμαξα, ένιωσε ένα χέρι στον ώμο του και άκουσε κάποιον να λέει:

«Έι, ο χοντρούλης δε θα χορέψει μαζί μας;» – μια παχουλή μανάβισσα του χαμογελούσε κλείνοντάς του με νάζι το μάτι.

«Συλλάβετέ την!» ήταν το τελευταίο που πρόφτασε να πει στους φρουρούς του, προτού αυτοί πέσουν πάνω στη μανάβισσα.

Καθώς απομακρυνόταν, ο Οράτιος την έβλεπε με τις χειροπέδες σκασμένα στα γέλια...

ΟΡΑΤΙΟΣ ΒΗΜΑΤΙΖΕ ΕΞΟΡΓΙΣΜΕΝΟΣ ΠΕΡΑ ΔΩΘΕ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ. Ο παντοδύναμος γραμματέας του, οι σύμβουλοι και οι υπουργοί του δεν ήξεραν τι να κάνουν και τι να του πουν για να τον ηρεμήσουν. Φαίνεται τελικά ότι αυτό που είχε ξεκινήσει ως μια απλή επιδημία εξελισσόταν σιγά σιγά σε μία πανδημία που απειλούσε να μολύνει όλους τους υπηκόους της χώρας. Τα πράγματα είχαν αρχίσει να γίνονται πολύ επικίνδυνα, όλοι το ένιωθαν αυτό.

«Είναι προδοσία! Είναι η εσχάτη προδοσία να γελά κάποιος μπροστά στον πρίγκιπά του. Πρέπει να ανοίξουν οι φυλακές να τους βάλουμε όλους μέσα. Μόνο τότε θα σταματήσουν να γελάνε», φώναξε έξαλλος ο Οράτιος. «Σε ποια άλλη χώρα του κόσμου είναι οι άνθρωποι ευτυχισμένοι; Σε ποια άλλη χώρα γελούν όλοι ακατάπαυστα από το πρωί μέχρι το βράδυ; Τι σόι ηγεμόνας είμαι, αν δε με παίρνει κανείς στα σοβαρά;»

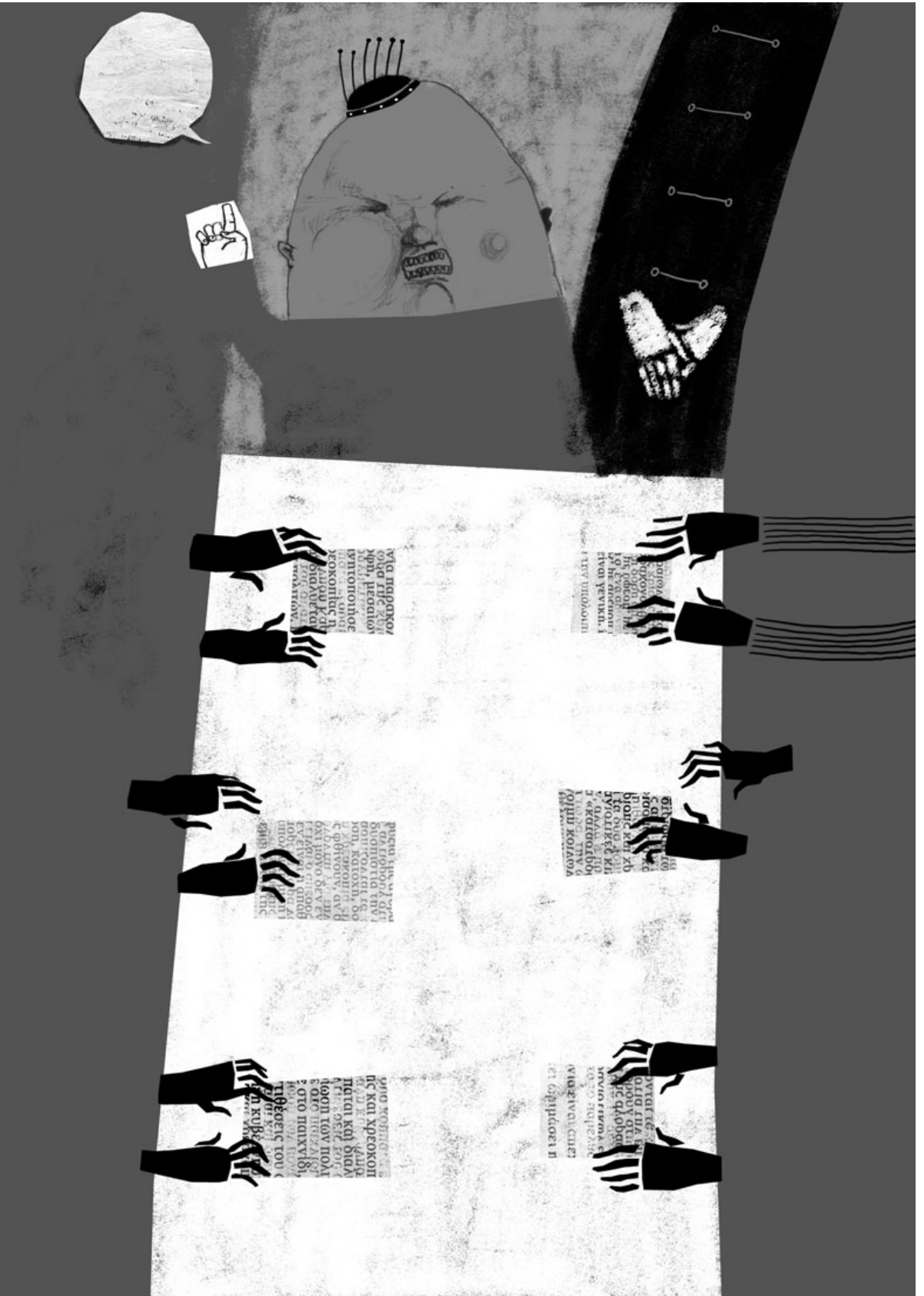
«Έχετε δίκιο, υψηλότατε, έχετε απόλυτο δίκιο. Πρέπει να ληφθούν αμέσως μέτρα», πρόφτασε να πει ένας σύμβουλος, για να γίνει αμέσως αρεστός.

«Δεν είναι δυνατόν να είναι οι άνθρωποι ευτυχισμένοι και να γελάνε, αν προηγουμένως δεν έχουν δυστυχήσει και κλάψει. Μόνο τότε καταλαβαίνουν την αξία του γέλιου και της χαράς. Μόνο τότε μπορούν να αναγνωρίσουν το όποιο καλό τούς κάνουμε. Αλλιώς τι νόημα έχει να κουράζομαι προσπαθώντας να τους ευχαριστήσω; Αφού έτσι κι αλλιώς όλοι είναι μες στην τρελή χαρά». Ο Οράτιος συνέχισε το μονόλογό του, μη δίνοντας σημασία στους παρατρεχάμενους, που προσπαθούσαν να πουν τη γνώμη τους. «... Κι όχι τίποτε άλλο, αλλά έχουν έρθει τηλεοπτικά συνεργεία και δημοσιογράφοι από το εξωτερικό και ρωτάνε να μάθουν τι συμβαίνει στη χώρα, στη χώρα μου, που εδώ και οκτώ χρόνια προσπαθώ να την κρατήσω έξω από όλα αυτά. Και τώρα ξαφνικά όλοι θυμήθηκαν τη Σουρλανδία!...»

«Υψηλότατε, δεν έχει κριθεί τίποτε ακόμα, ίσως υπάρχει ένας τρόπος να ξεφορτωθούμε όλους αυτούς τους ανεπιθύμητους...» είπε σε μια διακοπή

του λόγου του Οράτιου ο γραμματέας.

«Και ποιος είναι αυτός ο τρόπος, μου λες; Από τη μία έχουμε όλους αυτούς που γελάνε ασταμάτητα και ρεζιλεύουν κάθε έννοια εξουσίας και από την άλλη έχουμε τους ξένους δημοσιογράφους να λένε ότι εγώ, ο Οράτιος Σουρ, είμαι ένας τύραννος, ένα τέρας που αποξένωσε τη Σουρλανδία από τον κόσμο, που την έχει βάλει φυλακή...»

«Υψηλότατε...» τον διέκοψε ο γραμματέας υψώνοντας τη φωνή του για να ακουστεί, «πώς θα σας φαινόταν αν λέγαμε ότι πράγματι έχει ξεσπάσει επιδημία, ότι όλος ο κόσμος κινδυνεύει, ότι τα πράγματα είναι πολύ επικίνδυνα, αλλά ότι για το κακό που μας βρήκε δεν ευθυνόμαστε εμείς αλλά... κάποιος άλλος;»

Ο Οράτιος σταμάτησε το βηματισμό του –είχε κουραστεί άλλωστε τόση ώρα πηγαινέλα, δεν τον σήκωνε και το σώμα του– και κάθισε στο θρόνο γεμάτος ενδιαφέρον να ακούσει τη συνέχεια.

«Κάποιος άλλος; Σαν ποιος δηλαδή;»

«Τι θα λέγατε, άρχοντα, αν βγάζαμε στις ειδήσεις και διαδίδαμε στον κόσμο ότι πίσω από όλα αυτά κρύβεται μια φοβερή συνωμοσία, μια πλεκτάνη του αδελφού σας του Ιάκωβου, ο οποίος θέλει να πάρει πίσω το θρόνο;»

Ο Οράτιος είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα. Ευτυχώς δίπλα του ήταν μια πιατέλα με κρεατικά και βούτηξε ένα μπούτι από κοτόπουλο για να το κλείσει.

«Ιδιοφυές, τέλειο, μοναδικό, εξαίσιο, φανταστικό, αγαπητέ μου γραμματέα! Αυτή είναι η λύση. Ο Ιάκωβος είναι συνωμότης, αυτός τα έκανε όλα! Μα πώς δεν το είχα σκεφτεί εγώ πρωτύτερα;»

Οι αυλικοί κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με νόημα, πρόσεξαν όμως να μην τους πάρει είδηση ο Οράτιος.

«Ο Ιάκωβος είναι πίσω από όλα αυτά! Αυτός θέλει το κακό της χώρας του! Διαδώστε το!» είπε ο Οράτιος μέσα σε μια έξαψη και κραδαίνοντας το μισοφαγωμένο μπούτι.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΗΜΕΡΑ ΚΙΟΛΑΣ ΞΕΧΥΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ μυστικοί αστυνομικοί και αστυνομικές και κατέκλυσαν την πόλη.

Κατευθύνθηκαν αμέσως στη λαϊκή αγορά, στις εκκλησίες, στα καφενεία, σε πολυσύχναστους δρόμους, σε μαγαζιά κι εμπορικά, σε σχολεία και γήπεδα, όπου υπήρχε συγκεντρωμένος κόσμος.

Είχαν ντυθεί όλοι ανάλογα με το μέρος όπου θα πήγαιναν: άλλος χωρικός, άλλη νοικοκυρά, άλλος με αθλητική στολή και άλλη καφετζού. Διασκορπίστηκαν στις τέσσερις γωνιές του ορίζοντα και χώθηκαν ανάμεσα στον κόσμο, στον κόσμο που συνέχιζε να πέφτει κάτω από τα γέλια, που είχε κάνει παρέες (άγνωστοι άνθρωποι μεταξύ τους γελούσαν και χαίρονταν και έλεγαν αστεία), ανάμεσα σε παιδιά και νεαρούς που διασκέδαζαν και χόρευαν στους δρόμους σταματώντας την κίνηση. Οδηγοί έβγαιναν από τα οχήματά τους και άρχιζαν να γελάνε κι αυτοί, ξεκαρδισμένα παπαδοπαίδια χτυπούσαν χαρμόσυνα τις καμπάνες...

Οι μυστικοί αστυνομικοί έπιασαν αμέσως δουλειά.

«Ο Ιάκωβος, αυτός έφερε τον ιό στη χώρα».

«Οι οπαδοί του οργανώνονται για να διώξουν τον Οράτιο».

«Θέλουν να μας στείλουν όλους στα νοσοκομεία, αυτό είναι το σχέδιο του πανούργου Ιάκωβου».

«Για όλα φταίει ο προηγούμενος πρίγκιπας και οι σύμβουλοί του».

Ο κόσμος στους δρόμους, ακούγοντας αυτά, ξέσπαγε σε μεγαλύτερα γέλια.

«Χα-χα-χα! Πολύ καλό αστείο! Άκου ο Ιάκωβος, χα-χα-χα... Αφού ο Ιάκωβος ήταν πολύ καλός, άγιος άνθρωπος...»

Οι μυστικοί αστυνομικοί τα είχαν χάσει. Κανένας δεν πίστευε την παραμικρή κατηγορία· απεναντίας, τη θεωρούσαν ένα πετυχημένο αστείο και συνέχιζαν να γελάνε με μεγαλύτερη ζέση και ορμή.

Όταν τα νέα έφτασαν στα αυτιά του γραμματέα, αυτός αποφάσισε πως έπρεπε να ληφθούν πιο δραστικά μέτρα.

«Τώρα είναι η ευκαιρία, δε θα ξαναπαρουσιαστεί άλλη για να ξεφορτωθούμε μια για πάντα τον Ιάκωβο».

Έδωσε διαταγή στους δημοσιογράφους της Σουρλανδίας να ασχολούνται συνεχώς με την υποτιθέμενη συνωμοσία που είχε αποκαλυφθεί: να λένε για το γεγονός στις ειδήσεις, να διακόπτεται το πρόγραμμα για έκτακτα δελτία, να μεταδίδεται η είδηση από τα ραδιόφωνα, να γραφτεί στις εφημερίδες. Όλα τα είχε στον έλεγχό του ο γραμματέας, δεν υπήρχε περίπτωση να μη γίνει πιστευτή η ιστορία της συνωμοσίας.

Η τηλεόραση άρχισε να δείχνει για μέρες εικόνες από τη δίκη –την υποτιθέμενη δίκη– του Ιάκωβου. Μετά έδειχνε εικόνες από τη στέψη του Οράτιου. «Συνωμότης», έγραφε κάτω από την εικόνα του Ιάκωβου. «Ο Νόμος και η Τάξη», έλεγε η λεζάντα κάτω από τις φωτογραφίες του Οράτιου.

Ο κόσμος έβλεπε τους δυο του ηγέτες, τον προηγούμενο και τον τωρινό, και έκανε τις συγκρίσεις του. Από τη μία είχαν τον ψηλό, όμορφο κι αθλητικό Ιάκωβο, τον άρχοντα που όλοι είχαν αγαπήσει, τον ευγενικό και καλόκαρδο άνθρωπο που είχε λείψει σε όλους τα τελευταία οκτώ χρόνια, και από την άλλη έβλεπαν το χοντρό, άξεστο Οράτιο, με ένα τρελό βλέμμα, που δεν ήξερε τι του γινόταν, που δεν μπορούσε να μιλήσει καλά καλά, που προχωρούσε και νόμιζες πως θα του σκιστούν τα ρούχα. Τους έβλεπαν δίπλα δίπλα, τον έναν στη φωτογραφία τού «τότε» και τον άλλον στη φωτογραφία τού «τώρα», και γελούσαν ακόμα περισσότερο.

Και τότε, από στόμα σε στόμα, κυκλοφόρησε το καινούριο αστείο, που διαδόθηκε σαν αστραπή στον κόσμο, που γράφτηκε σαν σύνθημα στους τοίχους, που το φώναζαν γελώντας μικροί και μεγάλοι, μαθητές και συνταξιούχοι: «Είμαστε όλοι συνωμότες και γελάμε σαν τις κότες!»

Αυτό το σύνθημα, αυτό το τραγούδι, διέσχισε όλη τη χώρα κι έφτασε μέχρι και τα αυτιά του φυλακισμένου Ιάκωβου, ο οποίος, ακούγοντάς το κούνησε σκεπτικός το κεφάλι του. Έφτασε ως τα ανάκτορα του Οράτιου, αυτό το οίκημα που τόσο καλά φυλασσόταν, πέρασε τη μάντρα και τους τοίχους, ακούστηκε μέσα στους λαβυρινθώδεις διαδρόμους και στις τεράστιες αίθουσες, αντήχησε στα σκεπαστά αίθρια του μεγάρου και έφτασε μέχρι τα αυτιά του άρχοντα.

Ο Οράτιος δεν είχε όρεξη να φάει και να παίξει. Η ζήλια και η κακία του έτρωγαν τα σωθικά...

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΚΙ ΑΦΟΥ ΕΙΧΕ ΒΡΑΔΙΑΣΕΙ για τα καλά και το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό ώστε το οτιδήποτε να περνά απαρατήρητο, ένα όχημα βγήκε μυστικά από την πίσω πλευρά του παλατιού και με ιλιγγιώδη ταχύτητα απομακρύνθηκε από το κέντρο της πόλης. Ο Οράτιος, συνοδηγός αυτού του οχήματος το οποίο δε θύμιζε καθόλου τα πολυτελή αμάξια του παλατιού, κατευθυνόταν με μεγάλες προφυλάξεις στα πιο απομακρυσμένα προάστια της πρωτεύουσας, εκεί όπου έμενε η μητέρα του, η βασίλισσα. Όλα αυτά που είχαν γίνει τις τελευταίες μέρες –η επιδημία, η ανυπακοή του κόσμου, τα γέλια και οι χοροί στη μέση του δρόμου– τον είχαν επηρεάσει πάρα πολύ, τον είχαν ρίξει ψυχολογικά. Έτσι, αναζητούσε μια διαφορετική συμβουλή, ένα λόγο, μια κουβέντα που να του επιβεβαίωναν ότι χειριζόταν σωστά την κατάσταση. Ο ίδιος το ήξερε, βέβαια, πως καλά έκανε κι έδινε αυτές τις διαταγές, πως κυβερνούσε μια χαρά τα τελευταία χρόνια, απλώς ήθελε να το ακούσει και από κάποιον άλλον.

Όταν έφτασε στο εξοχικό ανάκτορο της βασίλισσας, ένιωσε μεγάλη έκπληξη με αυτά που είδε. Οι φρουροί, οι συνοδοί και αργότερα η ακολουθία της μητέρας του, οι κοπέλες της συνοδείας της, ήταν σχεδόν όλοι σκασμένοι στα γέλια. Γελούσαν βροντερά, οι φωνές τους αντηχούσαν σε όλο το μέγαρο, στους κήπους, στους διαδρόμους του. Κι όπως ήταν βράδυ και επικρατούσε ησυχία, τα γέλια αυτά ακούγονταν ακόμα περισσότερο.

Ο πρίγκιπας εξαγριώθηκε με όλα όσα αντίκριζε. Αυλικοί να υποκλίνονται μπροστά του χασκογελώντας, κάποιοι φρουροί να μην του δίνουν καθόλου σημασία γιατί έλεγαν αστεία μεταξύ τους, οι κοπέλες να γελάνε πίσω από την πλάτη του χωρίς να μπορούν να συγκρατηθούν και, όταν τις κοιτούσε γεμάτος αυστηρότητα, να ξεσπούν σε υστερικά γέλια.

«Χμ... τελικά ίσως όλα αυτά περί συνωμοσίας να μην είναι εντελώς ψέματα», σκέφτηκε εντελώς αυθόρμητα, αλλά δεν πρόλαβε να συνεχίσει

τη σκέψη του, γιατί η δεύτερη έκπληξη που συνάντησε ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

Στο σαλόνι, δίπλα στο τζάκι, καθόταν η μητέρα του μαζί με το σύμβουλο, το γέρο σύμβουλο του πατέρα του και του Ιάκωβου. Ο Οράτιος δεν πρόφτασε να αρθρώσει λέξη από την αναπάντεχη συνάντηση.

«Έλα, έλα, κάτσε μαζί μας», του χαμογέλασε η μητέρα του, ενώ ο σύμβουλος σηκώθηκε και υποκλίθηκε μπροστά του.

Οι φρουροί, γελώντας, έκλεισαν τη μεγάλη ξύλινη πόρτα και τους άφησαν μόνους τους.

«Όλοι γελάνε εδώ πέρα, όλους τους έχει χτυπήσει η επιδημία, δεν το βλέπεις;» ρώτησε αυστηρά τη μητέρα του χωρίς να δώσει σημασία στο σύμβουλο.

«Ε, τι θέλεις; Να κλαίνε; Αρκετά έκλαψα εγώ με όλα αυτά τα ψέματα που είπες για τον αδελφό σου, τον Ιάκωβο. Είναι ντροπή!»

Ο Οράτιος δεν πίστευε στα αυτιά του.

«Μητέρα, καταλαβαίνεις ότι συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό στη Σουρλανδία; Ότι απειλούμαστε; Ότι–»

«Ότι ο κόσμος είναι χαρούμενος και γελά;» τον διέκοψε η βασίλισσα. «Το βλέπω, τι καλύτερο από αυτό;»

«Μητέρα, δεν υπάρχει κράτος στον κόσμο που οι πολίτες του να γελάνε. Πώς θα κυβερνήσω εγώ σοβαρά, όταν κανείς δε δίνει σημασία σε αυτά που λέω και κάνω;»

«Υψηλότατε, με όλο το σεβασμό», τον διέκοψε ο σύμβουλος, προς μεγάλο εκνευρισμό του Οράτιου, «ο κόσμος χρειάζεται το γέλιο. Με αυτό ξεχνά για λίγο τα προβλήματά του, νιώθει πιο ξένοιαστος, παίρνει θάρρος και κουράγιο για να τα αντιμετωπίσει».

«Και τι με νοιάζουν εμένα όλα αυτά;» ούρλιαξε ο Οράτιος – τόσο δυνατά, ώστε ακόμα και οι φρουροί που γελούσαν πίσω από τις βαριές πόρτες σταμάτησαν για λίγο τρομαγμένοι. «Η εξουσία είναι εξουσία, δεν είναι τσίρκο για να γελάνε όλοι! Δεν είμαι ο παλιάτσος εδώ πέρα. Μαζί μου βρήκαν όλοι να γελάνε;»

«Δε γελάνε μαζί σου, Οράτιε», τον διέκοψε η βασίλισσα. «Γελάνε για να ξεχάσουν τα προβλήματά τους, το χιούμορ τούς βοηθάει».

«Τελεία και παύλα, από δω και στο εξής θα απαγορευτεί το χιούμορ σ' αυτή τη χώρα, μόνο κακό κάνει. Δεν το βλέπει κανείς σας; Τις προάλλες στο χορό θυμάστε τι έγινε, το ίδιο και στην παρέλαση. Το χιούμορ είναι ο χειρότερος εχθρός του κράτους, ο χειρότερος εχθρός μου. Υπονομεύει την εξουσία μου και δημιουργεί μια στρατιά από προδότες».

«Υψηλότητα-» πήγε να πει ο γέρο-σύμβουλος.

«Θα περνάνε όλοι από δικαστήριο και θα μπαίνουν φυλακή, αυτό θα γίνεται από δω και στο εξής!»

«Υψηλότητα...» συνέχισε απτόητος ο σύμβουλος, «ο πατέρας σας και ο αδελφός σας κυβέρνησαν χαρούμενοι, με χιούμορ. Η Σουρλανδία ήταν τότε ένα ευτυχισμένο κράτος, κανείς δεν υπέφερε».

«Και να πού είναι τώρα και οι δυο τους!» απάντησε συγχισμένος ο Οράτιος. «Η Σουρλανδία θα είναι ένα σοβαρό κράτος που θα σέβεται τον πρίγκιπά του, τίποτε άλλο».

«Γιε μου, άσε τον κόσμο να γελάσει, το έχει ανάγκη. Το γέλιο δεν είναι έγκλημα, το γέλιο είναι ζωή», είπε η βασίλισσα.

«Υψηλότητα, το ξέρω πως δεν μπορώ να σας δίνω συμβουλές, αλλά να έχετε πάντα στο μυαλό σας ότι μετά το γέλιο έρχεται πάντα η οργή», συμπλήρωσε και ο γέρο-σύμβουλος.

«Αυτό θα το δούμε», απάντησε χολωμένος ο πρίγκιπας, και μεμιάς άνοιξε τη βαριά πόρτα και εξαφανίστηκε στο διάδρομο, βρίζοντας και εξαπολύοντας κατάρες.

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΧΑΝ ΠΑΡΕΙ ΘΕΣΗ γύρω από το μεγάλο τραπέζι συνεδριάσεων. Ήταν όλοι τους αγουροξυπνημένοι και δεν μπορούσαν να κρατήσουν τα μάτια τους ανοιχτά από τη νύστα, αφού ο Οράτιος είχε συγκαλέσει συμβούλιο στις τρεις τα ξημερώματα. Μόνο ο γραμματέας έδειχνε να είναι φρέσκος και σοβαρός, σαν να μην ένιωθε νύστα και κούραση. Όλοι αναρωτιόντουσαν το λόγο που αναγκάστηκαν να μαζευτούν στο παλάτι μες στη νύχτα.

«Ο πρίγκιπας Οράτιος!» ανήγγειλε η φωνή του αρχηγού της φρουράς και οι πόρτες άνοιξαν για να περάσει ο Οράτιος.

Οι υπουργοί σηκώθηκαν ανόρεχτα από τις θέσεις τους, μην μπορώντας να κάνουν κι αλλιώς, αλλά ξύπνησαν όλοι μονομιás με αυτό που άκουσαν.

«Χα-χα-χα-χα... μπουά-χα-χα-χα!... Φτάνει, αχ... σταμάτα, αρκετά... χα-χα-χα...»

Ο Οράτιος κοιτούσε εμβρόντητος έναν από τους φρουρούς του στην κεντρική πύλη της αίθουσας να έχει σκάσει στα γέλια. Το όπλο που κρατούσε του είχε πέσει από τα χέρια, ενώ ξεκούμπωνε λίγα λίγα τα κουμπιά της στολής του για να γελά ευκολότερα.

«Στη φυλακή! Τώρα! Να σαπίσει!» άρχισε να ουρλιάζει ο πρίγκιπας και οι υπόλοιποι φρουροί έτρεξαν να μαζέψουν και να περάσουν χειροπέδες στο συνάδελφό τους, που συνέχιζε να χαχανίζει.

Κάποιοι από αυτούς όμως κόλλησαν το γέλιο και βάλθηκαν να γελάνε μαζί του. Χρειάστηκε να σημάνει συναγερμός και να πεταχτεί όλη η φρουρά από το κατάλυμά της, για να έρθει να μαζέψει τους προδότες που είχαν μαζευτεί στο παλάτι του πρίγκιπα.

Ο Οράτιος, μετά από αυτό το περιστατικό, προσπάθησε να ανακτήσει την ψυχραιμία του. Και τα κατάφερε! Σαν να μη συνέβη τίποτα, βάδισε αργά και τελετουργικά στην κεφαλή του τραπεζιού, τράβηξε το θρόνο και

κάθισε, δίνοντας το σήμα για να καθίσουν και οι υπόλοιποι ταλαίπωροι υπουργοί του.

«Λοιπόν, κύριοι υπουργοί. Μετά από πολλή σκέψη, βρήκα τελικά τη λύση στο πρόβλημα που βασανίζει την πατρίδα μας, σ' αυτή τη συμφορά που μας βρήκε από το πουθενά».

Οι υπουργοί μάταια προσπαθούσαν να δείξουν ενδιαφέρον για τα σχέδια του ηγεμόνα τους. Η ώρα που συνεδρίαζαν ήταν τόσο βάρβαρη, ώστε τελικά εγκατέλειψαν την προσπάθεια και περίμεναν καρτερικά να ακούσουν αυτά που είχε να τους ανακοινώσει ο Οράτιος.

«Φόροι, φόροι, περισσότεροι φόροι. Θα μαζέψουμε χρήματα τώρα που όλοι γελάνε και χαίρονται. Έτσι και τα ταμεία του κράτους θα γεμίσουμε και θα σταματήσουν όλοι να γελάνε. Θα τους κοπεί μαχαίρι το γέλιο».

«Αυτή την εξαιρετική ιδέα θα αρχίσουμε να την εφαρμόζουμε από το πρωί κιόλας», είπε ο γραμματέας, ο οποίος, παρόλο που δεν ήξερε τα σχέδια του πρίγκιπα, μπήκε αμέσως στο νόημα και άρχισε να αναπτύσσει τη στρατηγική του. «Θα ξεχυθούν οι φοροεισπράκτορες σε όλα τα νοικοκυριά, να μαζέψουν ό,τι έχουν και δεν έχουν. Θα πούμε ότι περνάμε δύσκολους καιρούς κι ότι χρειάζονται θυσίες για να βγει η Σουρλανδία από την κρίση. Προσέξτε: πρέπει όλοι να νιώσουν ότι κάνουν κάτι πατριωτικό με το να προσφέρουν χρήματα για το γενικότερο καλό».

«Θα φορολογηθούμε κι εμείς;» ρώτησε ξυπνώντας ξαφνικά ένας υπουργός, γεμάτος αγωνία για το μέλλον του.

«Αγαπητέ μου, αν δεν ήταν η κατάσταση αυτή που είναι, θα γελούσα με αυτά που λες. Μα είναι δυνατόν να γίνουν τέτοια πράγματα; Όλοι εμείς εδώ δε γελάμε. Πώς γίνεται λοιπόν να πάρουμε αυτό το μέτρο εναντίον μας, αφού είμαστε ήδη πατριώτες; Αμίλητοι, αγέλαστοι και σοβαροί, πολίτες που νοιαζόμαστε για τα συμφέροντα της Σουρλανδίας...» απάντησε γαλήνια ο Οράτιος και, στρεφόμενος προς τον υπουργό Οικονομικών, τον ρώτησε τυπικά τη γνώμη του.

«Μα... βάλαμε νέους φόρους μόλις πριν από ένα μήνα... ήδη είναι αρκετοί αυτοί που έχουμε... διαφορετικά... θα γίνει... οχ... η ιδέα σας... χα... δηλαδή... μπουά-χα-χα, χα-χα, χε-χε, χι-χι...» Δεν μπόρεσε να αντέξει ο υπουργός να μην πει τη γνώμη του και ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια κι αυτός.

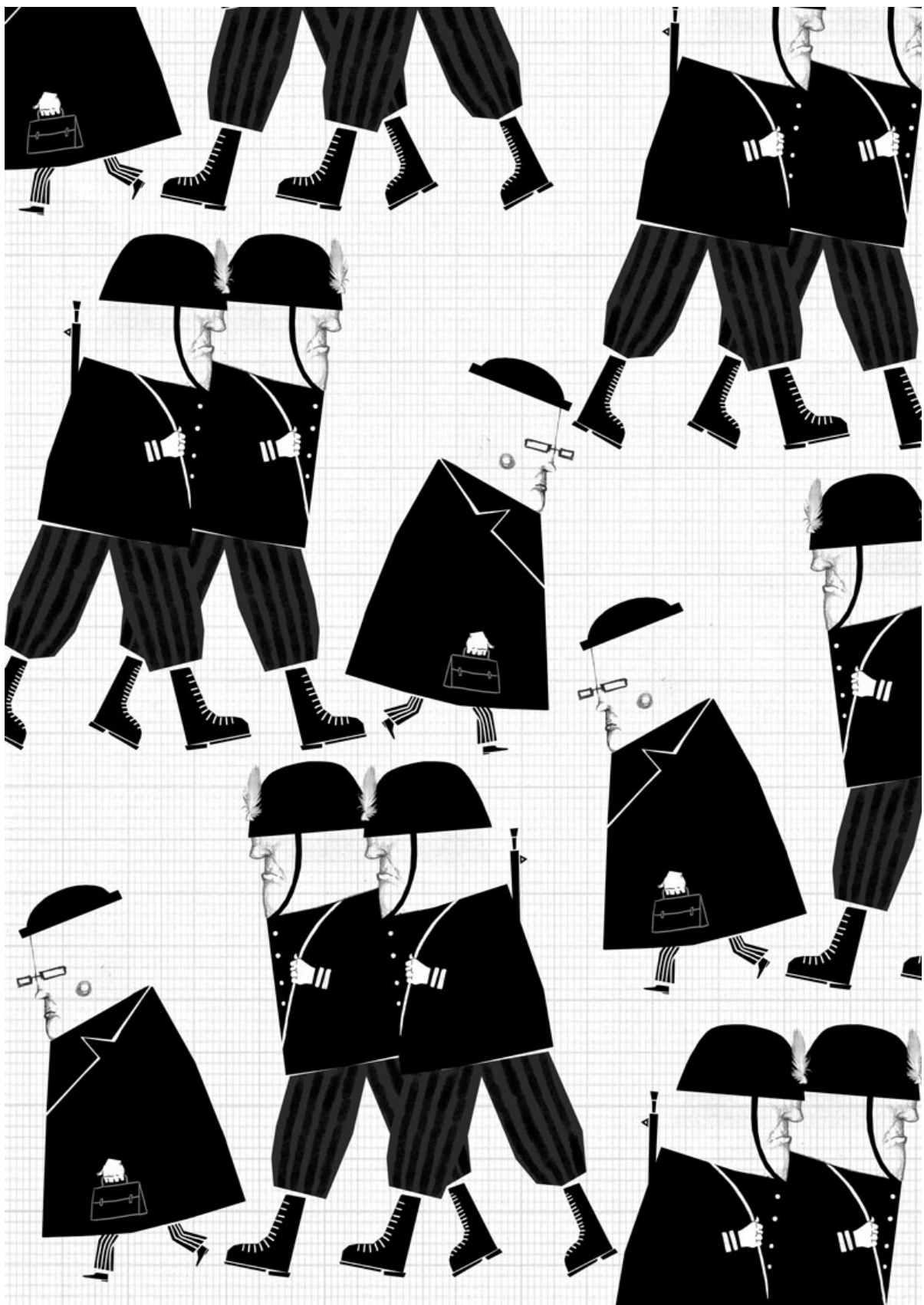
Ο Οράτιος πάτησε το κουμπί του συναγερμού που βρισκόταν σε μια κονσόλα στην κεφαλή του ξύλινου τραπεζιού κι αμέσως εμφανίστηκαν δυο φρουροί που μετέφεραν εσπευσμένα τον ξεκαρδισμένο υπουργό έξω από την αίθουσα συμβουλίου.

«Και τώρα... επί το έργον», είπε ο πρίγκιπας και αποχώρησε από τη σύσκεψη για να πάει να παίξει, καθώς δεν του κόλλαγε πλέον ύπνος.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ, ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΞΗΜΕΡΩΣΕ, ξεχυθηκαν όλοι οι υπάλληλοι του κράτους στους δρόμους και στις γειτονιές και χτυπούσαν πόρτες. Νυσταγμένοι και παραξενεμένοι, οι κάτοικοι της πρωτεύουσας της Σουρλανδίας άνοιγαν τις πόρτες των σπιτιών τους κι έβλεπαν με έκπληξη εφοριακούς και στρατιώτες να εφορμούν μέσα σε αυτά και να κατάσχουν όποια πράγματα αξίας έβρισκαν. Στους δρόμους βρίσκονταν φορτηγά οχήματα, πάνω στα οποία στοιβαζόταν άτσαλα όλο το βιος των υπηκόων του μικρού αυτού πριγκιπάτου. Οι στρατιώτες σε πολλές περιπτώσεις ήταν αρκετά βίαιοι και σκληροί, έσπρωχναν όποιον έβρισκαν εμπόδιο στο δρόμο τους, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που έσπασαν και κάποιες εξώπορτες, προκειμένου να μην καθυστερήσουν στο έργο τους, ή όταν έβλεπαν ότι οι ιδιοκτήτες των σπιτιών αργούσαν να τους ανοίξουν.

«Οι καιροί είναι δύσκολοι, όλοι πρέπει να συνεισφέρουμε», έλεγαν και ξανάλεγαν οι εφοριακοί, ενώ τοιχοκολλούσαν στις εξώπορτες και στους στύλους του δρόμου τις αποφάσεις που ελήφθησαν το βράδυ, προκειμένου, για το κοινό καλό και την πρόοδο του τόπου, να μαζευτούν τα χρήματα.

Δε γίνονταν όμως πιστευτοί, ίσως γιατί ούτε και οι ίδιοι είχαν πειστεί ότι αυτά τα μέτρα ήταν αναγκαία. Ο κόσμος άρχισε να διαμαρτύρεται, στην αρχή με δισταγμό και στη συνέχεια όλο και πιο έντονα.

«Ωραία, τους κόψαμε το γέλιο μια και καλή», έλεγε και ξανάλεγε ο Οράτιος, παρακολουθώντας τις οθόνες να μεταδίδουν εικόνες από τους δρόμους.

«Και μάλιστα βγάλαμε και κάτι καλό απ' όλα αυτά», συμπλήρωσε από δίπλα ο γραμματέας, προσπαθώντας να μη χαμογελάσει, τέτοιες που ήταν οι εποχές.

Τα ξένα κανάλια και οι δημοσιογράφοι είχαν πιάσει κι αυτοί από πολύ νωρίς δουλειά, μεταδίδοντας τα νέα για το καινούριο καπρίτσιο του «τυράννου» (έτσι ονόμαζαν τον Οράτιο, προς μεγάλο του εκνευρισμό) και κάνοντας συνεχείς ανταποκρίσεις από τη «μικρή και άτυχη Σουρλανδία, που προσπαθούν να της κόψουν το γέλιο με το ζόρι».

«Μην ανησυχείτε, υψηλότατε. Θα πουν, θα πουν, θα σταματήσουν, θα φύγουν κι όλα αυτά θα ξεχαστούν», προφήτευε με ικανοποίηση ο γραμματέας.

Πόσο έξω όμως είχε πέσει. Με το που εμφανίστηκαν οι πρώτοι «ειδικοί» στην τηλεόραση, μιλώντας για το πόσο αναγκαία ήταν αυτά τα μέτρα –«ειδικοί» που τους είχε πληρώσει το ταμείο του Οράτιου και τους είχαν εφοδιάσει με ένα χαρτί με τις απαιτούμενες λεπτομέρειες για το τι θα πούν– ο κόσμος άρχισε να τους αντιμετωπίζει με ειρωνεία. Και όσο περνούσε η ώρα, αυτή η ειρωνεία μετατρέποταν σε χαμόγελο, μετά σε γέλακι και τελικά σε γέλιο και σε χάχανο, μέχρι που μέσα σε λίγες ώρες όλοι άρχισαν πάλι να γελάνε με την καρδιά τους με αυτά που έβλεπαν και να μεταδίδουν ο ένας στον άλλον το γέλιο.

Οι κλούβες και τα περιπολικά γέμισαν με δυστυχισμένους ανθρώπους που δεν είχαν να πληρώσουν και τους συλλάμβανε η αστυνομία, ανθρώπους που, παρ' όλη τη δυστυχία τους, κρατιόντουσαν μεταξύ τους ξεκαρδισμένοι και κλαίγοντας από τα γέλια.

Στις φυλακές, πάλι, η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη. Οι φυλακισμένοι και οι ισοβίτες, με το που έβλεπαν όλους αυτούς τους ανθρώπους να καταφτάνουν και μαθαίνοντας το λόγο για τον οποίο είχαν συλληφθεί,

άρχιζαν κι αυτοί τα γέλια. Πολύ γρήγορα οι μεγαλύτερες φυλακές της χώρας αντηχούσαν από τα γέλια των φυλακισμένων.

«Δεν είναι δυνατόν! Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό», ωρυόταν ο Οράτιος, μην μπορώντας να πιστέψει όλα αυτά που γινόντουσαν. «Μα τίποτα πια δεν είναι ικανό να σταματήσει αυτό το ξέσπασμα γέλιου; Εδώ τους κλέβουμε τις περιουσίες και τα υπάρχοντά τους κι αυτοί συνεχίζουν να γελάνε σαν τους βλάκες;»

Η κατάσταση πια είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Οι κάτοικοι τώρα, γελαστοί γελαστοί, κερνούσαν καφέ τους στρατιώτες και τους εφοριακούς, τους έβγαζαν γλυκίσματα και παξιμάδια και στο τέλος τούς έδιναν τα πράγματά τους. «Μα είναι τόσο γελοία η κατάσταση. Πάρτε τα όλα», δήλωναν στο φακό της τηλεόρασης, ενώ και οι ξένοι δημοσιογράφοι δεν είχαν λόγια να περιγράψουν αυτή την πρωτοφανή κατάσταση που ζούσαν.

Μια γυναίκα αποχαιρετούσε τον άντρα της, που θα τον πήγαιναν φυλακή, λέγοντάς του: «Να προσέχεις και να γελάς πολύ εκεί που θα σε πάνε». Κάποιοι άλλοι έστηναν σκηνές στις πλατείες της πόλης, μην έχοντας πού αλλού να μείνουν, αφού τους είχαν πάρει το σπίτι. Οχήματα φορτωμένα με έπιπλα, ηλεκτρικές συσκευές και άλλα πράγματα πηγαиноέρχονταν και διασταυρώνονταν με τις κλούβες της αστυνομίας, ενώ το γέλιο αντηχούσε πια σε ολόκληρη την πόλη, πάνω από τα ψηλότερα κτίριά της κι ακόμα πιο πέρα, το μετέφερε ο άνεμος μακριά, στα βουνά, στην εξοχή, στους κάμπους και στις πεδιάδες.

Μόνο στο παλάτι επικρατούσε μια ατμόσφαιρα κατάθλιψης...

«ΥΨΗΛΟΤΑΤΕ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΑΣ».

Ο Οράτιος, ο γραμματέας, οι σύμβουλοι, όλοι κάθονταν στη μία πλευρά του μακρόστενου τραπεζιού. Απέναντί τους είχαν μια ομάδα από μεγαλέμπορους... κρεμμυδιών.

Ο πρόεδρος των μεγαλέμπορων άνοιξε το χαρτοφύλακά του και η βρόμα έκανε όλους τους παρευρισκόμενους να τινάζουν πίσω τα κεφάλια τους και να κλείσουν τη μύτη τους.

«Δεν είναι ακριβώς κρεμμύδια, είναι μαζί και κλούβια αυγά».

Ο Οράτιος είχε ζαλιστεί, κόντευε να πέσει κάτω από την μπόχα, δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

«Πολύ καλό, πολύ καλό, πόσα θέλετε να τελειώνουμε;» είπε βιαστικά, για να τελειώνει η συζήτηση.

Οι έμποροι του έβαλαν μπροστά του ένα χαρτί με τα χρήματα που ζητούσαν.>

«Τόσο πολλά; Μα αυτό είναι κλεψιά...» διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Οράτιος, αλλά οι μεγαλέμποροι, χαμογελώντας, του θύμισαν:

«Υψηλότατε, δεν πρέπει να μιλάτε εσείς για κλεψιά. Μπορούμε να συννενοηθούμε εμείς...»

«Καλά, καλά...» απέφυγε να δώσει συνέχεια ο Οράτιος και έτρεξε να βγει από την αίθουσα συσκέψεων, ενώ τα μάτια του δάκρυζαν συνέχεια και η μύτη του είχε ερεθιστεί. «Οτιδήποτε για να σταματήσει αυτό το κακό!» φώναξε απομακρυνόμενος, αφήνοντας στο πόδι του το γραμματέα, να χειριστεί τις λεπτομέρειες και κυρίως να συμφωνήσει τα ποσοστά του από την αγορά των κρεμμυδιών που θα γινόταν από την κυβέρνηση της Σουρλανδίας.

«Και πότε θα είστε έτοιμοι;» ρώτησε ο γραμματέας τους μεγαλέμπορους, χωρίς να προσπαθήσει να κρατήσει το χαμόγελό του, υπολογίζοντας πόσα θα κέρδιζε από όλη αυτή την υπόθεση με τα κρεμμύδια.

«Αμέσως. Ααα, όλα κι όλα, έχουμε μεγάλη οργάνωση», απάντησαν με μια φωνή οι έμποροι, τρίβοντας κι αυτοί από χαρά τα χέρια τους.

Κι έτσι λοιπόν άρχισε η μεγάλη κρεμμυδοεπίθεση στην πρωτεύουσα του μικρού αυτού πριγκιπάτου. Στρατιωτικά καμιόνια περιπολούσαν στους δρόμους της πόλης, ενώ στις καρότσες τους στρατιώτες με αντιασφυξιογόνες μάσκες καθάριζαν κρεμμύδια και τα πετούσαν στο οδόστρωμα. Δύο πυροβολητές γέμιζαν τα κανόνια του κάστρου με κιλά κρεμμυδιών και στόχευαν την κεντρική πλατεία, ενώ δύο μεραρχίες όργωναν την πόλη και έριχναν με τα αυτόματά τους ριπές κρεμμυδιών στα παράθυρα.

Ο κόσμος έβγαινε έξω από τα σπίτια του –όσοι είχαν πια σπίτια– ή έξω από τις σκηνές του με κλαμένα μάτια, με μύτες να τρέχουν, πιάνοντας τα κεφάλια τους από τη ζάλη. Με τίποτα όμως δε σταματούσαν το γέλιο. Γελούσαν κι έκλαιγαν μαζί, χόρευαν και πονούσαν, σηκώνονταν κι έπεφταν, κάποιοι μάζευαν κρεμμύδια για να τα χρησιμοποιήσουν αργότερα, κάποιοι άλλοι έπαιζαν κρεμμυδοπόλεμο, μικροί και μεγάλοι έκαναν όλοι σαν μωρά παιδιά. Μέχρι που άρχισαν να ζαλίζονται, να τρεκλίζουν, να πέφτουν όλοι πάνω στο οδόστρωμα, κάτω στο χώμα, όπου έβρισκαν, και να χάνουν τις αισθήσεις τους.

Τα σκυλιά και οι γάτες είχαν σχεδόν εξαφανιστεί από τους δρόμους, μην αντέχοντας τη βρόμα, ενώ άρχισαν να εμφανίζονται και κάποια ποντίκια από τους υπονόμους.

Σε λίγη ώρα όλη η πόλη ανέδιδε μια απαίσια μυρωδιά, οι δρόμοι σχεδόν άχνιζαν από την μπόχα. Οι ξένοι ανταποκριτές είχαν οχυρωθεί στα ξενοδοχεία τους, μεταδίδοντας ζωντανά τον κρεμμυδοπόλεμο, κάνοντας έκτακτες ανταποκρίσεις από τα μέτωπα της πόλης, το βόρειο, το νοτιοδυτικό, το ανατολικό, ενώ κάποιοι από αυτούς είχαν κρυφτεί και στα κρησφύγετα των μεγάλων κτιρίων.

«Θαύμα, θαύμα», μονολογούσε ο Οράτιος, ζαλισμένος και σχεδόν αποβλακωμένος πάνω στο θρόνο του. Ένας Οράτιος που βρόμαγε κι αυτός, ιδρωμένος και κίτρινος σαν άρρωστος.

«Τέλεια», συμφώνησε κι ο γραμματέας κοιτώντας το ρολόι του, για να δει αν πλησίαζε η συμφωνημένη ώρα παύσης των πυρών.

Κι όταν έφτασε αυτή η ώρα, η πόλη έμοιαζε σαν βομβαρδισμένη. Κάτοικοι βρίσκονταν ξαπλωμένοι στη μέση του δρόμου, μισοαναίσθητοι και υπνωτισμένοι, άλλοι είχαν χάσει εντελώς τις αισθήσεις τους, κάποιοι δεν μπορούσαν να κουνηθούν. Οι οσμές από τα κρεμμύδια και τα κλούβια αυγά διαλύονταν σιγά σιγά και ένα κλάμα, ένας θρήνος, ένας λυγμός ακουγόταν απ' άκρη σ' άκρη της πρωτεύουσας.

«Επιτέλους, τα καταφέραμε!» ξέσπασε σε πανηγυρισμούς ο Οράτιος, βλέποντας το θέαμα των υπηκόων του που έκλαιγαν. «Καιρός ήταν».

Ο γραμματέας από δίπλα του επέμενε να γίνει κι άλλη μια τέτοια επιχείρηση, για να τελειώνει μια και καλή αυτή η ιστορία με το γέλιο. (Εννοείται πως θα έβγαζε και περισσότερα λεφτά από τα κρεμμύδια.) Ο Οράτιος άρχισε να το σκέφτεται, αλλά παράλληλα δε χόρταινε και τις εικόνες που πρόβαλλε η τηλεόραση.

Έβλεπε τους ανθρώπους μισοαναίσθητους, να σηκώνονται σιγά σιγά τρίβοντας τα μάτια τους, σκουπίζοντας τις μύτες τους που έτρεχαν, κρατώντας το κεφάλι τους που πονούσε. Και τότε ένας από αυτούς τους φουκαράδες εμφανίστηκε στο φακό της τηλεόρασης, ιδρωμένος, βρόμικος και ταλαιπωρημένος, για να δηλώσει: «Ε, αυτό πια κι αν είναι γελοίο» και να σκάσει κατόπιν στα γέλια παρασύροντας κι όλους τους διπλανούς του...

ΤΑ ΞΕΝΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΜΕΤΕΔΙΔΑΝ εδώ και πολλές βδομάδες τα νέα από τη Σουρλανδία. Όλοι έκαναν λόγο για έναν τρελό πρίγκιπα, έναν τύραννο, ένα χοντρό τέρας που όλο τρώει, παίζει και βασανίζει το λαό του. Οι πάντες είχαν μείνει άναυδοι με τη μανία του πρίγκιπα να αναγκάσει τους υπηκόους του να μη γελά κανέναν και να τον παίρνουν όλοι στα σοβαρά. Το παράξενο είναι ότι υπήρξαν και κάποιοι ηγέτες από το εξωτερικό, κάποιοι πρόεδροι και πρωθυπουργοί, που δικαιολογούσαν τον πρίγκιπα, στην αρχή πολύ διστακτικά, μετά με περισσότερα επιχειρήματα, ενώ στο τέλος υπήρξαν κάποιοι που τον υποστήριζαν με πάθος.

«Ο πρίγκιπας κάνει ό,τι θα έπρεπε να κάνουν κι άλλοι στη θέση του».

«Ένα κράτος, για να κυβερνηθεί, πρέπει να αποτελείται από σοβαρούς πολίτες».

«Σεβασμός στους κυβερνήτες της χώρας».

Αυτά και άλλα τέτοια άρχισαν να ακούγονται από τα χείλη κάποιων, ευτυχώς όχι πολλών. Γιατί οι πολλοί, η συντριπτική πλειοψηφία ήταν αντίθετη με τον Οράτιο και με τις πράξεις του. Διαδηλώσεις γίνονταν στο εξωτερικό, και όπου υπήρχαν πρεσβείες της Σουρλανδίας, τις πολιορκούσαν κι έριχναν κρεμμύδια και αυγά στους τοίχους και στα παράθυρα. Ο κόσμος διαδήλωνε και γελούσε, χαχάνιζε ασταμάτητα, εκφράζοντας έτσι τη συμπάρασά του στο λαό της Σουρλανδίας. Φοιτητές χόρευαν στους δρόμους, μαθητές κυνηγιόντουσαν γελώντας, άνθρωποι των γραμμάτων, συγγραφείς, ηθοποιοί, ποιητές, έβγαιναν στις τηλεοράσεις και γελούσαν. Και όσο γελούσε ο κόσμος, τόσο σκυθρώπιαζαν οι ηγεσίες των χωρών τους. Αλλά δεν μπορούσαν να πουν ούτε να κάνουν και πολλά πράγματα. Ο μόνος τρόπος που είχαν για να τηρήσουν την τάξη ήταν να διαλύουν τις διαδηλώσεις με δακρυγόνα και να μεταδίδουν εικόνες από τον κόσμο που έκλαιγε.

Στο εσωτερικό ωστόσο τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά. Ο πρίγκιπας, πάντα με την καθοδήγηση του γραμματέα του, είχε βάλει στη φυλακή το μισό υπουργικό συμβούλιο (που στο μεταξύ είχε κολλήσει τον ιό του γέλιου), είχε κλείσει εφημερίδες και ραδιόφωνα κι είχε στήσει παντού δικαστήρια, όπου η απόφαση ήταν πάντα η ίδια: «Φυλάκιση».

Τίποτα, τίποτα, τίποτα, η κατάσταση παρέμενε η ίδια. Ο κόσμος συνέχιζε να γελά, να χορεύει στους δρόμους, να χαίρεται, να γνωρίζεται μεταξύ του και να κάνει παρέες. Όλοι ήταν χαρούμενοι – έτσι, χωρίς να υπάρχει λόγος. Και παρόλο που δε μάθαιναν καθόλου τι συμβαίνει στον έξω κόσμο, παρόλο που είχαν λογοκριθεί τα πάντα, παρόλο που κυκλοφορούσαν μεταξύ τους μυστικοί αστυνομικοί και κατέγραφαν το καθετί, τις συνομιλίες, τις κινήσεις, τις γνωριμίες, ακόμα και των μικρών παιδιών, ο κόσμος ζούσε σε ένα γελαστό όνειρο. Δεν τον πείραζε τίποτα, δεν τον αφορούσε τίποτα, δεν άκουγε τίποτα και κανέναν.

Ο Οράτιος είχε φωνάξει από το εξωτερικό τους καλύτερους γιατρούς, τα λαμπρότερα μυαλά της επιστήμης. Κι αυτοί όμως είχαν σηκώσει τα χέρια ψηλά, δεν είχαν ξαναδεί κάτι τέτοιο, ούτε μπορούσαν να το αντιμετωπίσουν. Δοκίμασαν κάποια αντιβιοτικά, κάποια εμβόλια, κάποιες άλλες θεραπείες, υπνωτισμό, βελονισμό... τίποτα, ούτε κι αυτά είχαν κάποιο αποτέλεσμα. Όλοι ωστόσο συμφωνούσαν ότι η κατάσταση ίσως γινόταν επικίνδυνη, ο κόσμος μπορεί να αποκτούσε πρόβλημα με αυτό το συνεχές γέλιο. Κάτι οι μύες και τα σαγόνια τους που πονούσαν, κάτι οι κοιλιές τους και τα πόδια τους που είχαν πιαστεί από τον πολύ χορό, υπήρχαν ήδη από την αρχή κάποια κρούσματα, αλλά όσο πήγαινε, αυτά πολλαπλασιάζονταν. Έπειτα ήταν και το άλλο: οι κάτοικοι, γελώντας, γίνονταν όλο και πιο απρόσεκτοι. Ο κίνδυνος να γίνουν ατυχήματα ήταν πολύ μεγάλος. Όλο και κάποια οχήματα τράκαραν μεταξύ τους, όλο και κάποιος έπεφτε από τις σκάλες, άλλος κουτούλαγε άθελά του σε τοίχο τη στιγμή που γελούσε... αυτά τα ατυχήματα κόντευαν να γίνουν από μόνα τους μια επιδημία.

«Να η ευκαιρία μας», αναφώνησε ο γραμματέας στους συμβούλους του, μόλις έφυγε από τη χώρα και ο τελευταίος ξένος γιατρός.

Μετά από εντολές του, η τηλεόραση άρχισε να δείχνει εικόνες από νοσοκομεία: τις βλαβερές επιπτώσεις του γέλιου στην καθημερινή ζωή

των κατοίκων. Έδειχνε φρικιαστικές εικόνες από χειρουργεία, ανθρώπους παραμορφωμένους, άλλους να έχουν μείνει ανάπηροι, άλλους να κλαίνε για το πώς κατάντησαν. Έδειχνε ασθενοφόρα να διασχίζουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα την κεντρική λεωφόρο της πρωτεύουσας με τις σειρήνες τους να ηχούν διαπεραστικά, έδειχνε ηρωικούς γιατρούς να κάνουν διπλές και τριπλές βάρδιες για να σώσουν τον κόσμο, ηρωικούς πυροσβέστες να σώζουν με αυταπάρνηση μια γριά γυναίκα που είχε πέσει γελώντας σε ένα πηγάδι, επιζώντες που είχαν εγκλωβιστεί κάτω από έπιπλα, βιβλιοθήκες και ραφιέρους τα οποία τους είχαν πέσει στο κεφάλι την ώρα που γελούσαν και κρατιόντουσαν από αυτά κουνώντας τα.

Βέβαια, όλες οι εικόνες ήταν σκηνοθετημένες και κατασκευασμένες – κάποιες είχαν μονταριστεί από παλιές ταινίες και μάλιστα, έτσι πρόχειρα και γρήγορα που είχε γίνει η δουλειά, είχαν ξεφύγει και μερικές σκηνές που δεν έπρεπε να εμφανιστούν. Για παράδειγμα, σε μία σκηνή που πρόβαλε η τηλεόραση ήταν ένας ινδιάνος που γελούσε έχοντας καβαλήσει ένα βούβαλο, ενώ σε κάποια άλλη εικόνα από χειρουργείο οι γιατροί και οι νοσοκόμες φορούσαν στρατιωτικές στολές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

«Η νόσος του γέλιου». Έτσι βαφτίστηκε η επιδημία, αυτό έγραφαν η εφημερίδες, αυτό έλεγε η τηλεόραση, αυτό μετέδιδαν οι δημοσιογράφοι.

Και εννοείται ότι το αποτέλεσμα που έφεραν όλα αυτά τα μέτρα ήταν... να γελά περισσότερο ο κόσμος.

Μ ΠΡΟΣΤΑ ΠΗΓΑΙΝΕ Η ΜΠΑΝΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ. ακολουθούσε η πριγκιπική φρουρά, όσοι τουλάχιστον είχαν απομείνει από τη «νόσο του γέλιου», ενώ κατόπιν βάδιζαν οι πρόσκοποι της πρωτεύουσας. Μετά, στην κεφαλή της πομπής, ήταν κάποιοι ιερείς που θυμιάτιζαν τον κόσμο και έξι άντρες από το στρατό της χώρας που κρατούσαν μια υπερφυσικά μεγάλη και χρυσοποίκιλτη εικόνα του Άγιου Σουρλάνδιου, του πρώτου πρίγκιπα και πολιούχου άγιου της πρωτεύουσας και του πριγκιπάτου.

Ο πρίγκιπας Άγιος Σουρλάνδιος ήταν κάποιος προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-πάππος του Οράτιου ο οποίος είχε ανακηρυχτεί άγιος, προστάτης και ήρωας του πριγκιπάτου από έναν προ-προ-προ-προ-προ-πάππο του Οράτιου, έτσι απλώς για να έχει η Σουρλανδία έναν τοπικό ήρωα. Αυτός ο Άγιος Σουρλάνδιος είχε κάνει φοβερά «ηρωικά» πράγματα. Καταρχάς είχε κατασφάξει όλους τους γηγενείς, τους είχε πάρει τις περιουσίες και είχε κυνηγήσει τους απογόνους τους για να τους διώξει από τη χώρα. Με τα χρόνια όμως οι τοπικοί μύθοι και θρύλοι τον ήθελαν να έχει πολεμήσει με το δράκο με τα οκτώ κεφάλια και να τον έχει νικήσει, απελευθερώνοντας έτσι τη χώρα από τα οκτώ δεινά που τη βασάνιζαν μέχρι τότε και τα οποία κανένας δεν ήξερε. Γι' αυτό και ο πριγκιπικός θυρεός απεικόνιζε οκτώ κεφάλια δράκου, από δύο σε κάθε πλευρά ενός τετραγώνου, με δυο διασταυρούμενες σπάθες στο κέντρο και γύρω γύρω τα προϊόντα που έβγαζε η Σουρλανδία, δηλαδή φραγκόσuka, γαύρο, μελιτζάνες και φασολάκια. Μέσα στο θυρεό βρισκόταν κρυμμένη όλη η Ιστορία και η γεωγραφία του πριγκιπάτου.

Μετά από την τεράστια εικόνα του προστάτη-άγιου, ακολουθούσε ο επίσκοπος της χώρας, ενώ δίπλα του βάδιζε ο Οράτιος. Και οι δυο δυσκολεύονταν να περπατήσουν, καθώς οι ίδιοι ήταν υπερβολικά χοντροί και τα επίσημα ενδύματά τους υπερβολικά φορτωμένα με κοσμήματα. Ο επίσκοπος διάβαζε ευχές για να φύγει η αρρώστια από τη χώρα κι έκανε εξορκισμούς, ενώ ο Οράτιος βάδιζε ευλαβικά και σοβαρά δίπλα του. Πίσω

από τους δύο άντρες ακολουθούσαν άλλοι ιερείς, κυβερνητικοί αξιωματούχοι, αξιωματικοί του στρατού, ακαδημαϊκοί, βουλευτές από τη βουλή που είχε κλείσει, δάσκαλοι, καθηγητές και στο τέλος ο απλός κόσμος. Υπήρχαν, όπως είπαμε, και πολλοί πρόσκοποι, ο οποίοι τριγυρνούσαν ανάμεσα στον κόσμο που είχε στριμωχτεί στις δυο πλευρές του κεντρικού δρόμου για να παρακολουθήσει τη λιτανεία και μάζευαν σε κουτιά χρήματα. Όσα τουλάχιστον χρήματα μπορούσε κάποιος να διαθέσει από αυτά που του είχαν μείνει μετά από τη φορολογία.

...ου
...υγγραφε
...ο ως τον
...σε, θυμά
...αγνή ν
...έρω με
...έ, ενώ η
...ην, είχα

...που μετέτρεψε σε
...και τον, ανήκουχο κ
...ο ίδιος, τραγουδού
...και "The zero years"

Θυμάται το πτό
...ο ήρωας κρατάει
...ριτά του, στο δ
...του «Γουρούνα στ
...Λόφο Μισκλαρ
...ρα με σφοδρή το
...σημεία» και γίν
...τενοι φίλοι (και

C

«ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΙΑΣ», έτσι έγγραφαν τα κουτιά.

Ο κόσμος στεκόταν ευλαβικά μεν, αλλά προσπαθούσε να κρύψει και κάποια γελάκια δε. Έριχνε τα κέρματα στα κουτιά και μετά κρυβόταν πίσω από την πλάτη του διπλανού του για να γελάσει. Η όλη ατμόσφαιρα είχε κάτι το συγκινητικό, τουλάχιστον για τον Οράτιο, που έβλεπε αυτή του την ιδέα να πιάνει τόπο και το πλήθος να έχει σταματήσει τους χορούς και τα τραγούδια.

Η πομπή είχε ξεκινήσει από τα ανάκτορα. Είχαν πετάξει όπως όπως την εικόνα του προστάτη-άγιου σε ένα στρατιωτικό όχημα, για να την πάνε μέχρι το παλάτι, μετά την παράτησαν κάπου μέχρι να χαράξουν την πορεία της πομπής και στο τέλος τη φορτώθηκαν οι στρατιώτες και ξεκίνησαν όλοι να κατηφορίζουν το λόφο. Η ακολουθία πέρασε από όλους τους μεγάλους δρόμους της πρωτεύουσας, ενώ οι καμπάνες χτυπούσαν για να ειδοποιήσουν τον κόσμο ότι η πομπή πλησίαζε.

Ο Οράτιος και ο επίσκοπος είχαν κουραστεί φοβερά, ήταν ίσως η πιο κουραστική δουλειά που είχαν κάνει ποτέ τους. Αφού ήταν όμως για τη Σουρλανδία, χαλάλι.

Όλα κυλούσαν ομαλά στο μεγαλύτερο διάστημα της διαδρομής. Ο κόσμος έριχνε χρήματα στα κουτιά, στεκόταν ευλαβικά, οι στρατιώτες και οι πρόσκοποι βάδιζαν με αγέρωχο βήμα και σοβαρό ύφος, η μυστική αστυνομία που είχε διασκορπιστεί ανάμεσα στο πλήθος ήταν πιο αποτελεσματική από ποτέ, συλλαμβάνοντας αυτούς που άρχιζαν να κρυφογελάνε.

Κι όμως, πάλι κάτι στράβωσε. Ήταν ίσως βαρύ το κουτί του εράνου και γλίστρησε από τα χέρια του προσκόπου –ή ίσως ο ίδιος ο πρόσκοπος δεν μπορούσε να πνίξει άλλο το γέλιο του και να προσποιείται τον σοβαρό– με αποτέλεσμα να του πέσει σε κάποια στροφή της κεντρικής λεωφόρου, να αρχίσει να γελάει και αυτό το γέλιο να μεταδοθεί αστραπιαία σε όλο τον κόσμο, σαν να πέταξε κάποιος ένα αναμμένο σπίρτο σε πετρέλαιο.

Όλοι άρχισαν να γελάνε και να σπρώχνονται για να μαζέψουν τα κέρματα που είχαν χυθεί στο δρόμο. Επικράτησε ένα απερίγραπτο κομφούζιο, η μπάντα έπαιζε τα δικά της, αφού οι μουσικοί απλώς φυσούσαν το γέλιο τους μέσα στα πνευστά, ενώ τα παιδιά που κρατούσαν

τα εξαπτέρυγα έχασαν από τα γέλια την ισορροπία τους κι έριχναν τα εξαπτέρυγα πάνω σε παράθυρα, σε βιτρίνες, στο δρόμο.

Το γέλιο εξαπλώθηκε τόσο, ώστε ακόμα και οι στρατιώτες που κρατούσαν τον ήρωα-προστάτη-πρίγκιπα-Άγιο Σουρλάνδιο δεν άντεξαν άλλο –είχαν κατακοκκινίσει από την προσπάθειά τους να κρατηθούν– και άρχισαν να γελάνε ξέφρενα κι αυτοί, ρίχνοντας κάτω την εικόνα, η οποία έπεσε κι έσπασε με πάταγο.

Ο κόσμος τράπηκε σε φυγή, καθώς ο στρατός και η μυστική αστυνομία άρχισαν τις συλλήψεις. Όλοι έτρεχαν σαν αφηνιασμένοι προς διαφορετικές κατευθύνσεις, σπρώχνοντας και ρίχνοντας κάτω τους προσκόπους, βουτώντας τα λεφτά που ξεχύνονταν στο δρόμο, ποδοπατώντας την εικόνα του Άγιου Σουρλάνδιου, σπάζοντας την κορνίζα της και αποσπώντας της τα πολύτιμα μέρη – πολύτιμα μέταλλα και πολύτιμους λίθους. Στο τέλος έμεινε μόνο η ζωγραφιά του Σουρλάνδιου, χιλιοπατημένη και καταξεσκισμένη, μέχρι που τελικά την παρέσυρε ένα αεράκι και την έριξε σε μια λακκούβα με λασπόνερα.

Ένα βλέμμα του Οράτιου προς τον αρχηγό της αστυνομίας ήταν αρκετό. Οι χωροφύλακες άρχισαν να πυροβολούν στον αέρα και ο κόσμος πάγωσε στη θέση του, φοβούμενος για τη ζωή του. Η τάξη φάνηκε να επανέρχεται ξαφνικά, τα γέλια και οι χοροί διακόπηκαν.

Και τότε, μέσα στις λίγες στιγμές αυτής της ηρεμίας, ακούστηκε ο επίσκοπος να σκάει στα γέλια.

«Ααα-χα-χα-χα, χου-χα-χα, χε-χε-χι-χι-χο-χο...»

Άγνωστο γιατί, ο ευτραφής επίσκοπος γελούσε τώρα όσο δεν είχε ξαναγελάσει ποτέ στη ζωή του.

Ο Οράτιος είχε μείνει εμβρόντητος.

«Άχρηστο βρομογουρούνι!» ούρλιαξε στον επίσκοπο κι έπεσε πάνω του για να τον κάνει να σωπάσει, ενώ ο κόσμος γύρω τους χτυπιόταν πάλι από τα γέλια, βλέποντας δυο χοντρούς στο έδαφος να μην μπορούν να κουνηθούν από το βάρος τους.

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΘΟΤΑΝ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΕ, όπως σχεδόν κάθε μέρα τα τελευταία οκτώ χρόνια, ενώ οι φρουροί που τον φύλαγαν, και στην ουσία τον κρατούσαν φυλακισμένο στο μέγαρό του, εναλλάσσονταν κάθε οκτώ ώρες στις βάρδιές τους. Επισκέψεις δεν είχε ποτέ ο πρώην πρίγκιπας, καθώς δεν του επιτρεπόταν. Μόνο η μητέρα του, η βασίλισσα-μητέρα, τον επισκεπτόταν αραιά και πού, και αυτό μόνο αν είχε πάρει ειδική άδεια.

Είχε συνηθίσει σε αυτή την καθημερινότητα ο Ιάκωβος, όσο κι αν δεν του άρεσε. Ήξερε πως δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς, ίσως και να μην ήθελε να κάνει κι αλλιώς. Εκείνη η μέρα όμως ήταν διαφορετική από τις υπόλοιπες. Ο πρώην πρίγκιπας καθόταν αμέριμνος στο δωμάτιό του, όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και πριν προφτάσει ο σκοπός να αναγγείλει τον επισκέπτη, εμφανίστηκε στο απομονωμένο μέγαρο, στο γραφείο του Ιάκωβου, μπροστά στα έκπληκτα μάτια του πρώην πρίγκιπα της Σουρλανδίας, του αγαπημένου πρίγκιπα της χώρας, ο... γραμματέας.

«Εξοχότατε, τιμή μου που σας ξανασυναντώ έπειτα από τόσο καιρό», άρχισε να λέει μελιστάλαχτα ο γραμματέας, ενώ ο Ιάκωβος δεν ήταν έτοιμος να αντιδράσει. «Με συγχωρείτε για την ξαφνική μου επίσκεψη στο παλάτι σας-»

«Στη φυλακή μου», βιάστηκε να διορθώσει ο Ιάκωβος.

«... αλλά θα σας παρακαλέσω να κρατηθεί μυστική αυτή η επίσκεψη και θα σας εξηγήσω τους λόγους της», συνέχισε ο γραμματέας, χωρίς να δώσει σημασία στο προηγούμενο σχόλιο.

Κι αφού κάθισε και βολεύτηκε για τα καλά, άρχισε να του μιλά για την κατάσταση της χώρας, ότι είχε φτάσει σε ένα επικίνδυνο σημείο, ότι ο κόσμος αντιδρούσε άσχημα στην κυβέρνηση, ότι τους χλεύαζε όλους και γελούσε μαζί τους και δεν έδειχνε καμία υπακοή και... και... και...

«Εξοχότατε, η χώρα έχει φτάσει στο χείλος της καταστροφής και υπάρχει φταίχτης γι' αυτό».

«Ποιος είναι;» ρώτησε αθώα ο Ιάκωβος, μην μπορώντας να φανταστεί πού το πήγαινε ο γραμματέας.

«Με όλο το σεβασμό, είναι ο αδελφός σας, ο πρίγκιπας Οράτιος. Αυτός ευθύνεται για όλα τα δεινά της Σουρλανδίας».

Ο Ιάκωβος έπεσε από τα σύννεφα.

«Ο Οράτιος; Μα πώς; Εννοώ, εσείς δεν είστε το δεξί του χέρι, εσείς δεν τον βοηθήσατε να πάρει το θρόνο, εσείς δε λέγατε πριν από μήνες πως είμαι συνωμότης;»

Ο γραμματέας χαμογέλασε.

«Αχ, εξοχότατε, να ξέρατε τι δράμα περνώ κι εγώ, τι πράγματα είμαι αναγκασμένος να κάνω για να μη βρεθώ στη φυλακή. Εννοείται πως δεν ήμουν εγώ πίσω από όλα αυτά. Εννοείται πως με εξανάγκασε ο Οράτιος να κάνω πράγματα που δεν ήθελα επειδή με απειλούσε».

Ο Ιάκωβος δεν απάντησε, ήξερε ότι ο αδελφός του ήταν απλώς ανίκανος και άχρηστος, δεν τον είχε τόσο έξυπνο ώστε να οργανώσει όλες αυτές τις σκευωρίες και να του αρπάξει το θρόνο. Παρ' όλα αυτά δεν είπε τίποτα και συνέχισε να ακούει το γραμματέα, για να δει μέχρι πού θα έφτανε. Εκείνος συνέχιζε ανενόχλητος να κατηγορεί τον Οράτιο – ότι είναι ένας τύραννος, ότι όλη η χώρα στενάζει κάτω από την εξουσία του, ότι είναι άπληστος, ότι οι σύμβουλοί του είναι βουτηγμένοι στα σκάνδαλα, ότι δωροδοκείται από τον καθένα, ότι έχει αποκόψει τη Σουρλανδία από τον υπόλοιπο κόσμο, ότι... ότι...

«Και έχει αφήσει κι αυτή την αρρώστια, την επιδημία, να πλήξει όλη τη χώρα».

«Αγαπητέ γραμματέα, οι άνθρωποι απλώς γελούν επειδή είναι απελπισμένοι, επειδή κανείς δεν τους βοηθά και δεν τους νοιάζεται και επειδή δεν ξέρουν τι άλλο να κάνουν. Το έριξαν λοιπόν κι αυτοί στο χιούμορ και στο καλαμπούρι, είναι το τελευταίο όπλο που τους έχει απομείνει, η τελευταία τους άμυνα».

«Χιούμορ; Καλαμπούρι;» εξαγριώθηκε ο γραμματέας. «Είναι χιούμορ να τσαλαπατάνε την εικόνα του ήρωα Σουρλάνδιου; Είναι χιούμορ να βρίσκονται οι μισοί στη φυλακή; Είναι καλαμπούρι να γελάνε στα νοσοκομεία και στις φυλακές; Να ξεκαρδίζεται ακόμα κι ο ίδιος ο επίσκοπος; Είναι αρρώστια, άρχοντά μου, το γέλιο, αρρώστια που πρέπει

να καταπολεμηθεί. Γι' αυτό κλείσαμε τη βουλή, επειδή οι μισοί και παραπάνω βουλευτές χαζογελούσαν. Και να ψηφίζαμε ένα νόμο, ποιος θα τον έπαιρνε στα σοβαρά όταν έβλεπαν τους βουλευτές τους να ξεκαρδίζονται;»

«Μα οι νόμοι του Οράτιου είναι για γέλια», τον διέκοψε ο Ιάκωβος.

«Δεν πειράζει, ας είναι. Είναι νόμοι και πρέπει να υπακούν όλοι σ' αυτούς».

«Μα οι περισσότεροι υπουργοί και σύμβουλοι του Οράτιου τους καταπατούν κάθε μέρα».

«Κάνετε λάθος, άρχοντα!» εκνευρίστηκε ο γραμματέας. «Τους ερμηνεύουν με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι ο αμόρφωτος κόσμος».

Για λίγες στιγμές επικράτησε απόλυτη ησυχία στο γραφείο του Ιάκωβου. Κανείς δεν έλεγε τίποτα, κανείς δεν ήξερε πώς να συνεχίσει. Τελικά πήρε πάλι το λόγο ο γραμματέας.

«Ο σκοπός της επίσκεψής μου, άρχοντα Ιάκωβε, είναι, όπως ίσως φαντάζεστε, πατριωτικός. Σας προτείνω να οργανωθούμε ώστε να πάρουμε το θρόνο σας πίσω, ώστε να ξαναγίνετε πρίγκιπας της Σουρλανδίας».

Ο Ιάκωβος είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό με αυτά που άκουγε.

«Ξέρω, ξέρω, θα πείτε πώς το θυμήθηκα μετά από οκτώ χρόνια. Αχ, πρίγκιπά μου, να ξέρατε πόσο σας σκεφτόμουν όλα αυτά τα χρόνια. Πόσο έχετε λείψει στη χώρα και στον καθέναν από εμάς. Ήταν όμως πολύ επικίνδυνο να έρθω να σας βρω, αλλά πιστέψτε με, αυτή τη στιγμή βάζω το καλό της χώρας μου πάνω από όλα, πάνω από τους φόβους μου». Ο γραμματέας είχε πάρει ένα γλυκανάλατο ύφος περιμένοντας απάντηση από τον Ιάκωβο.

Ο Ιάκωβος σηκώθηκε από το γραφείο του και συνοδεύοντας το γραμματέα μέχρι την έξοδο, του είπε:

«Μην ανησυχείτε, θα τα σκεφτώ όλα αυτά και θα τα κουβεντιάσω με το γερο-σύμβουλό μου».

Ο γραμματέας ένωσε τη ζήλια και τα νεύρα να τον κατακλύζουν. Κατάλαβε ότι ο Ιάκωβος δεν είχε πέσει στην παγίδα. Φεύγοντας από το μέγαρο του πρώην πρίγκιπα, του φάνηκε ότι άκουσε τους φρουρούς να γελάνε.

Η ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ-ΜΗΤΕΡΑΣ ΗΤΑΝ ΓΕΓΟΝΟΣ. Διαφημιζόταν εδώ και αρκετές μέρες ως το γεγονός που δεν έπρεπε να χάσει κανένας πολίτης της Σουρλανδίας. Η βασίλισσα θα μιλούσε για όλους και για όλα (ή σχεδόν για όλους και για όλα). Η ίδια δεν ήθελε να δώσει συνέντευξη –τι να έλεγε άλλωστε;– αλλά οι σύμβουλοι του Οράτιου και ο ίδιος ο πρίγκιπας είχαν πέσει πάνω της για να τη μεταπείσουν.

«Μόνο εσείς έχετε τέτοιο κύρος», της έλεγε και της ξανάλεγε ο γραμματέας, κάνοντας τον Οράτιο να σκάσει από το κακό του ακούγοντας αυτά τα λόγια.

Βέβαια, οι ερωτήσεις είχαν γραφτεί μέρες πριν, το ίδιο και οι απαντήσεις που θα έδινε η βασίλισσα. Η ίδια δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο από το να τις αποστηθίσει και να τις πει ζωντανά στην τηλεόραση.

«Μα αυτό είναι σκέτη απάτη, εντελώς κοροϊδία», προσπαθούσε να αντιδράσει η καημενη.

«Ε, δεν είναι και η μόνη», σκεφτόταν ο γραμματέας. Βέβαια, στην ίδια έλεγε ότι η εμφάνισή της θα ήταν για το καλό της χώρας και του Οράτιου, και της δυναστείας, και της τάξης, και όλων τους.

«Ε, αν είναι έτσι...» αναγκάστηκε να συμφωνήσει και αυτή, έχοντας πάρει όμως πρώτα στα κρυφά και τη γνώμη του γερο-σύμβουλου, που κι αυτός είχε αναγκαστεί να συμφωνήσει.

Η βασίλισσα ήταν πολύ δημοφιλής, όπως άλλωστε ήταν και ο άντρας της ο Ιωάννης ή ο γιος της ο Ιάκωβος και όπως δεν ήταν ποτέ του, ούτε επρόκειτο να γίνει, ο Οράτιος. Ο κόσμος χαιρόταν να τη βλέπει, του θύμιζε τις παλιές, καλές μέρες, τότε που η Σουρλανδία αποτελούσε ένα ιδανικό κράτος για να ζει κανείς κι όχι αυτό το δράμα που ήταν τα τελευταία οκτώ χρόνια. Και, βέβαια, όλοι άκουγαν τη γνώμη της, και ανεξάρτητα αν συμφωνούσαν ή όχι, τη μετρούσαν πάρα πολύ. Έτσι, δεν ήταν καθόλου παράξενο που η συνέντευξη προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον.

Ο κόσμος είχε μαζευτεί από νωρίς στα καφενεία και στις ταβέρνες, εκεί όπου υπήρχαν ακόμα τηλεοράσεις, ή σε όσα σπίτια δεν τις είχαν κατασχέσει, και περίμεναν το μεγάλο γεγονός. Και όταν εμφανίστηκε η βασίλισσα στις οθόνες τους, όλοι σκέφτηκαν με μια γλυκιά μελαγχολία τις περασμένες μέρες δόξας της χώρας τους, τις μέρες που και αυτοί οι ίδιοι ζούσαν πολύ καλύτερα. Αξιοσημείωτο είναι ότι οι κάτοικοι προσπαθούσαν να κρατήσουν τα γέλια τους για να ακούσουν τι είχε να τους πει η βασίλισσα, κι αυτό από μόνο του έδειχνε πόσο μεγάλη σημασία έδιναν σ' αυτήν.

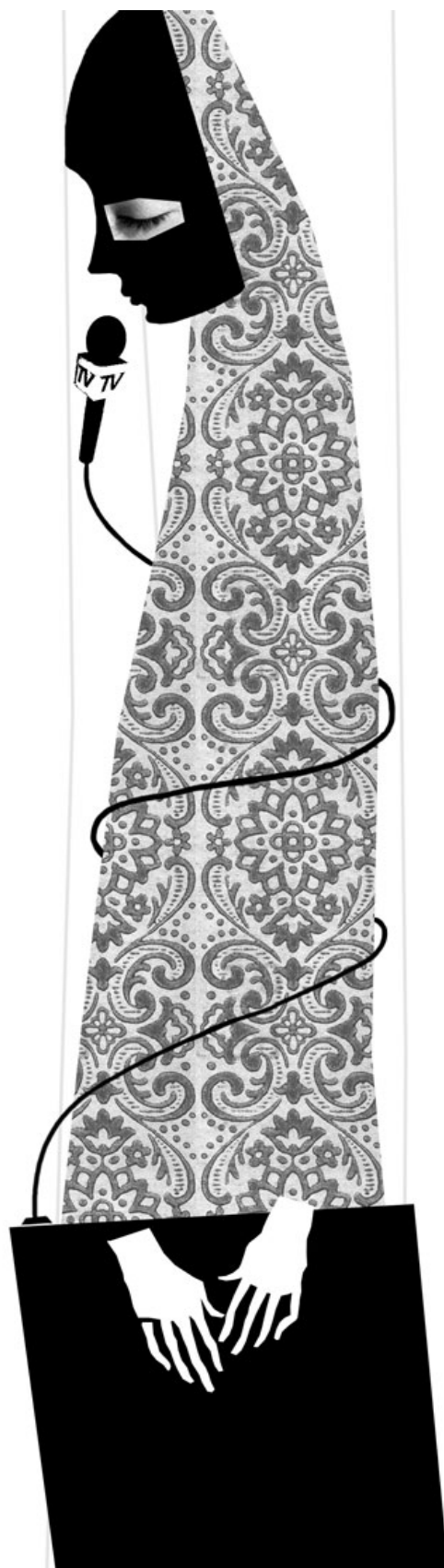
Η βασίλισσα-μητέρα εμφανίστηκε σοβαρή –αφύσικα σοβαρή– στις οθόνες, πράγμα που παραξένεψε τους κατοίκους της πρωτεύουσας, αλλά και όλους τους υπηκόους της Σουρλανδίας. Αλλιώς την είχαν συνηθίσει τη βασίλισσά τους, αλλιώς την ήξεραν. Βέβαια, κανείς δε γνώριζε ότι της είχαν δοθεί συγκεκριμένες οδηγίες: να μη γελά ούτε να χαμογελά πολύ, γιατί ο λαός μπορεί να το παρεξηγούσε αυτό και να συνέχιζε τα γέλια.

«Δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να συνεχιστεί αυτή η έκρυθμη κατάσταση», αυτό της είχαν πει.

Η τηλεόραση έδειχνε εικόνες από τα παιδικά χρόνια της βασίλισσας, από το γάμο της με τον Ιωάννη, από τη γέννηση των παιδιών τους, και η ηλικιωμένη γυναίκα τα σχολίαζε. Πού και πού ο φακός έπιανε ένα δάκρυ της βασίλισσας, κυρίως όταν μιλούσε για τον Ιωάννη ή για τους γονείς της. Για τον Ιάκωβο, βέβαια, δε μίλησε καθόλου.

Ο Οράτιος και ο γραμματέας παρακολουθούσαν μαζί με όλα τα μέλη του συμβουλίου, όσα είχαν μείνει δηλαδή, την εκπομπή. Ο πρίγκιπας ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένος, πίστευε ότι είχε βρει επιτέλους τη λύση στο πρόβλημά του. Ακόμα και τα ξένα κανάλια στις ανταποκρίσεις τους τόνιζαν τη σημασία της συνέντευξης, αλλά και το πόσο δημοφιλής και αγαπητή ήταν η βασίλισσα.

Ο πρίγκιπας δάκρυσε κάποιες στιγμές, όταν θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια, ειδικά τότε που έχασε το μικρό, αγαπημένο του πόνι, που δεν είχε αντέξει το βάρος του παιδιού Οράτιου και είχε σκάσει.

Πόσο κλάμα είχε ρίξει τότε ο μικρός πρίγκιπας. Πόσο φόβο, αλήθεια, είχε νιώσει τότε που είχε σφηνώσει στο στενό κλιμακοστάσιο που οδηγούσε στη στέγη του παλατιού. Με τι συγκίνηση θυμήθηκε τους παλιούς του συμμαθητές, που του έκαναν όλες τις εργασίες του σχολείου, αλλά κι όλους τους καθηγητές που πέρασαν από το παλάτι για να του κάνουν ιδιαίτερα μαθήματα –γύρω στα τετρακόσια πενήντα άτομα– οι οποίοι άντεχαν το πολύ τρεις μέρες πριν υποβάλουν την παραίτησή τους ή εγκαταλείψουν τη Σουρλανδία.

Κάποια στιγμή η κουβέντα στη συνέντευξη έφτασε και στον Οράτιο.

«Πώς τον κρίνετε ως πρίγκιπα; Πώς βλέπετε τα μέτρα που έχει λάβει για το λαό, ειδικά μετά από την τελευταία επιδημία, τη “νόσο του γέλιου”;» ρώτησε η δημοσιογράφος, και σε ολόκληρη τη χώρα έγινε απόλυτη σιγή για να ακούσουν τι θα έλεγε η βασίλισσα.

«Ο Οράτιος είναι... ε... είναι πολύ ικανός πρίγκιπας και εξαιρετικά δυναμικός και άξιος ηγεμόνας», ψέλλισε η βασίλισσα, και από την αίθουσα συμβουλίου του Οράτιου ακούστηκαν ζητωκραυγές.

«Πάει, αυτό ήταν, νικήσαμε!» φώναζε ο γραμματέας και αγκαλιαζόταν με τους υπόλοιπους συμβούλους, ενώ ο ίδιος ο Οράτιος χοροπηδούσε σαν μικρό παιδί πάνω στον καναπέ, μέχρι που αυτός έσπασε και ο πρίγκιπας σωριάστηκε κάτω.

Και τότε, για πρώτη φορά από τότε που ξέσπασε η επιδημία, ο Οράτιος επέτρεψε στον εαυτό του να γελάσει, κάτι που παραξένεψε ευχάριστα τους υπόλοιπους κι άρχισαν και αυτοί να γελούν μαζί του. Γρήγορα όμως σοβάρεψαν για να δουν πώς θα συνέχιζε η βασίλισσα.

«... Από μικρό παιδί έδειχνε ότι θα γινόταν ένας άξιος κυβερνήτης. Είναι ίσως ο καλύτερος πρίγκιπας που είχε ποτέ η Σουρλανδία και πιστεύω ότι... πιστεύω ότι...» –εδώ η βασίλισσα κόμπιασε– «πιστεύω ότι... μπχ, ουμπφ μπούχα, ουά-χα-χα, χε-χε, χι-χι-χι, χο-χο-χο-χο...»

Η βασίλισσα άρχισε να γελά ξέφρενα, δεν είχε ποτέ της γελάσει τόσο, ποτέ της δεν είχε δείξει αυτή την πλευρά του εαυτού της. Μια βασίλισσα ξεκαρδισμένη, που χτυπούσε τα χέρια της πολυθρόνας της, που δάκρυζε από το πολύ γέλιο.

«Είναι... ααα-χα-χα-χα... είναι... μπουά-χα-χα... είναι εντελώς γελοίος και άχρηστος. Ααα-χα-χα-χα, ένα παιδοβούβαλο είναι, που όλο τρώει και

παίζει... χο-χο-χο...»

Ο Οράτιος είχε μείνει εμβρόντητος, το ίδιο και οι σύμβουλοί του και ο γραμματέας.

«Η εκπομπή, η εκπομπή, να διακοπεί αμέσως!» ούρλιαζε με λύσσα ο γραμματέας, ενώ ο Οράτιος είχε σηκωθεί όρθιος και ωρυόταν:

«Την προδότρια, την οχιά! Κλείστε την αμέσως φυλακή... τώρα... μαζέψτε την και κλείστε τη μέσα!»

Οι φρουροί δεν ήξεραν τι να κάνουν, αν έπρεπε να φύγουν για την τηλεόραση ή απλώς τα έλεγε έτσι ο πρίγκιπας από τα νεύρα του.

«Τι κάθεστε και με κοιτάτε; Βάλτε την προδότρια στη φυλακή!» συνέχιζε να ουρλιάζει ο Οράτιος.

Και καθώς έφευγαν οι φρουροί, ακούστηκε και η δυνατή φωνή του γραμματέα:

«Και το γερο-σύμβουλο, μην ξεχάσετε να χώσετε κι αυτόν στη φυλακή!»

«ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΑΕΙ ΕΜΕΝΑ! ΟΛΟΙ ΜΕ ΜΙΣΟΥΝ! Όλοι γελάνε μαζί μου και με κοροϊδεύουν! Δεν μπορώ άλλο, δεν αντέχω μια ολόκληρη χώρα να με κάνει ρεζίλι!».

Ο Οράτιος έκλαιγε με μαύρο δάκρυ. Ο γέρος σύμβουλος, μετά την αρχική του έκπληξη για την επίσκεψη, τον κοίταζε σκεπτικός πίσω από τα κάγκελα του κελιού του.

«Ηρεμήστε, υψηλότατε! Όλα θα πάνε καλά».

«Για ποιον, μου λες; Για ποιον θα πάνε καλά; Για τον κόσμο ή για μένα;» είχε βαλαντώσει στο κλάμα ο Οράτιος.

«Εεε... και για τους δυο, γιατί να είναι μόνο για τον έναν;» αναρωτήθηκε ο σύμβουλος.

Ο Οράτιος τον είχε επισκεφτεί μυστικά στη φυλακή, χωρίς να το πάρει είδηση ο γραμματέας. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε ο πρίγκιπας, γιατί ο γραμματέας είχε μάτια και αυτιά παντού, ανθρώπους που πολύ πρόθυμα και για λίγα λεφτά θα του έδιναν όποιες πληροφορίες χρειαζόταν.

«Τι να κάνω πια για να σταματήσει αυτό το γέλιο; Φόρους έβαλα, κρεμμύδια σκόρπισα, λιτανείες και δοξολογίες έκανα, τη βουλή την έκλεισα, τη μητέρα μου την προδότρια την έδειξα στην τηλεόραση... τι άλλο πια; Όλοι γελάνε μαζί μου».

«Υψηλότατε, κάνατε ήδη πάρα πολλά πράγματα... λάθος», του απάντησε γαλήνια ο σύμβουλος πίσω από τα κάγκελα και ο Οράτιος τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Σε παρακαλώ, βοήθησέ με. Θέλω να με σέβονται, θέλω να με φοβούνται».

«Υψηλότατε, αυτά τα δύο πράγματα δεν πάνε πάντα μαζί».

Ο Οράτιος δεν άκουγε.

«Ίσως να ήταν τελικά καλύτερος πρίγκιπας ο Ιάκωβος, ίσως να έπρεπε μόνο να παίζω και να τρώω, ίσως δεν κάνω για τίποτε άλλο...»

«Άρχοντα Οράτιε, σας το είχα πει και παλιότερα: το γέλιο δεν είναι αρρώστια, το γέλιο είναι ευλογία...»

«Το γέλιο είναι κατάρρα για μένα, δείχνει ότι δε με παίρνουν στα σοβαρά, ότι είναι απρόθυμοι να με υπακούσουν...»

Ο γέρος σύμβουλος δεν ήξερε τι άλλο να πει. Προσπαθούσε να βρει κάτι καινούριο για να αρέσει στον πρίγκιπα αλλά να είναι και σωστό. Κατά βάθος τον αγαπούσε τον Οράτιο, ο ίδιος τον μεγάλωσε όταν ήταν σύμβουλος του Ιωάννη και μετά του Ιάκωβου, δεν του 'κανε καρδιά να τον βλέπει έτσι. Βέβαια, τον θεωρούσε εντελώς ανίκανο για οτιδήποτε.

«Υψηλότητα, σκεφτήκατε ποτέ να δώσετε περισσότερες ελευθερίες στον κόσμο; Σας πέρασε από το μυαλό ότι οι άνθρωποι υποφέρουν και ότι το γέλιο είναι το τελευταίο καταφύγιό τους, γι' αυτό και το κολλάνε τόσο εύκολα;»

«Τι να κάνω; Πες μου τι να κάνω και θα το κάνω», είπε με λαχτάρα ο Οράτιος, για να ακούσει τη λύση των προβλημάτων του.

«Να είστε ένα με όλους τους υπόλοιπους, σαν να τους κυβερνά ο φίλος τους, ο άνθρωπος που εμπιστεύονται. Αυτό να κάνετε, υψηλότητα. Να τους δείξετε ότι πρέπει να σας εμπιστεύονται, να είστε ειλικρινής μαζί τους και να ενδιαφερθείτε για τα προβλήματά τους».

«Α, αυτό ήταν τελικά; Τόσο απλό είναι;» αναθάρρησε ο Οράτιος και σηκώθηκε να φύγει με τουπέ.

«Υψηλότητα, ακούστε με, δεν τελείωσα...» συνέχισε να λέει ο γέρος σύμβουλος, αλλά ο Οράτιος είχε ήδη φύγει από το κελί του, δίνοντας συστάσεις στους φρουρούς να τον φυλάνε καλύτερα και να μην αφήνουν κανέναν να τον πλησιάζει.

ΕΚΠΛΗΚΤΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΑΣ που είχαν πάει από πολύ πρωί στη λαϊκή για να ψωνίσουν είδαν ένα χαμογελαστό Οράτιο να τους πλησιάζει.

«Καλημέρα, καλημέρα σας. Τι κάνουμε εδώ, ψώνια;» απευθυνόταν φιλικά σε όλους τους ανθρώπους κι εκείνοι, αιφνιδιασμένοι, προσπαθούσαν να του ανταποδώσουν τους χαιρετισμούς του.

Ο Οράτιος δεν είχε κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ, δηλαδή δεν είχε κοιμηθεί καλά. Όλο σκεφτόταν την αλλαγή της εικόνας του προς τον κόσμο και αν αυτό τελικά θα πετύχαινε.

«Μην ανησυχείτε, υψηλότατε, σας έχω φέρει τους καλύτερους διαφημιστές της χώρας», τον καθησύχαζε ο γραμματέας.

Ο Οράτιος όμως ανησυχούσε: πώς να έκανε ότι είναι κάποιος που δεν ήταν ποτέ του;

«Μα αυτή είναι η δουλειά μας, υψηλότατε», του απαντούσαν οι διαφημιστές. «Να πείσουμε τον κόσμο ότι είστε κάτι που δεν είστε».

Ο Οράτιος δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί με αυτή την παρατήρηση, αλλά δεν έδωσε και μεγαλύτερη σημασία. Έτσι κι αλλιώς, οι διαφημιστές ήξεραν τη δουλειά τους.

Κάθισαν όλοι στην αίθουσα συσκέψεων, γύρω από το μεγάλο τραπέζι, και συσκέπτονταν όλη τη νύχτα. Αποφάσισαν για τα ρούχα που θα φορούσε ο πρίγκιπας, για το πώς θα μετακινούνταν από το ένα μέρος στο άλλο, για τις εκφράσεις του προσώπου του, για το πώς έπρεπε να κινεί τα χέρια του.

«Και λίγο χαμόγελο επιτρέπεται», του σύστησαν τελικά, παρόλο που ήξεραν τους μεγάλους του φόβους σχετικά με αυτό το ζήτημα. «Έτσι θα δείξετε ότι είστε ένας από αυτούς, ένας απλός πρίγκιπας».

Έτσι, ο Οράτιος προσπάθησε να μεταμορφωθεί από τη μια μέρα στην άλλη. Βρήκε ρούχα που του ήταν άνετα –πράγμα πολύ δύσκολο– άρχισε να προβάρει στον καθρέφτη ένα ζορισμένο χαμόγελο –που ήταν ακόμα πιο δύσκολο– και μιλούσε με απαλή και σιγανή φωνή τονίζοντας τις λέξεις που χρειαζόταν, κάτι που αποτελούσε πραγματικό άθλο.

Και να τον τώρα στη λαϊκή, με τη διακριτική συνοδεία των φρουρών του, ενώ η πολυτελής λιμουζίνα που τον μετέφερε είχε εξαφανιστεί σε κάποιο στενό της γειτονιάς. Και φυσικά το σημαντικότερο ήταν πως οι κάμερες της τηλεόρασης ακολουθούσαν το κάθε του βήμα.

«Ένας απλός μονάρχης...»

«Ο πρίγκιπας του λαού...»

Έτσι άρχιζαν τα ρεπορτάζ των ειδήσεων, δείχνοντας τον Οράτιο να γυρνά από πάγκο σε πάγκο και να κάνει πως ψωνίζει.

«Τι ωραία λεμόνια είναι αυτά», έλεγε και τα έδειχνε στην κάμερα.

«Ντομάτες είναι, υψηλότες».

«Ααα, ωραία, ωραία, πολύ ωραία».

Ο Οράτιος ψώνισε σαράντα κιλά ντομάτες και είκοσι επτά κιλά λεμόνια, αφού αυτά ήταν όλα κι όλα που έμαθε να ξεχωρίζει, και αποχώρησε μοιράζοντας χαμόγελα στον κόσμο.

«Είναι ένας από εμάς, είναι το παλικάρι μας...» έλεγε μετά μια μανάβισσα (που είχε πληρωθεί για να τα πει αυτά).

Κατόπιν η κάμερα ακολούθησε τον Οράτιο στην πρωινή του γυμναστική. Έφτασε σε ένα γήπεδο όπου «τυχαία» τον περίμεναν κάποιοι παίκτες ποδοσφαίρου, οι οποίοι μετά βίας κράτησαν τα γέλια τους όταν είδαν αυτό τον τεράστιο όγκο να εμφανίζεται μπροστά τους με κοντό παντελονάκι.

«Ο κόσμος πρέπει να γυμνάζεται», δήλωσε ο πρίγκιπας στην κάμερα και μετά, αφού έτρεξε τρία τέσσερα μέτρα, πιάστηκε από ένα φρουρό για να ξελαχανιάσει.

Τον αγώνα θα παρακολουθούσε κι ένα σχολείο που είχαν φέρει από εκεί κοντά, και τα παιδάκια είχαν ενθουσιαστεί που θα έχαναν το μάθημα και θα έβλεπαν ποδόσφαιρο. Οι διαφημιστές τα ενθάρρυναν να επευφημούν τον πρίγκιπα κι εκείνα, όταν τον είδαν μετά από κάμποση ώρα να ξανατρέχει καμιά δεκαριά μέτρα, άρχισαν να φωνάζουν σαν τρελά:

«Χο-ντρέ, χο-ντρέ, χο-ντρέ...»

Οι δημοσιογράφοι έσπευσαν να πάρουν ένα κοντινό πλάνο του πρίγκιπα την ώρα που έτρεχε, αλλά δυστυχώς ο Οράτιος ήταν τόσο ατσούμπαλος – δεν είχε ξανατρέξει και ποτέ στη ζωή του – που σωριάστηκε πάνω στο τηλεοπτικό συνεργείο και έπεσαν όλοι κάτω στο γρασίδι σπάζοντας τις κάμερες.

Όλος ο κόσμος άρχισε να γελά ξέφρενα και ο Οράτιος, προσπαθώντας να σηκωθεί, είχε γίνει κατακόκκινος από την οργή του.

«Με χαμόγελο, υψηλότατε, με χαμόγελο», του ψιθύρισε ένας διαφημιστής στο αυτί κι ο πρίγκιπας, αναγκαστικά, άρχισε να χαμογελά ότι «δεν έγινε και τίποτα».

Αποχωρώντας από το γήπεδο με όλη του την ακολουθία, ο Οράτιος άφησε τον κόσμο να σείεται από τα γέλια.

Στη συνέχεια είχαν κανονίσει στον πρίγκιπα να πάει να φάει σε ένα τυπικό σουρλανδικό σπίτι, μια μέση σουρλανδική οικογένεια. Βέβαια, δεν ήταν ακριβώς η ώρα για φαγητό, αλλά για τον Οράτιο δεν υπήρχε συγκεκριμένη ώρα που έτρωγε, όλες οι ώρες ήταν κατάλληλες για φαγητό.

Το ρεπορτάζ μιλούσε για το πόσο ωραία και πόσο φιλικά τα πέρασε ο πρίγκιπας στο φτωχικό σπίτι.

«Μμμ... τι υπέροχες γεύσεις», έλεγε και ξανάλεγε ο Οράτιος στην κάμερα, αλλά στην πραγματικότητα τον είχε πιάσει αναγούλα με τις νερόβραστες μελιτζάνες και τα λεμονάτα φασολάκια που του είχαν προσφέρει.

Ο πρίγκιπας είχε κιτρινίσει καταπίνοντας τις αηδίες που του σέρβιραν και προσπαθούσε να ηρεμήσει σκεπτόμενος τα λουκάνικα και τις χοιρινές μπριζόλες που θα τον περίμεναν στο παλάτι.

Κατόπιν οι ειδήσεις έδειξαν τον ηγεμόνα να αγκαλιάζει παιδάκια στο δρόμο και να τα σηκώνει στα χέρια του, αλλά αυτά έβαζαν αμέσως τα κλάματα κι απομακρύνονταν από αυτόν.

«Ωραία, να και κάποιοι σε αυτή τη χώρα που κλαίνε», σκέφτηκε ο Οράτιος, αλλά πρόσεξε ότι τα παιδάκια άρχιζαν και πάλι να γελούν μόλις έφευγαν από κοντά του.

«Φτάνει, δεν αντέχω άλλο», είπε στο γραμματέα, σε ένα διάλειμμα αυτής της της περιοδείας. «Δεν έχω ξαναδουλέψει ποτέ τόσο στη ζωή μου. Πόσο θα κρατήσει αυτό;»

«Όσο χρειαστεί, υψηλότατε», του απάντησε αυτός ξερά και έφερε πάλι τους διαφημιστές να του μιλήσουν για τις υπόλοιπες δραστηριότητες.

Μετά από ώρες ο Οράτιος έφτασε κατάκοπος στο παλάτι. Είχε δει προηγουμένως σινεμά, όπου περίμενε στην ουρά να κόψει εισιτήριο και μετά κάθισε πίσω από έναν πανύψηλο άντρα και δεν έβλεπε τίποτα. Και καθώς κουνιόταν δεξιά κι αριστερά μήπως δει κάτι από το έργο, σφήνωσε στο κάθισμα και αναγκαστικά στο διάλειμμα ήρθε η πυροσβεστική για να

τον ελευθερώσει. Το έργο ήταν δράμα, από αυτά που πεθαίνουν όλοι οι πρωταγωνιστές στο τέλος με τον πιο τραγικό τρόπο, αλλά φυσικά όλος ο κινηματογράφος είχε σκάσει στα γέλια.

Έπειτα πήγαν τον πρίγκιπα σε μια καντίνα για να τσιμπήσει κάτι στα γρήγορα. Ο Οράτιος ήταν ξελιγωμένος από την πείνα κι έτσι όχι μόνο έφαγε ό,τι υπήρχε στην καντίνα, αλλά αναγκάστηκαν να του φέρουν κι από τη διπλανή ταβέρνα κάποια πραγματάκια για συμπλήρωμα.

«Ουφ, τι κούραση κι αυτή», είπε τελικά όταν έπεσε στο κρεβάτι του.

«Υψηλότατε, σας έχω φέρει κάποια έγγραφα να κοιτάξετε, για τις υποθέσεις του κράτους», του είπε ο γραμματέας κρατώντας μια στοίβα χαρτιά πάνω από το κρεβάτι του.

«Κοίταξέ τα και υπόγραψέ τα εσύ», του απάντησε ο Οράτιος κι αμέσως τον πήρε ο ύπνος, ενώ στα χείλη του γραμματέα σχηματίστηκε ένα κακό και πονηρό χαμόγελο...

Τ Ο ΑΜΑΞΙ ΕΦΥΓΕ ΒΙΑΣΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΣΩ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ, ΟΙ πόρτες άνοιξαν κι έκλεισαν γρήγορα γρήγορα, ενώ οι σκοποί είχαν πάρει διαταγή να μην πουν τίποτα σε κανέναν. Ο Οράτιος, καθισμένος στη θέση του συνοδηγού, κόλλησε στο πρόσωπό του ένα μουστάκι κι έβαλε μια περούκα. Ο οδηγός ήταν έτσι κι αλλιώς άγνωστος.

Ο πρίγκιπας θα μάθαινε εκείνο το βράδυ από πρώτο χέρι κατά πόσο είχε αποδώσει η τακτική του των τελευταίων βδομάδων. Κάπου το είχε διαβάσει, ή ακούσει ή δει, δε θυμόταν ακριβώς, ότι παλιοί ηγεμόνες, σε άλλα κράτη της γης, συνήθιζαν να βγαίνουν έξω τα βράδια μεταμφιεσμένοι και να συναναστρέφονται τον απλό κόσμο για να διαπιστώσουν τι άποψη είχε γι' αυτούς. Έτσι, αν είχαν παράπονα οι πολίτες, ο ηγεμόνας θα διόρθωνε την πολιτική του, αλλιώς, αν ήταν ευχαριστημένοι, ο άρχοντας θα συνέχιζε στην πορεία που είχε χαράξει.

Ο Οράτιος πίστευε ότι η αλλαγή της εικόνας του θα είχε αποδώσει καρπούς. Βρισκόταν σχεδόν κάθε μέρα έξω, με τους απλούς πολίτες, λέγοντας σαχλαμάρες και τρώγοντας αηδίες, και μετά γυρνούσε εξουθενωμένος στο παλάτι και υπέγραφε βιαστικά τα όποια έγγραφα του έφερνε ο γραμματέας χωρίς να τα κοιτάξει καν. Δεν ήταν συνηθισμένος σε τόση δραστηριότητα, ούτε ήταν της άποψης ότι η θέση ενός πρίγκιπα είναι να μιλά κάθε μέρα με τον οποιοδήποτε άσχετο· αλλά από την άλλη ο Οράτιος πίστευε ότι αυτή η στρατηγική είχε αποτελέσματα: το γέλιο είχε μειωθεί, ή είχε σταματήσει σε πολλές περιπτώσεις. Οι άνθρωποι φαίνονταν το ίδιο δυστυχισμένοι όπως και πριν, το ίδιο προβληματισμένοι, το ίδιο απελπισμένοι, και αυτό του προξενούσε μια περίεργη χαρά. Τουλάχιστον τον είχαν πάρει στα σοβαρά, νόμιζαν ότι είναι ένας από αυτούς κι έτσι δε χρειαζόταν να τον κοροϊδεύουν.

Το αμάξι έφτασε σε μια απομακρυσμένη ταβέρνα κάποιας γειτονιάς – ο Οράτιος δεν ήξερε καν ότι υπήρχε τέτοιο μέρος στην πρωτεύουσά του. Πάρκαραν αρκετά στενά πιο πέρα, για να μη δίνουν στόχο, και ντυμένοι με

καθημερινά, τριμμένα ρούχα, ο Οράτιος και ο φρουρός του βάδισαν προς την ταβέρνα.

«Όπως είπαμε. Για σήμερα δεν είμαι ο Οράτιος, αλλά ο Α-οράτιος», είπε ο πρίγκιπας και του ήρθε να γελάσει με το αστείο του, αλλά συγκρατήθηκε.

Είδαν να βγαίνουν από την ταβέρνα άνθρωποι σκασμένοι στα γέλια, που έπεφταν κάτω μην μπορώντας να σταθούν άλλο όρθιοι.

«Είναι μεθυσμένοι, υψηλότατε, γι' αυτό γελάνε», έσκυψε και του είπε ο φρουρός.

«Σσς, μη με ξαναπείς υψηλότατο. Είπαμε, για σήμερα είμαστε δυο φιλαράκια», τον έκοψε ο Οράτιος.

«Ντάξει, ρε χοντρέ. Πάμε τώρα να τα τσούξουμε!» είπε δυνατά ο φρουρός για να τον ακούσουν όλοι, και ο Οράτιος την κατάπιε την προσβολή, έχοντας γίνει έξαλλος βέβαια. Τι να 'κανε, έπρεπε να προσποιηθούν ότι είναι δυο απλοί άνθρωποι.

Μέσα στην ταβέρνα γινόταν χαμός από τον κόσμο – και από τα γέλια. Όλοι τραγουδούσαν και χόρευαν, γελούσαν και τσούγκριζαν τα ποτήρια τους πίνοντας ασταμάτητα. Οι δυο άντρες κατευθύνθηκαν σε έναν πάγκο όπου καθόταν μια μεγάλη παρέα, αλλά και άλλοι, άσχετοι μεταξύ τους. Παράγγειλαν δυο μπίρες και τέντωσαν τα αυτιά τους για να ακούσουν τι λεγόταν. Ο φρουρός άρχισε να χαμογελάει στον κόσμο για να τους δείξει ότι είναι μαζί τους και αναγκαστικά το ίδιο έκανε και ο Οράτιος. Για αρκετή ώρα δεν ξεχώριζαν κάτι συγκεκριμένο, μετά από ένα σημείο όμως τα πράγματα άρχισαν να αποκτούν ενδιαφέρον.

«Να κεράσω κάτι τα παλικάρια ή πρόφτασε ο παλιοχοντρός να σας κεράσει;» τους ρώτησε ο ταβερνιάρης ξεσηκώνοντας κύμα γέλιου σε όλους τον άκουσαν.

«Ποιος παλιοχοντρός;» ρώτησε με αφέλεια ο Οράτιος, προσπαθώντας να διακρίνει στην ταβέρνα κάποιον παλιοχοντρό.

«Ο Οράτιος, ντε. Καλά, δεν πήρατε χαμπάρι ότι βγαίνει κάθε μέρα και τους κερνά όλους;» είπε ο μαγαζάτορας κι ο πρίγκιπας ένιωσε ένα μεγάλο σοκ.

«Καλά, νομίζει ο άχρηστος ότι είναι σαν κι εμάς; Ωραία μυαλά έχει...» συμπλήρωσε ο διπλανός του Οράτιου, χτυπώντας τον δυνατά στην πλάτη για να τον παρασύρει στο γέλιο του.

Ο Οράτιος κόντεψε να πνιγεί.

«Θυμάστε τότε στο γήπεδο τι γέλιο ρίξαμε με το ρεζιλίκι του;» είπε ένας τρίτος.

«Ενώ ο Ιάκωβος... άλλο πράγμα», συμπλήρωσε η γυναίκα που συνόδευε τον προηγούμενο.

Ο Οράτιος είχε σκάσει από τη ζήλια του και από το κακό του.

«Είναι ένας τύραννος, ένας χοντρός, απαίσιος, ηλίθιος, άχρηστος τύραννος», ακούστηκε από το βάθος της αίθουσας.

«Ανίκανος και άσχετος...»

«Ανόητος κι ανίδεος...»

«Βρομιάρης και αδέξιος...» είπε και ο φρουρός γελώντας, αλλά ο Οράτιος του έριξε μια τόσο φαρμακερή ματιά, που αμέσως λούφαξε και συνέχισε να πίνει την μπίρα του.

«Καλά δεν έχει καταλάβει ότι γελάμε με τα χάλια μας; Ότι το γέλιο αυτό δε σταματά με τίποτα; Τόσο ζώο είναι;»

«Ό,τι και να κάνει, πάλι λάθος θα το κάνει», είπε κι ένας άλλος, για να γυρίσει μετά στον Οράτιο και να τον ρωτήσει:

«Εσύ τι λες, παλικάρι; Δε μιλάς καθόλου».

Ο Οράτιος ένιωσε να ιδρώνει, επιπλέον ένιωσε να του ξεκολλά το μουστάκι από τα χείλη. Έπρεπε κάτι να πει.

«Εεε... είναι κομπλεξικός και... με αυτά που κάνει έχει γίνει εντελώς ρεζίλι και... εεε... έχει καταντήσει σούργελο».

Στην ταβέρνα σταμάτησε για μια στιγμή το γέλιο και ο θόρυβος, για λίγα δευτερόλεπτα δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα μετά από αυτό που είχε ξεστομίσει ο Οράτιος. Και κατόπιν, σαν ένα ηφαίστειο που εκρήγνυται από το πουθενά, σαν ένα τσουνάμι που χτυπά απροειδοποίητα τις ακτές, ξέσπασαν όλοι σε κάτι απίστευτα γέλια που τελειωμό δεν είχαν. Οι μισοί θαμώνες είχαν πέσει κάτω και χτυπιόντουσαν, οι άλλοι μισοί δάκρυζαν ασταμάτητα. Ο Οράτιος δεν ήξερε τι είχε πει και είχε δημιουργήσει τέτοια ευφορία. Σε λίγο όμως κατάλαβε.

«Ο Οράτιος Σουρ που δε θέλει το γέλιο είναι Σούρ-γελο», είπε κάποιος και οι άλλοι φώναζαν:

«Οχ, όχι, μη, φτάνει... χα-χα-χα-χα, χο-χο-χο, λυπήσου μας... μπουά-χα-χα».

Για να συνεχίσει ο διπλανός του, ρωτώντας το πλήθος:

«Και εμείς που ζούμεεεεε;»

«Στη Σουργελανδία!» απαντούσε όλη η ταβέρνα με μια φωνή.

Ο Οράτιος ήταν ο μόνος που είχε μείνει άφωνος.

«Ελάτε, παλικάρια... πάμε». Το πλήθος τούς άρπαξε και αυτόν και το φρουρό του, που μανιασμένα έτρεχε έξω από την ταβέρνα.

Ο Οράτιος, χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε απέναντι από έναν τοίχο κρατώντας ένα μπουκάλι σπρέι με κόκκινη μπογιά στα χέρια του. Δεν είχε συνειδητοποιήσει ποιος του το έβαλε στα χέρια και τότε.

«Άντε... να γεμίσουμε την πόλη με συνθήματα...» ακούστηκε μια φωνή, και όλος ο κόσμος, μέσα στο μεθύσι του και μέσα στο γέλιο του, άρχισε να γράφει στους τοίχους.

«ΚΑΤΩ Ο ΤΥΡΡΑΝΟΣ ΟΡΑΤΙΟΣ ΣΟΥΡΓΕΛΟΣ».

«ΖΗΤΩ Η ΣΟΥΡΓΕΛΑΝΔΙΑ».

«ΣΟΥΡ, ΕΙΣΑΙ ΣΟΥΡΓΕΛΟ».

Ο Οράτιος κοιτούσε το φρουρό του, που έγραφε μετά μανίας στους τοίχους γελώντας και μιλώντας στους άλλους θαμώνες:

«Θα πέσει χοντρό γέλιο με τον χοντρό».

Τον αγριοκοίταξε γεμάτος μίσος και ο φρουρός αναγκάστηκε να δικαιολογηθεί.

«Εεε... για να μη μας πάρουν χαμπάρι, υψη... εεε... φιλαράκο...»

«Εσύ, παλικάρι, δε γράφεις;» έκανε η ταβερνιάρισσα στον Οράτιο και του έριξε κάτω την περούκα.

Έξαλλα γέλια ακούστηκαν από όλο τον κόσμο που είδε τη σκηνή, το θεώρησαν ως μια πλάκα που είχαν στήσει οι υπόλοιποι.

Ο Οράτιος, έντρομος, άρχισε να γράφει κι αυτός σ' έναν τοίχο.

«ΒΟΥΡ, ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΟΥΡ».

Όλοι χειροκρότησαν την επινοητικότητα του Οράτιου, όλοι συμφώνησαν μαζί του.

«Μπράβο, ρε φίλε», του έλεγαν, «είσαι φοβερός!»

Ο πρίγκιπας έμεινε να κοιτά γύρω του τους αγνώστους που, σκασμένοι στα γέλια, έγραφαν στους τοίχους. Του ήρθε να χαμογελάσει όταν σκέφτηκε ότι αυτή ήταν ίσως η πρώτη και μοναδική φορά στη ζωή του που αποκτούσε φίλους. Δεν το έκανε όμως, το μετάνιωσε...

«ΥΨΗΛΟΤΑΤΕ ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΣΑΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΑΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ; Πώς βγήκατε έξω ολομόναχος με ένα φρουρό μόνο;»

Ο γραμματέας μάλωνε τον Οράτιο, που καθόταν με χαμηλωμένο κεφάλι και τον άκουγε σαν μικρό παιδί. Ήταν έξαλλος με τον πρίγκιπα, φοβόταν ότι θα άρχιζε να κάνει τα δικά του. Κι αν άρχιζε ο Οράτιος να κάνει τα δικά του, τότε θα σταματούσε ο γραμματέας να κάνει ό,τι ήθελε, πράγμα που φυσικά δεν του άρεσε.

Ο πρίγκιπας του τα είχε πει όλα, ακόμα και για τα συνθήματα με το σπρέι.

«Πρέπει να παραδεχτείς όμως, γραμματέα μου, ότι το σύνθημα που έβγαλα εγώ ήταν καταπληκτικό», είπε ο Οράτιος για να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

«Κι εγώ, αν ήταν να βγάλω συνθήματα για τη βλακεία σας, υψηλότατε, θα έγραφα ένα σωρό θαύματα. Γι' αυτό σταματήστε να τα κάνετε χειρότερα».

Ο Οράτιος σταμάτησε, κατάλαβε ότι το είχε παρατραβήξει.

«Κι ο φρουρός;» θυμήθηκε ξαφνικά με ανησυχία.

«Πείτε ότι δεν υπάρχει...» του απάντησε ο γραμματέας.

Ο Οράτιος δεν κατάλαβε, αλλά δεν πολυσκοτίστηκε κιόλας. Του αρκούσε που δεν υπήρχε πλέον το πρόβλημα του φρουρού. Σώπασε για λίγο και μετά ξαναρώτησε:

«Τι θα κάνουμε, γραμματέα μου; Το γέλιο δυναμώνει, όχι μόνο δεν έχει σβήσει, όχι μόνο δεν έχουν πετύχει όλα αυτά που κάνουμε, αλλά γίνεται και χειρότερο».

«Το ξέρω, το ξέρω», απάντησε ο γραμματέας σκεπτικός. «Γι' αυτό θα φτάσουμε στην έσχατη λύση», είπε με νόημα κι έβγαλε από το χαρτοφύλακά του ένα χαρτί.

Ο Οράτιος το κοίταξε με περιέργεια.

«Δεν είναι ανάγκη να το διαβάσετε. Είναι το πριγκιπικό διάταγμα με την οριστική απαγόρευση του γέλιου σε όλη τη χώρα. Εσείς το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να το υπογράψετε και να διαβάσετε το διάγγελμα που έχουμε ετοιμάσει».

Ο πρίγκιπας χαμογέλασε με την καρδιά του, για πρώτη φορά εδώ και μήνες.

«Επιτέλους», αναφώνησε, «αυτό έπρεπε να είχε γίνει από την αρχή!».

ΤΟ ΕΚΤΑΚΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΟΡΑΤΙΟΥ ΠΟΥ ΠΡΟΒΛΗΘΗΚΕ ΖΩΝΤΑΝΑ στις εννέα το βράδυ απο την τηλεόραση, είχε όλη τη σοβαρότητα και αυστηρότητα που αρμόζουν σε έκτακτα διαγγέλματα. Ο πρίγκιπας ήταν ντυμένος με την επίσημη στολή του, με όλα τα σιρίτια και τα στρατιωτικά του παράσημα, από πίσω του είχε ως φόντο το βασιλικό θυρεό, τη σημαία της Σουρλανδίας και πιο πίσω, κρεμασμένη στον τοίχο, μια εικόνα του ήρωα-προστάτη-πολιούχου-Άγιου Σουρλάνδιου.

«Αγαπητοί μου συμπολίτες», άρχισε το λόγο του ο πρίγκιπας. «Τους τελευταίους μήνες είμαστε μάρτυρες μιας πρωτοφανούς επιδημίας, αυτής που οι γιατροί ονομάζουν “νόσο του γέλιου”. Αυτή η επιδημία απειλεί την υπόσταση και την αξιοπρέπεια του κράτους, της Σουρλανδίας μας».

Συγχρόνως με το λόγο του Οράτιου άρχισαν να προβάλλονται εικόνες από νοσοκομεία, από πολίτες που είχαν σπασμούς από το πολύ γέλιο, από άλλους που είχαν χτυπήσει, εικόνες από δυστυχήματα και ατυχήματα που συνέβησαν επειδή κάποιοι γελούσαν.

«...Παράλληλα, η πρωτεύουσα έχει γεμίσει με ανατρεπτικά συνθήματα...» συνέχισε ο Οράτιος και σε αυτό το σημείο η τηλεόραση έδειξε όλα τα συνθήματα που είχαν γραφτεί τις προηγούμενες μέρες, αρχικά έξω από την ταβέρνα και στη συνέχεια σε όλη την πόλη, και είχαν πλέον γεμίσει κάθε τοίχο και κάθε μνημείο της πρωτεύουσας.

Ο Οράτιος μίλησε και για άλλα πολλά. Για τα καθήκοντα και τις ευθύνες των πολιτών, για τη λειτουργία του κράτους και της κυβέρνησης, για διάφορα κέντρα στο εξωτερικό που θέλουν το κακό της Σουρλανδίας. Μιλούσε διαβάζοντας αυτά που του είχε γράψει ο γραμματέας και τα οποία προβάλλονταν σε μία μικρότερη οθόνη που βρισκόταν απέναντί του.

«...Έτσι, αποφασίζουμε να κηρύξουμε τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Από τώρα και στο εξής απαγορεύεται το γέλιο. Όποιος γελά θα

οδηγείται στη φυλακή. Επίσης απαγορεύονται τα παράγωγα του γέλιου, όπως μειδίαμα, χαμόγελο, χάχανο, χαχανητό, ξεκάρδισμα. Αυτό σημαίνει ότι κηρύσσονται παράνομα όλα τα ανέκδοτα, οι κωμωδίες και οι φάρσες. Όποιος πολίτης διαπιστώσει κάποια παράβαση από το γείτονά του, οφείλει να τον καταγγείλει και θα ανταμειφθεί. Λεπτομέρειες θα σας ανακοινωθούν σύντομα από το γραμματέα...»

Ο Οράτιος συνέχιζε σε αυστηρό ύφος. Σε όλη την πρωτεύουσα ο κόσμος που είχε στηθεί μπροστά στις οθόνες δεν πίστευε στα αυτιά του. Όλοι άρχισαν να χαμογελάνε και μετά να γελάνε με λύσσα, γιατί τους φαίνονταν γελοία όλα αυτά.

«... Η χωροφυλακή και ο στρατός θα τηρούν την τάξη. Πρέπει όλοι να συμμορφωθούμε σε αυτή την απόφαση που πήραμε με βαριά καρδιά, αλλά με τεράστια ευθύνη, γιατί είναι για το καλό όλων μας, για το καλό της Σουρλανδίας».

Στο κάτω μέρος της οθόνης περνούσαν διάφορα μηνύματα σχετικά με τις καινούριες διατάξεις που θα εφαρμόζονταν από εκείνο κιόλας το βράδυ. Ο Οράτιος καληνύχτισε τους πολίτες και σηκώθηκε να ψάλει τον εθνικό ύμνο της Σουρλανδίας, που παράλληλα μεταδιδόταν ζωντανά από όλα τα δημόσια κτίρια της πρωτεύουσας.

Ο κόσμος στις ταβέρνες, στις πλατείες και στα καφενεία δεν έλεγε να ηρεμήσει από το γέλιο που είχε ρίξει. Όταν τέλειωσε ο εθνικός ύμνος, άρχισαν να προβάλλονται διαφημίσεις:

«Έχει γενέθλια το παιδί σας; Χαρίστε του ένα cd με δεκαπέντε απίθανα μοιρολόγια».

«Νιώθετε μια ακατάσχετη επιθυμία να γελάσετε; Εμείς έχουμε τη λύση στο πρόβλημά σας. Με τα καινούρια, μοδάτα δακρυγόνα της εταιρείας μας, το γέλιο είναι πια... παρελθόν».

«Δεν μπορείτε να πληρώσετε το στεγαστικό σας δάνειο και γελάτε γι' αυτό; Κάντε μεταφορά υπολοίπου στην τράπεζά μας και θα κλαίτε για μια ζωή».

«Εμπιστεύομαι τη νέα σειρά καλλυντικών με εκχύλισμα κρεμμυδιού, με κάνει και νιώθω πιο... κλαμένη».

Το πλήθος στους δρόμους δεν άντεχε άλλο από το πολύ γέλιο. Είχε πέσει κάτω στο οδόστρωμα και χτυπιόταν, η κίνηση είχε παραλύσει.

«Στη συνέχεια του προγράμματός μας, αγαπητοί τηλεθεατές, θα παρακολουθήσουμε τα καλύτερα στιγμιότυπα από κηδείες που σημάδεψαν τον αιώνα μας...»

«Μπουά-χα-χα, όχου, χα-χα-χα, φτάνει... σταματήστε το, θα πάθουμε τίποτα». Οι πολίτες της πρωτεύουσας δεν έλεγαν να σταματήσουν τα γέλια.

Μέχρι που ένα παιδί φώναξε: «Έρχονται, έρχονται!» και με το που φάνηκαν οι στρατιώτες στην άκρη του δρόμου, όλοι έτρεξαν πανικόβλητοι να κρυφτούν στα σπίτια τους.

Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ ΕΦΕΡΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΑΛΛΑΓΕΣ στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων της Σουρλανδίας, όπως θα έφερνε, βέβαια, και σε κάθε άνθρωπο οποιασδήποτε χώρας. Από τα πιο μικρά πράγματα έως τα πιο μεγάλα, τα πάντα σχεδόν είχαν αλλάξει.

Οι δασκάλες στο σχολείο δεν επιβράβευαν πλέον τους καλούς μαθητές. Απεναντίας, όταν κάποιο παιδί ήξερε τέλεια το μάθημά του, αυτές του φώναζαν και αναφωνούσαν: «Αίσχος! Πάλι διαβασμένος ήρθες! Ντροπή σου!» Το παιδί έτσι ένιωθε πολύ μειονεκτικά, όπως και οι συμμαθητές του που δεν ήξεραν το μάθημά τους, γιατί κι αυτοί έτρωγαν βρισίδι.

Τα πανηγύρια και οι γιορτές είχαν καταργηθεί εντελώς. Αντίθετα, ο κόσμος σύχναζε πια σε μνημόσυνα και σε κηδείες, όπου στρώνονταν μεγάλα τραπέζια στις πλατείες και όλοι, ντυμένοι στα μαύρα, άρχιζαν να κλαίνε γοερά και να χορεύουν μακρόσυρτους, πένθιμους χορούς. Κάποιες γιορτές, βέβαια, δεν ήταν δυνατόν να καταργηθούν, όπως τα Χριστούγεννα, αλλά κι εκεί υπήρξαν κάποιες τροποποιήσεις. Ο Άγιος Βασίλης φόβιζε τα παιδιά και τα απειλούσε πως θα τους κλέψει όλα τα παιχνίδια. «Τι θέλεις να σου κλέψει φέτος ο Αϊ-Βασίλης;» ρωτούσε ένας αντιπαθητικός ψηλόλιγνος νεαρός που είχε ντυθεί με τη στολή του άγιου και προσπαθούσε να είναι όσο πιο μισητός γινόταν. Τα μικρά παιδιά έβαζαν αμέσως τα κλάματα, αλλά οι μεγάλοι προσπαθούσαν να κρατήσουν τα χαμόγελά τους μπροστά σε όλη αυτή τη φαρσοκωμωδία.

Το ίδιο γινόταν και τις απόκριες. Αντί για άρματα και μασκαράδες έκαναν παρέλαση οι νεκροφόρες, ενώ κάποιες γριές χαροκαμένες έκλαιγαν πάνω σ' αυτά, σκορπίζοντας κομφετί και σερπαντίνες στον κόσμο.

«Ελάτε να δυστυχήσουμε όλοι μαζί! Δυστυχείτε!» ήταν η προτροπή του εκφωνητή που μετέδιδε την αρματοδρομία, ενώ από πίσω του περνούσαν οι μαυροφορεμένες, σέρνοντας τα πόδια τους και κλαίγοντας.

Το κράτος, βέβαια, είχε δώσει πρώτο απ' όλους το καλό παράδειγμα. Γυναίκες κι άντρες δημόσιοι υπάλληλοι ήταν πάντα ντυμένοι στα μαύρα,

ακόμα και οι εκφωνητές των ειδήσεων, ενώ οι γυναίκες έκαναν καθημερινά ειδικό μακιγιάζ, που τόνιζε ένα μαύρο δάκρυ να κυλάει στο μάγουλό τους.

Φυσικά είχαν απαγορευτεί στα θέατρα και στους κινηματογράφους οι κωμωδίες. Προβάλλονταν πάντα δράματα: οικογενειακά δράματα, κοινωνικά δράματα, εθνικά δράματα. Ο ίδιος ο πρίγκιπας πήγαινε σε κάθε επίσημη παράσταση του θεάτρου της Σουρλανδίας και φρόντιζε πάντα να κλαίει πρώτος πρώτος. Βέβαια, δεν πετύχαινε πάντα να παρασύρει τον κόσμο μαζί του στο κλάμα. Όπως στην πρεμιέρα τού «Ρωμαίος και Ιουλιέτα». Στο σημείο που φαρμακώνεται ο Ρωμαίος, ο κόσμος είχε ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια φωνάζοντας «Κι άλλο, κι άλλο!», ενώ ο Οράτιος είχε μείνει εμβρόντητος από την αυθάδεια των πολιτών. Η παράσταση τότε διακόπηκε όπως όπως από μονάδες της αστυνομίας που εισέβαλαν στο θέατρο και άρχισαν να συλλαμβάνουν τους αυθάδεις υπηκόους και να τους οδηγούν στις φυλακές.

Μετά από αυτό το περιστατικό, το οποίο ήταν μεμονωμένο, ο Οράτιος αποφάσισε να κάνει τα μέτρα πιο αυστηρά, ακόμα και για το παλάτι του. Καταρχάς απέλυσε το γελωτοποιό του και τον αντικατέστησε με έναν κλαματοποιό. Έτσι, στις επίσημες δεξιώσεις, αφού όλοι είχαν φάει, ο Οράτιος χτυπούσε παλαμάκια και τότε εμφανιζόταν ο κλαματοποιός, που τους έκανε όλους να φεύγουν πιο λυπημένοι από τη δεξίωση.

«Υψηλότητα, συγχαρητήρια! Χρόνια είχε να γίνει μια τόσο δυστυχισμένη και μίζερη δεξίωση στο παλάτι!» έλεγαν με θαυμασμό οι καλεσμένοι στον Οράτιο, κι αυτός είχε πια μπερδευτεί, τόσο που δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να λυπηθεί.

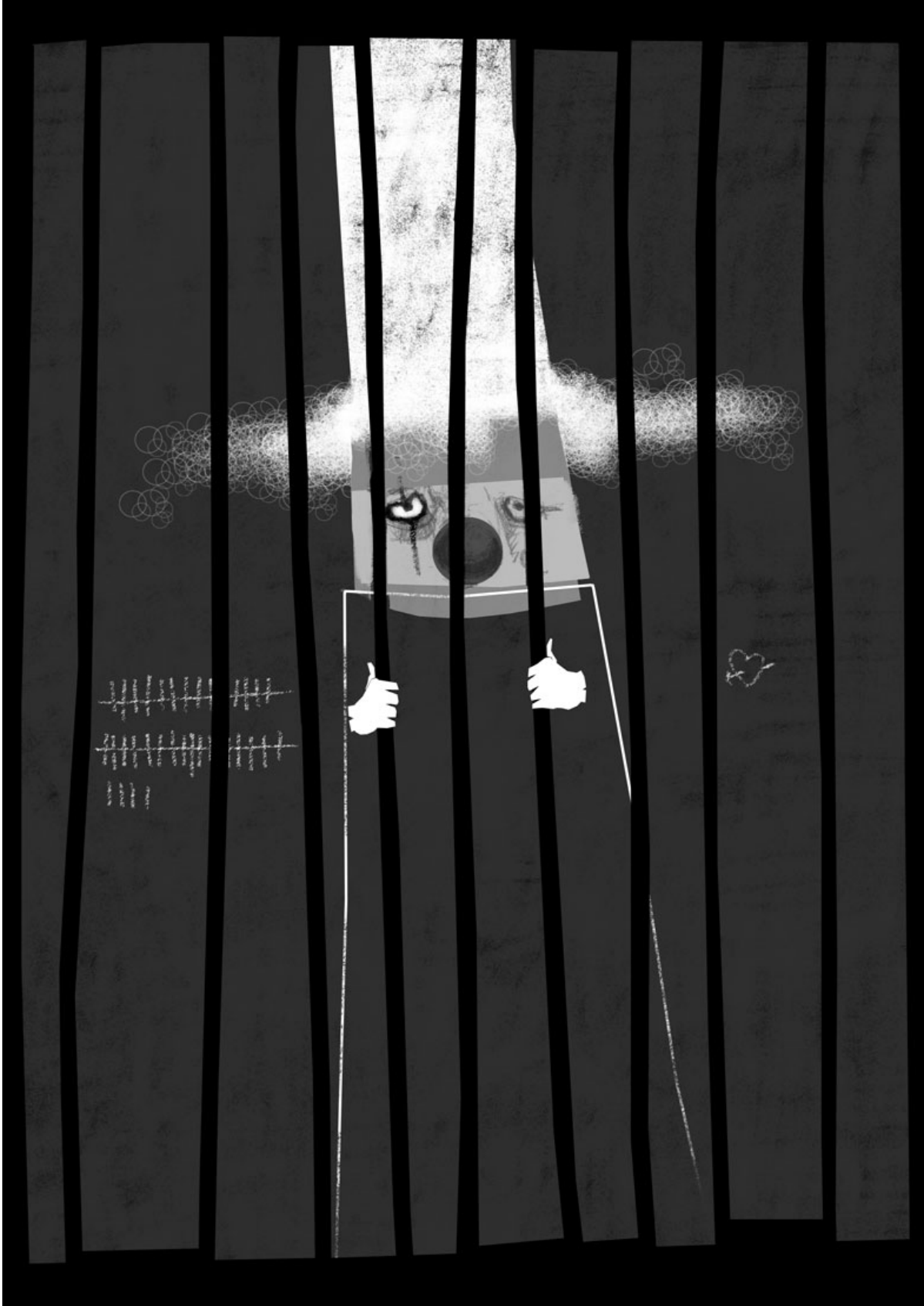
Εννοείται πως κηρύχτηκαν εχθροί της πατρίδας οι κλόουν κι όλοι σχεδόν οδηγήθηκαν στις φυλακές – όσοι δεν πρόφτασαν να το σκάσουν από τη Σουρλανδία και όσοι δεν κρύφτηκαν. Κατόπιν δεν έμεινε τσίρκο για τσίρκο που να μην κλείσει. Το βασιλικό τσίρκο μόνο είχε την άδεια να συνεχίσει τις παραστάσεις του, γιατί οι ακροβάτες έχαναν την ισορροπία τους και έπεφταν στο δάπεδο, με αποτέλεσμα οι θεατές να ανατρίχιάζουν και να θέλουν να ουρλιάζουν από τη φρίκη.

Όπως όλοι οι λαοί όμως σε καθεστώς τυραννίας, έτσι και οι κάτοικοι της Σουρλανδίας, μετά την πρώτη έκπληξη, άρχισαν να οργανώνονται. Στις αρχές δειλά δειλά, έπειτα με μεγαλύτερο θάρρος, οργάνωναν γιορτές στα σπίτια τους. Συγκεντρώνονταν κυρίως στα υπόγεια, όπου δεν ακούγονταν,

και άρχιζαν να γελάνε όλοι μαζί, ενώ για αντιπερισπασμό άφηναν στο σαλόνι του σπιτιού να παίζει στη διαπασών ένα cd με τα καλύτερα σουρλανδικά πένθιμα εμβατήρια. Μάλιστα, όσoι κλόουν δεν είχαν φύγει στο εξωτερικό πήγαιναν σ' αυτά τα σπίτια και αναλάμβαναν να τους διασκεδάσουν όλους.

Αργότερα, όσo περνούσαν οι βδομάδες, ο κόσμος άρχισε να συγκεντρώνεται σε ταβέρνες και καφενεία. Εκεί έμπαιναν σε μια μυστική αίθουσα και άρχιζαν να γελάνε όλοι μαζί, ενώ άφηναν στο κυρίως μαγαζί κάποιους άλλους να φυλάνε τσίλιες για να μην έρθει η αστυνομία – οι οποίοι, βέβαια, έκλαιγαν συνέχεια.

Κατόπιν άρχισαν να κυκλοφορούν στους δρόμους κάποια περίεργα φυλλάδια με ανέκδοτα. Τυπώνονταν σε ένα μυστικό τυπογραφείο και διασκορπίζονταν αργά τη νύχτα,

παρ' όλη την απαγόρευση κυκλοφορίας, στους δρόμους, έτσι που το επόμενο πρωί, όλη η πόλη ήταν γεμάτη από αυτά τα ανατρεπτικά φυλλάδια με τα ανέκδοτα.

Τέλος, στήθηκε κι ένας παράνομος ραδιοφωνικός σταθμός που μετέδιδε αστεία σε εικοσιτετράωρη βάση, εναλλάξ με χαρούμενα τραγούδια και κωμικά σκετσάκια. Οι Αρχές της Σουρλανδίας προσπαθούσαν απεγνωσμένα να εντοπίσουν το σταθμό, αλλά κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι αυτός υποστηρίζεται από ξένες δυνάμεις, καθώς δεν κατάφεραν να τον βρουν.

Όλες αυτές οι απαγορεύσεις, όλες αυτές οι αντιδράσεις κράτησαν για αρκετούς μήνες. Δεν υπήρχαν πολλοί που να γελάνε δημόσια, αλλά υπήρχαν αμέτρητοι, η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών, που γελούσαν στα σπίτια τους, όταν επέστρεφαν από τις δουλειές τους, όταν επισκέπτονταν άλλα σπίτια, φιλικά και συγγενικά, στην κάθε ευκαιρία που δεν τους έβλεπε ούτε τους άκουγε κανείς.

Κι αυτό το ήξεραν όλοι οι πολίτες της Σουρλανδίας, ακόμα κι ο γραμματέας και ο Οράτιος...

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΣΤΕΚΟΝΤΟΥΣΑΝ ΜΠΡΟΣΤΑ στη μεγάλη οθόνη της αίθουσας συσκέψεων και παρακολουθούσαν τρομαγμένοι τις εικόνες που προβάλλονταν εκείνη τη στιγμή. Η μεγάλη, ξύλινη και βαριά πόρτα άνοιξε από τους φρουρούς και ο Οράτιος, ακολουθούμενος από το γραμματέα, μπήκε βιαστικά στην αίθουσα. Ο πρίγκιπας ήταν φανερό ότι είχε αγχωθεί, ενώ επιπλέον είχε εκνευριστεί επειδή τον είχαν διακόψει από το φαγητό και το παιχνίδι του.

«Πότε άρχισε κι από πού;» ρώτησε ο γραμματέας τους συμβούλους κι αυτοί σήκωσαν τους ώμους τους ανήξεροι κι ανήμποροι να απαντήσουν.

Η τηλεόραση εκείνη τη στιγμή μετέδιδε ότι η τεράστια πυρκαγιά που είχε ξεκινήσει από ένα μακρινό προάστιο της πρωτεύουσας και κατέκαιγε τα πάντα κατευθυνόταν με τη βοήθεια του ανέμου προς τις πιο κεντρικές γειτονιές και συνοικίες της πόλης.

«Το παλάτι μου! Θα φτάσει στο παλάτι μου! Θα μας κάψει όλους!» φώναζε έντρομος ο Οράτιος.

«Σκασμός επιτέλους, υψηλότητα!» αναφώνησε ο γραμματέας, και οι σύμβουλοι έκαναν πως δεν το άκουσαν.

Ένας υπουργός, από τους δυο τρεις που είχαν απομείνει, ανέλαβε να δώσει τις όποιες εξηγήσεις μπορούσε, από την όποια πληροφόρηση είχε κι αυτός.

«Δεν ξέρουμε πώς ξεκίνησε, ίσως από κάποια απροσεξία. Το ζήτημα είναι ότι έχει εξαπλωθεί στα διπλανά προάστια και έρχεται ανεμπόδιστη προς τα εδώ».

«Θα υπάρξουν πολλές ζημιές, υψηλότητα», συμπλήρωσε ένας σύμβουλος. Πολλά σπίτια θα καούν...»

«Ήδη οι κάτοικοι αυτής της γειτονιάς έχουν όλοι εκκενώσει την περιοχή κουβαλώντας ό,τι μπορούν», πετάχτηκε κι ένας δεύτερος.

«Φοβερό, κάτι πρέπει να γίνει, αλλιώς θα καεί και το μέγαρο», ανησυχούσε ο Οράτιος. «Να στείλουμε το στρατό, την πυροσβεστική, τους

αστυνομικούς... πού είναι τώρα όλοι αυτοί;»

Οι σύμβουλοι χαμήλωσαν τα κεφάλια τους.

«Ρώτησα κάτι», είπε επιτακτικά ο πρίγκιπας. «Πού είναι όλοι αυτοί;»

«Στο κέντρο της πόλης, άρχοντα», είπε ένας δεύτερος υπουργός.

«Κατασκοπεύουν τον κόσμο για το ποιος θα γελάσει».

«Ο στρατός μεταφέρει τους “γελαστούς” στις φυλακές», συμπλήρωσε κι ο στρατηγός.

«Να σταματήσουν αμέσως ό,τι κάνουν και να τρέξουν να σβήσουν τη φωτιά!» πρόσταξε ο Οράτιος.

«Σε λίγη ώρα, όταν θα τους δοθούν διαταγές», ολοκλήρωσε την πρόταση του πρίγκιπα ο γραμματέας.

Έπειτα πήρε τον Οράτιο από το μπράτσο και τον οδήγησε σε μία γωνία, ώστε να μην τους ακούει κανείς.

«Υψηλότερα, είναι η τέλεια ευκαιρία, δεν είναι δυνατόν να τη χάσουμε έτσι».

Ο Οράτιος τον κοιτούσε ανέκφραστα, δεν είχε καταλάβει πού το πήγαινε.

«Υψηλότερα, τι θα λέγατε, αν σας διαβεβαίωνα ότι αυτή η φωτιά ξεκίνησε από μια παράνομη συγκέντρωση “γελαστών”, σε ένα παράνομο υπόγειο, όπου ακούνε παράνομα ανέκδοτα και τραγουδούν παράνομα κωμικά τραγούδια, όταν ξαφνικά έπεσε στο έδαφος μια λάμπα πετρελαίου και έκαψε το χαλί και από εκείνη την ώρα η φωτιά εξαπλώνεται ανεξέλεγκτα;»

Το πρόσωπο του Οράτιου έλαμψε.

«Θα έλεγα ότι... είναι εχθροί της πατρίδας τους, της ίδιας τους της πατρίδας, και θέλουν να της κάνουν κακό».

«Είδατε, υψηλότερα, που λέμε το ίδιο πράγμα;» χαμογέλασε κι ο γραμματέας.

Ο Οράτιος κατευθύνθηκε ξανά προς την ομήγυρη με τους υπουργούς, τους συμβούλους και το στρατηγό.

«Λοιπόν, διατάζω τους άντρες να ξεκουραστούν λιγάκι από τη δουλειά τους και σε λίγες ώρες να ξεκινήσουν καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες να σβήσουν τη φωτιά».

Όλοι οι παρευρισκόμενοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με απορία. Κανείς δε μίλησε, παρόλο που ο τρόμος ήταν ζωγραφισμένος στα πρόσωπά τους.

«Μα πού είναι η πυροσβεστική; Τι κάνουν για να μας σώσουν;»
ακουγόταν να λέει ένας πολίτης στην τηλεόραση, ενώ το σπίτι του από πίσω είχε παραδοθεί στις φλόγες.

Οι σύμβουλοι και οι άλλοι αποχώρησαν από την αίθουσα. Ο Οράτιος στάθηκε στο παράθυρο και έβλεπε τους καπνούς να έχουν σκεπάσει τον ουρανό. Η λάμψη από τις φλόγες φώτιζε το πρόσωπό του.

«Επιτέλους, αυτό που γυρεύαμε τόσο καιρό», μουρμούρισε λίγα βήματα πιο πίσω του ο γραμματέας και τον έπιασε ένα χαιρέκακο γέλιο.

Ο Οράτιος γύρισε και τον κοίταξε τρομαγμένος.

«Κι εσύ, γραμματέα; Κι εσύ γελάς τώρα;»

«Άρχοντά μου», είπε ο γραμματέας σκασμένος στα γέλια, «εμείς έχουμε τη σύνεση και τη δύναμη να σταματάμε και να αρχίζουμε το γέλιο μας όποτε μας αρέσει. Είμαστε η κυβέρνηση της Σουρλανδίας άλλωστε, έτσι δεν είναι;»

«Σωστά, πολύ σωστά», είπε κι ο Οράτιος γελώντας.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΜΕΤΕΔΙΔΑΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΥΡΛΑΝΔΙΑ, κάνοντας λόγο για έναν τρελό τύραννο, έναν τύραννο που δε δίστασε να αφήσει τη μισή του πρωτεύουσα να καεί για να ρίξει το φταίξιμο στους πολίτες. Ο Οράτιος δεν άντεχε να βλέπει άλλο τηλεόραση, αλλά παρ' όλα αυτά συνέχιζε να παρακολουθεί τις εξελίξεις, βάζοντας τα χέρια του μπροστά στα μάτια του για να ξορκίσει το κακό. Όλοι οι πολίτες είχαν ξεχυθεί στους δρόμους, μέσα σε ξέφρενα γέλια, χορούς και τραγούδια, ενώ οι σειρήνες των νοσοκομειακών άρχισαν ξανά να ηχούν στο κέντρο της πρωτεύουσας.

«Είναι άθλιοι, όλοι τους!» ούρλιαζε με μίσος ο Οράτιος. «Να κατηγορούν εμάς ότι βάλαμε τη φωτιά! Ε, όλα έχουν κι ένα όριο».

«Ναι, αλλά δεν τη σταματήσαμε κιόλας», είπε σκεπτικός από δίπλα του ο γραμματέας.

«Πώς δεν τη σταματήσαμε; Δε στείλαμε όλο το στρατό να κάνει τους πυροσβέστες;»

«Ναι, αλλά μετά από έξι ώρες», ξανάπε ο γραμματέας.

Ο Οράτιος τον κοίταξε με μανία.

«Έκανα ό,τι μου είπες και μιλάς;»

«Κάνατε ότι συμφωνήσαμε και διατάξατε, υψηλότατε, δε θυμάστε; Υπάρχουν και μάρτυρες». Κι ο γραμματέας έδειξε τους τέσσερις όλους κι όλους ανθρώπους που είχαν απομείνει στο παλάτι. (Οι υπόλοιποι είχαν οδηγηθεί στις φυλακές λόγω εχθρικής συμπεριφοράς, επειδή εμφάνισαν δηλαδή κι αυτοί τα συμπτώματα γέλιου.)

«Επιτέλους, πόσο δύσκολο πράγμα είναι να κυβερνήσει κανείς; Δεν υπάρχει άνθρωπος που να με καταλαβαίνει;» αναφώνησε ο Οράτιος. Και απευθυνόμενος ξανά στο γραμματέα: «Σε λίγο θα είμαστε σε πόλεμο εδώ μέσα, δεν το καταλαβαίνεις;»

Ο γραμματέας χαμογέλασε σατανικά και διέταξε ένα σύμβουλο να απλώσει κάποια χαρτιά στο τραπέζι.

«Συμφωνώ, υψηλότητα. Θα είμαστε σε πόλεμο πολύ σύντομα».

Ο Οράτιος δεν καταλάβαινε τίποτα. Έβλεπε τα χαρτιά, έβλεπε κάποια παλιά αποκόμματα από εφημερίδες και κάποιους χάρτες, αλλά δεν έβγαζε άκρη.

«Τώρα θα ξέρουν ποιον να κατηγορήσουν για την πυρκαγιά και για την επιδημία», είπε ο γραμματέας αγέρωχα και με το ύφος του νικητή, και έδειξε στο χάρτη ένα κράτος: την Τανζανία.

«Πού είναι πάλι αυτό; Πρώτη φορά το ακούω», μονολόγησε ο Οράτιος, κι ο γραμματέας ανέλαβε να του εξηγήσει όλη την ιστορία.

Σύμφωνα με αυτή, πριν από πολλά χρόνια, στο μικρό αφρικανικό κράτος της Τανζανίας, ξέσπασε η ίδια ακριβώς επιδημία γέλιου. Δηλαδή άνθρωποι γελούσαν ολημερίς κι ολονυχτίς, ενώ οι Αρχές δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Αυτό κράτησε δέκα οκτώ περίπου μήνες και τελικά η επιδημία εξαφανίστηκε από μόνη της και ξεχάστηκε.

«Αχά!» ανέκραξε ο Οράτιος. «Ούτε αυτοί λοιπόν μπορούσαν να κάνουν τίποτα».

«Ναι, αλλά εμείς μπορούμε να κάνουμε», είπε με σιγουριά ο γραμματέας.

«Όπως;...»

«Πόλεμο».

«Με ποιον;»

«Με την Τανζανία».

Ο Οράτιος κοιτούσε σαν βλάκας το γραμματέα του.

«Υψηλότητα», συνέχισε εκείνος, «για όλα τα δεινά της Σουρλανδίας ευθύνεται η Τανζανία, πάει και τελείωσε. Όλο και κάποιος Τανζανός ή απόγονος Τανζανού θα ήρθε σε επαφή με κάποιον Σουρλανδό και θα του μετέδωσε τον ιό. Και να μην ήρθε σε επαφή, δεν πειράζει, κανείς δεν το ξέρει αυτό. Όμως ορίστε, υπάρχει το ιστορικό προηγούμενο. Κι εσείς αποδεικνύεστε πολύ σοφός ηγέτης, που απαγορεύετε τις συγκεντρώσεις, που κάνετε τα πάντα για να αντιμετωπίσετε τον ιό, που κλείσατε τη βουλή και συλλόγους και σωματεία. Όλα αυτά τα κάνετε για το καλό και την υγεία των πολιτών μας. Δυστυχώς όμως...» –εδώ ο γραμματέας άφησε έναν αναστεναγμό– «υπάρχουν και οι κακοί Τανζανοί, που εδώ και χρόνια

θέλουν το κακό της Σουρλανδίας, μας θέλουν όλους υπόδουλους, να γίνουμε Τανζανο-σουρλανδοί...»

«Ή Σουρλανδο-τανζανοί», συμπλήρωσε κι ο Οράτιος μπαίνοντας στο νόημα.

«... και έχουν εξαπολύσει αυτό τον επικίνδυνο ιό εναντίον μας και αρχίζουν και καίνε τις πόλεις μας...»

«... και τα δάση μας», συνέχισε ένας σύμβουλος.

«... και τα βουνά μας», συμπλήρωσε ο στρατηγός.

«... και τα ποτάμια μας», ολοκλήρωσε ο άλλος σύμβουλος.

Ο γραμματέας κοίταξε τον τελευταίο σύμβουλο μην πιστεύοντας με τι βλάκες είχε να κάνει, αλλά δεν του είπε τίποτα.

Ο Οράτιος είχε ενθουσιαστεί, έβλεπε τον εαυτό του σαν μεγάλο στρατηλάτη, να εισβάλλει στην πρωτεύουσα της Τανζανίας και να στήνει το στρατηγείο του στο πιο μεγάλο της ξενοδοχείο. Και μετά, αφού θα είχε ολοκληρώσει το έργο του και την κατάκτηση ολόκληρης της Τανζανίας, θα καθόταν στο κεντρικό ξενοδοχείο τρώγοντας, πίνοντας και παίζοντας όλη μέρα.

«Πόλεμο λοιπόν», είπε με αποφασιστικότητα.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΕΔΕΙΧΝΕ ΤΟΝ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟ ΚΑΙ ΑΡΧΙΝΑΥΑΡΧΟ, τον αρχιπτέραρχο, στρατάρχη και κατακτητή, τον ένδοξο ηγεμόνα της Σουρλανδίας πρίγκιπα Οράτιο τον πρώτο και τον παρομοίαζε με τον ήρωα-προστάτη-Άγιο Σουρλάνδιο. Μάλιστα, σχολίαζαν ότι ο Οράτιος θα ξεπερνούσε τη φήμη και τη δόξα του τιμημένου προκατόχου του.

Το προηγούμενο βράδυ ο πρίγκιπας είχε ξαναβγεί στην τηλεόραση, να κάνει το δεύτερο διάγγελμά του, ντυμένος με χρυσοποίκιλτη στολή, γαλόνια αριστερά, γαλόνια δεξιά, παράσημα αριστερά, παράσημα δεξιά, αλλά και παράσημα στο κέντρο.

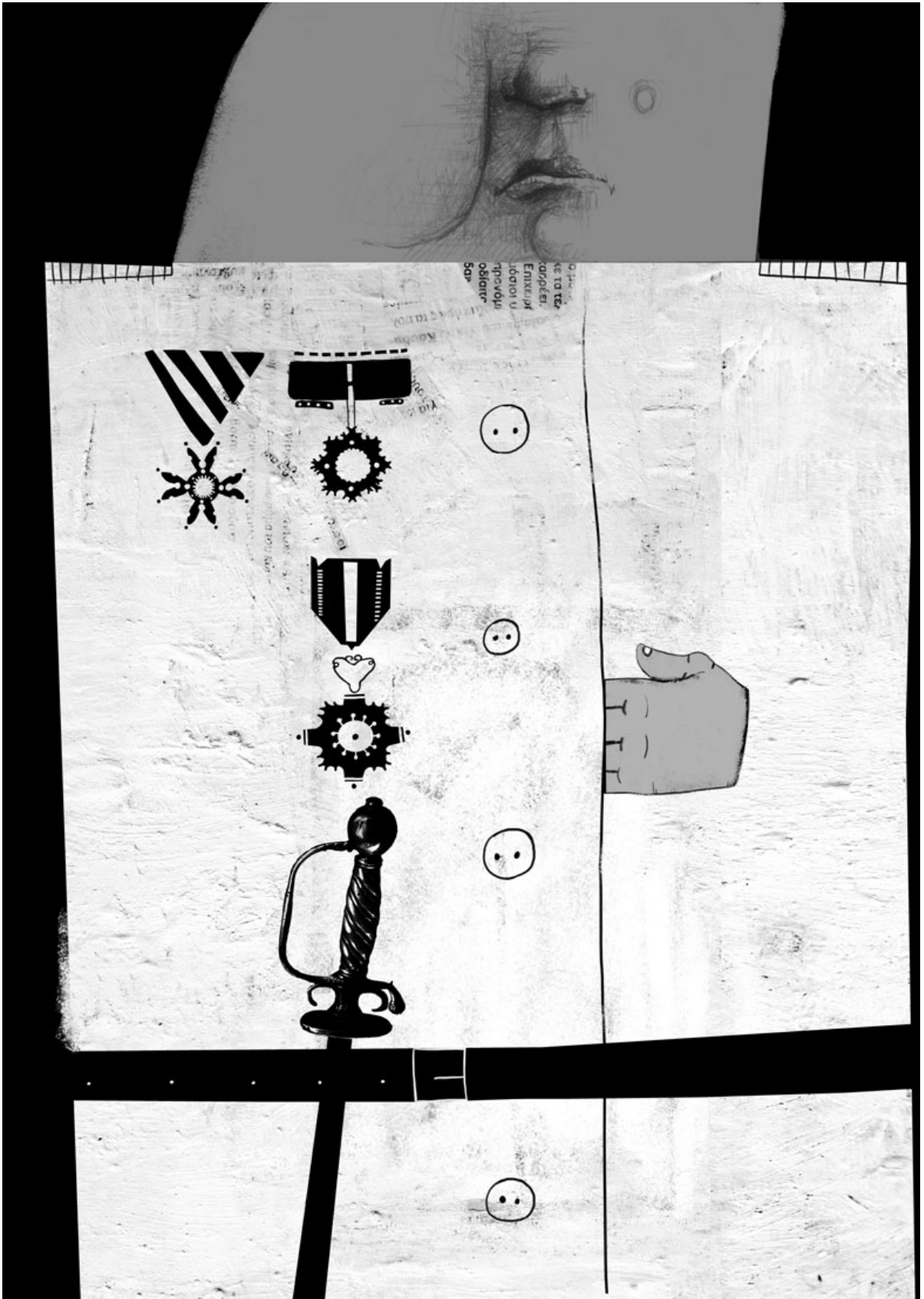
Εννοείται ότι οι Σουρλανδοί είχαν ξεραθεί ξανά στο γέλιο και είχαν βγει άφοβα στις πλατείες και στους δρόμους για να γελάσουν μέχρι δακρύων, αφού ο στρατός τους, που δεν είχε πολεμήσει ποτέ στο παρελθόν –παρά μόνο τότε που ο ήρωας Σουρλάνδιος είχε καταλάβει τη χώρα και είχε κατασφάξει τους αρχικούς κατοίκους της– είχε αποχωρήσει στους στρατώνες για να προετοιμαστεί.

Ο Οράτιος στεκόταν όρθιος πάνω σε ένα τζιπ, σφηνωμένος ανάμεσα στις μπροστινές θέσεις και στο πίσω κάθισμα. (Έτσι κι αλλιώς, και να ήθελε, δε γινόταν να καθίσει, μόνο όρθιος μπορούσε να στέκεται.) Αυτό, βέβαια, τον είχε ξεθεώσει, είχε ζαλιστεί και από το κούνημα του τζιπ, αλλά φρόντιζε να δείχνει αγέρωχος για να εμψυχώσει το στρατό του.

Αυτό που θα έκανε ήταν να επιθεωρήσει το στράτευμα, να βγάλει λόγο που να μιλά για τα ιδανικά της Σουρλανδίας, για το απόλυτο κακό που συμβόλιζε η Τανζανία, για τους ένδοξους προγόνους τους (εδώ θα παρέλειπε τον Ιάκωβο) και στη συνέχεια να τραγουδήσει τον εθνικό ύμνο και να παρευρεθεί στην έπαρση της σημαίας. Τελευταία στιγμή, τα ανάκτορα βρήκαν ένα παπαδοπαίδι να βοηθήσει στην τελετή, γιατί ο επίσκοπος βρισκόταν ήδη από καιρό στη φυλακή, ενώ τελευταία στιγμή μοίρασαν στρατιωτικούς βαθμούς σε διάφορους δεκανείς, επιλοχίες και μούτσους, κάνοντάς τους αντιστράτηγους, στρατηγούς και ναυάρχους. Θα

ήταν η πιο ένδοξη ίσως μέρα στην Ιστορία της Σουρλανδίας. Ή η πιο γελοία...

Πλησιάζοντας ο Οράτιος στο στρατόπεδο απ' όπου θα έφευγε το στράτευμα, άγνωστο πώς και άγνωστο προς τα πού, άκουσε κάποια χάχανα. Ο ίδιος δεν πίστευε στα αυτιά του. Αυτή η ιερή αποστολή της πατρίδας του θα κατέληγε τόσο άδοξα. Φτάνοντας στην κεντρική πύλη του στρατοπέδου, η εικόνα που αντίκρισε ήταν απελπιστική.

Στρατιώτες γυμνοί από τη μέση και πάνω να παίζουν βόλεϊ στο στρατόπεδο, άλλοι να έχουν σχηματίσει παρεούλες και να γελάνε, κάποιοι να παίζουν χαρτιά και να ακούνε μουσική, το δε χειρότερο ήταν που μερικοί είχαν ξαπλώσει στα τανκ και έκαναν ηλιοθεραπεία γελώντας. Και το αποκορύφωμα: γυρνώντας από την άλλη, ο Οράτιος αντίκρισε το στρατηγό του κι αρχηγό της εκστρατείας να κρατά δυο χειροβομβίδες και να κάνει διάφορα κόλπα με αυτές, πετώντας τες στον αέρα και ξαναπιάνοντάς τες, σαν ζογκλέρ.

«Τι είναι αυτό το χάλι;» ούρλιαξε στο στρατηγό, μόλις αντίκρισε το απαράδεκτο θέαμα.

«Μα... υψηλότητα... πόλεμο;» αποκρίθηκε αυτός, μην μπορώντας να συγκρατήσει τα γέλια του. «Με την... Τανζανία;»

Ο Οράτιος τον κοιτούσε ανέκφραστος.

«Ε, αυτό κι αν είναι γελοιότητα, αυτό κι αν είναι αστείο», συμπλήρωσε ο στρατηγός και όλο το στρατόπεδο έσकाσε στα γέλια.

«ΣΟΥΡ, ΣΟΥΡ, ΣΟΥΡΓΕΛΑ! ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΟΥΡΓΕΛΑ! Σουρ, σουρ, σούργελα!
Έξω τα σούργελα!»

Η κατάσταση στην πρωτεύουσα είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Τα ξένα πρακτορεία δεν ήξεραν πού να πρωτοπάνε, ποιο γεγονός να πρωτοκαλύψουν. Συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις γελαστών ανθρώπων γίνονταν τις τελευταίες δύο μέρες στην πρωτεύουσα. Κανείς δεν μπορούσε να επιβάλει την τάξη, άλλωστε χρειαζόταν να γίνει αυτό; Οι αστυνομικοί και οι στρατιώτες έβαζαν κι αυτοί τα γέλια και ενώνονταν με τις πορείες και τις διαμαρτυρίες, υψώνοντας τις φωνές τους με τους υπόλοιπους πολίτες. Και όλοι, μα όλοι, γελούσαν, όλοι τραγουδούσαν, όλοι χόρευαν.

Ο Οράτιος τα είχε χάσει εντελώς, κάθε του σχέδιο είχε καταστραφεί, όλες του οι ιδέες είχαν πάει στο βρόντο. Σε μια τελευταία προσπάθεια εξευμενισμού των υπηκόων του απέλυσε το γραμματέα.

«Δεν είμαστε καλά που με απολύεις κιόλας!» του είπε εκείνος με αναίδεια. «Εγώ παραιτούμαι, γιατί δε σε αντέχω. Είσαι ένας τύραννος, ένας μανιακός τρελός».

Ο Οράτιος δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που άκουγε. Ήθελε να διατάξει τους φρουρούς του να χώσουν το γραμματέα στη φυλακή, αλλά οι περισσότεροι είχαν φύγει από το παλάτι και είχαν ενωθεί με το πλήθος, ενώ οι λιγοστοί που απέμειναν, φύλαγαν σκοπιά στην κεντρική πύλη των ανακτόρων.

«Επιτέλους, είμαι ελεύθερος! Επιτέλους, μπορώ να ξαναβρώ το γέλιο μου», δήλωνε και ξαναδήλωνε στις τηλεοράσεις γελώντας ο γραμματέας, έχοντας κι αυτός ενωθεί με τον κόσμο.

Οι πολίτες όμως, όταν κατάλαβαν ποιος είναι αυτός που κάνει δηλώσεις, τον πήραν στο κυνήγι, μέχρι που τον έχασαν στα στενά της πόλης. Έκτοτε δεν ξανακούστηκε ποτέ τίποτα για το γραμματέα, εξαφανίστηκε εντελώς, λες κι άνοιξε η γη και τον κατάπιε.

Μόνος κι έρημος, ο Οράτιος βρισκόταν στο παλάτι του ψάχνοντας να βρει διεξοδο, ενώ οι διαδηλωτές, οι γελαστές ορδές των κατοίκων της πρωτεύουσας, άρχισαν να τον περικυκλώνουν. Η απόλυση του γραμματέα δεν είχε φέρει απολύτως κανένα αποτέλεσμα, ήταν σαν να μην είχε γίνει.

«Μα γιατί δε σταματάνε; Τους πήρα όλα τα χρήματα με φόρους, κήκε η μισή τους πόλη, τους απαγόρευσα να συγκεντρώνονται και να γελάνε, πήγα να ξεκινήσω πόλεμο. Τα έχουν χάσει όλα, γιατί δε σταματάνε το γέλιο;» είχε ρωτήσει το προηγούμενο βράδυ το γέρο σύμβουλο του πατέρα του, τον οποίο είχε φέρει αλυσοδεμένο, εσπευσμένα, από τις φυλακές.

«Γιατί όλα αυτά που μου λέτε, άρχοντά μου, ξαναγίνονται. Και τα σπίτια ξαναγίνονται, και οι πόλεις ξαναγίνονται, και τα δέντρα ξανανθίζουν. Μόνο η ζωή δεν ξαναγίνεται».

Ο Οράτιος εξοργίστηκε και τον έδιωξε, βάζοντάς τον σε στενότερο κελί. Τι σόι σύμβουλος ήταν αυτός αν δεν μπορούσε να του δώσει μια λύση στο πρόβλημά του εκείνη τη στιγμή; Όλο φιλοσοφίες και κουβέντες. Ο Οράτιος θυμήθηκε και την τελευταία συζήτηση που είχε μαζί του. «Μετά το γέλιο έρχεται η οργή», κάτι τέτοιο του είχε πει την τελευταία φορά, πριν από μήνες. Πώς είναι δυνατόν ένας σύμβουλος να δίνει τέτοιες συμβουλές στον πατέρα του, τον Ιωάννη, και στον αδελφό του τον Ιάκωβο και αυτοί να τα πηγαίνουν τόσο καλά με τον κόσμο;

«Υψηλότατε, εμείς φεύγουμε, δεν μπορούμε άλλο εδώ μέσα. Θέλουμε να γελάσουμε», του είπαν κάποιοι μάγειροι και κάποιες κοπέλες από το υπηρετικό προσωπικό.

Ο Οράτιος ζούσε την απόλυτη προσωπική τραγωδία του, σε λίγες μέρες δε θα είχε να φάει τίποτα. Σκέφτηκε να κάνει ένα διάγγελμα στην τηλεόραση, αλλά δεν ήξερε τι να πει. Μακάρι να ήταν ο γραμματέας μαζί του, εκείνος όλο και κάτι θα σκεφτόταν.

«Υψηλότατε, οι διαδηλωτές πλησιάζουν, περικυκλώνουν το παλάτι. Τι θέλετε να κάνουμε;» τον διέκοψε από την αγωνία του ένας αξιωματικός της αστυνομίας, από τους ελάχιστους που είχαν απομείνει.

«Ό,τι νομίζετε, ό,τι είναι απαραίτητο προκειμένου να μην μπουν αυτοί εδώ!» φώναξε με απόγνωση και τρομάρα ο Οράτιος.

Στεκόταν στο παράθυρό του και έβλεπε το χαρούμενο πλήθος, όλους τους γελαστούς και χαρούμενους πολίτες να πλησιάζουν στο παλάτι του,

να ξεχύνονται από κάθε δρόμο και κάθε στενό, να τραγουδάνε και να αγκαλιάζονται, να σφυράνε και να χορεύουν, μικροί και μεγάλοι, άντρες και γυναίκες και παιδιά, πολίτες και στρατιώτες. Και ένιωθε μια απέραντη λύπη και μια απέραντη ζήλια...

Σε λίγη ώρα το παλάτι είχε περικυκλωθεί εντελώς. Μια λαοθάλασσα χόρευε και γελούσε. Οι διαδηλωτές φώναζαν «Κάτω τα σούργελα!» και ξεκαρδίζονταν στο γέλιο. Είχαν σταθεί στην απέναντι πλευρά του δρόμου, μόνο το οδόστρωμα τους χώριζε από το παλάτι, και γελούσαν εκεί. Κανείς δεν έκανε το παραμικρό βήμα να διασχίσει το δρόμο.

Και τότε βγήκαν από τα ανάκτορα οι λιγοστές δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας που είχαν απομείνει, καμιά τριανταριά άνθρωποι όλοι κι όλοι.

Ο επικεφαλής πήρε έναν τηλεβόα και μίλησε δυνατά στους διαδηλωτές, για να σκεπάσει τις φωνές και τα γέλια τους.

«Απομακρυνθείτε από το παλάτι, διαλυθείτε ήρεμα και γυρίστε στα σπίτια σας. Επαναλαμβάνω, απομακρυνθείτε από το παλάτι!»

Ο κόσμος συνέχισε να γελά χωρίς να δίνει σημασία στις οδηγίες του αξιωματικού. Ξαφνικά, ένα μπαλόνι που κρατούσε κάποιο παιδάκι έσκασε με θόρυβο. Ένας αστυνομικός τρόμαξε και πυροβόλησε στον αέρα. Το πλήθος άρχισε να ουρλιάζει και να τρέχει προς όλες τις κατευθύνσεις. Και τότε έγινε το μοιραίο. Οι αστυνομικοί άρχισαν να πυροβολούν όπου έβρισκαν, στον αέρα, στο πλήθος, στα μπαλκόνια, στα αυτοκίνητα, ούτε κι αυτοί ήξεραν πού έριχναν.

Από τον κόσμο άρχισαν να ακούγονται φωνές, κάποιοι είχαν πέσει κάτω και σφάδαζαν στον πόνο, αίμα είχε βάψει το δρόμο που χώριζε το παλάτι από τους διαδηλωτές. Οι αστυνομικοί σταμάτησαν όταν τους τελείωσαν οι σφαίρες. Και ξαφνικά...

Ξαφνικά σταμάτησε και το πλήθος να γελά και να χορεύει. Στο δρόμο βρίσκονταν αρκετοί άνθρωποι πεσμένοι, κανείς δεν ήξερε την κατάσταση στην οποία βρίσκονταν, ούτε καν αν ζούσαν.

Το πλήθος συγκεντρώθηκε ξανά αμέσως. Ήταν ένα πλήθος βλοσυρό, σοβαρό, αγέλαστο, οργισμένο. Ένα πλήθος που περίμενε μόνο μια λέξη για να ξεσπάσει, δε χρειαζόταν δεύτερη. Κανείς δε γελούσε πια, απεναντίας, ήταν αρκετοί αυτοί που έκλαιγαν.

«Τώρα!»

Σαν μανιασμένοι ξεχύθηκαν όλοι προς το παλάτι. Οι αστυνομικοί, όσοι δεν πρόφτασαν να τρέξουν για να γλιτώσουν, τσαλαπατήθηκαν από τους έξαλλους πολίτες της Σουρλανδίας, από τους εξοργισμένους κατοίκους της πρωτεύουσας που εκτόνωναν την οργή τους όπου έβρισκαν. Οι μπροστινοί από αυτούς κουνούσαν με λύσσα τη βαριά μεταλλική πύλη του παλατιού, μέχρι που την έριξαν. Αυτοί που βρίσκονταν πιο πίσω, έσπαγαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, αναποδογύριζαν περιπολικά, έριχναν πέτρες προς κάθε κατεύθυνση.

Ο Οράτιος είχε βάλει τα κλάματα. Έβλεπε τους μανιασμένους, πρώην γελαστούς, πολίτες του να τρέχουν σαν ένα ανθρώπινο ποτάμι μέσα στους κήπους του παλατιού, να τσαλαπατάνε τα φυτά, να γκρεμίζουν αγάλματα. Θυμήθηκε το γέρο σύμβουλο, «Μετά από το γέλιο έρχεται η οργή», του είχε πει πριν από μήνες. «Μόνο η ζωή δεν ξαναγίνεται», του είχε πει μόλις χτες το βράδυ.

Κι αυτός δεν τον είχε ακούσει...

Επιστρατεύοντας το ελάχιστο θάρρος που διέθετε, ο Οράτιος άνοιξε την μπαλκονόπορτα και στάθηκε στο πριγκιπικό μπαλκόνι, απ' όπου κρεμόταν η σημαία της Σουρλανδίας και ο πριγκιπικός θυρεός.

«Φίλοι μου...» φώναξε με όλες του τις δυνάμεις, καθώς το πλήθος πλησίαζε. «Χα-χα-χα-χα, μπουάχα, χε-χε-χε, μπουά-χα-χα... δείτε με φίλοι μου, γελάω μαζί σας... Ααα-χα-χα-χα, φτάνει... σταματήστε... χο-χο-χο...» Ο Οράτιος, σκασμένος από τα γέλια, σε ένα τρελό χαχανητό, ξεκαρδισμένος έως εκεί που δεν παίρνει, είχε ανοίξει την αγκαλιά του για να κλείσει μέσα της υποθετικά όλο τον κόσμο. «Φίλοι μου... γελάστε μαζί μου... χα-χα-χα... σας λέω πως από σήμερα ανακηρύσσω τη Σουρλανδία παγκόσμιο κράτος του γέλιου... ααα-χα-χα-χα... θα έρχονται τουρίστες και... χο-χο, ααα-χα-χα... θα φεύγουν... χα-χααααα... γελώντας...»

Το πλήθος τον κοιτούσε βουβό και οργισμένο, τα πρόσωπα όλων ήταν κατηφή και δυστυχισμένα. Κανείς δε μιλούσε, κανείς δεν κουνιόταν. Αλλά και κανείς δεν παραξενευόταν.

«Φίλοι μου... χα-χα-χα...» είπε πάλι ο Οράτιος, που είχε αρχίσει στο μεταξύ να ιδρώνει.

Και τότε η πρώτη πέτρα έσκασε δίπλα του, σπάζοντας το τζάμι της μπαλκονόπορτας. Η δεύτερη πέτρα έσπασε το άλλο τζάμι, μια ντομάτα πέτυχε τον πρίγκιπα στα πολυτελή ρούχα του, ένα αυγό έσκασε στο μέτωπό του. Οι άνθρωποι, αγέλαστοι, έριχναν ό,τι έβρισκαν, αυγά, πατάτες, ντομάτες, γιαούρτια, πέτρες. Ο Οράτιος είχε γεμίσει από λεκέδες, ζουμιά έτρεχαν από τα μαλλιά του. Παρ' όλα αυτά γελούσε. Παρ' όλα αυτά όλοι οι υπόλοιποι ήταν αγέλαστοι.

Οι φρουροί το έσκασαν από την κεντρική είσοδο του μεγάρου και ο κόσμος εισέβαλε σε αυτό. Μετά από λίγη ώρα είχαν τελειώσει όλα...

Το ίδιο βράδυ, ο γελαστός πρίγκιπας Ιάκωβος εγκαταστάθηκε στο παλάτι, πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Τις επόμενες μέρες ο κόσμος κυκλοφορούσε ελεύθερος στους δρόμους, επιστρέφοντας στην καθημερινότητά του, ίσως πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Τις επόμενες βδομάδες ο Οράτιος, φυλακισμένος στον πύργο που είχε κλείσει τον αδελφό του, περίμενε τη δίκη του, τρώγοντας και παίζοντας όλη τη μέρα, μάλλον πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Τα ξένα κανάλια και οι δημοσιογράφοι αποχώρησαν σιγά σιγά από τη Σουρλανδία. Κανείς δεν ξανάκουσε ποτέ γι' αυτή τη μικρή χώρα με τους γελαστούς κατοίκους...

«ΛΟΙΠΟΝ ΠΩΣ ΣΑΣ ΦΑΝΗΚΕ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ;» ρώτησε ο ηλιοκαμένος άντρας τα μικρά παιδάκια που είχαν κάτσει οκλαδόν γύρω του και τον άκουγαν με αμείωτο ενδιαφέρον.

«Κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο!» άρχισαν αυτά να φωνάζουν ρυθμικά και να γελάνε.

Ο άντρας γέλασε κι αυτός μαζί τους.

«Μμμ... μπορεί, αν είστε καλά και γελαστά παιδιά, να σας διηγηθώ και μια άλλη ιστορία. Όμως για πείτε μου τώρα... είναι κάτι που δε σας άρεσε σ' αυτήν;»

Ένα αγοράκι πετάχτηκε λέγοντας:

«Ναι, δε μας είπες τι έγινε ο γραμματέας, τιμωρήθηκε;»

«Ααα... μα δε σας είπα ότι εξαφανίστηκε από προσώπου γης και κανείς δεν τον ξανάδε;»

«Εγώ», πετάχτηκε ένα κοριτσάκι, «θα τον τιμωρούσα να γελά συνέχεια και για πάντα».

Όλη η παρέα γέλασε με την αθωότητα του μικρού κοριτσιού.

«Πολύ καλή τιμωρία», είπε ο μαυρισμένος άντρας, «είναι ίσως η καλύτερη και η πιο αστεία τιμωρία που θα μπορούσε να έχει άνθρωπος».

Κάποιες μαμάδες άρχισαν να φωνάζουν τα παιδιά τους να πάνε στις καλύβες τους για φαγητό.

«Λοιπόν άντε, σηκωθείτε και πηγαίνετε. Αλλά θυμηθείτε, τι είπαμε;»

«Να γελάμε πάντα!» φώναξαν τα μικρά, μαύρα Τανζανάκια με μια φωνή.

«Έτσι μπράβο», είπε ο γραμματέας και με το που απομακρύνθηκαν τα παιδάκια του χωριού, μπήκε κι αυτός χαμογελώντας στη σκηνή του...

Δυο λόγια για το συγγραφέα

Ο Βασίλης Παπαθεοδώρου γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Τελείωσε τη Γερμανική Σχολή Αθηνών και σπούδασε μεταλλουργός και χημικός μηχανικός στο ΕΜΠ, ενώ έκανε μεταπτυχιακά στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Έχει κυκλοφορήσει έως τώρα οχτώ παιδικά μυθιστορήματα, πέντε από τα οποία (Το μήνυμα, Οι Εννέα Καίσαρες, χνότα στο τζάμι, Στη διαπασών, Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας) διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, στο Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, σε μετεκπαιδευόμενους δασκάλους. Έχει βραβευτεί με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας (2008) και δύο φορές με το βραβείο του περιοδικού Διαβάζω (2008, 2010). Επίσης έχει αποσπάσει άλλα πέντε λογοτεχνικά βραβεία για διάφορα έργα του από τον Κύκλο Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά.